CĂRȚI ROMANTICE

Arșița

Elizabeth HOYT

SUB PSEUDONIMUL

JULIA HARPER

Timp de patru ani, Turner Hastings, angajată cu jumătate de normă la singura bancă din orășelul Winosha, a așteptat să răzbune nedreptatea făcută unchiului ei, fost vicepreședinte al băncii, acuzat de deturnare de fonduri. Când banca este jefuită în miezul zilei, Turner profită de agitația creată și sustrage bunurile din cutia de valori a președintelui băncii, convinsă că astfel va putea găsi dovezile necesare pentru a demonstra nevinovăția unchiului ei.

Trimis să investigheze jaful din micul oraș, John MacKinnon, agent special al FBI, consideră rezolvarea cazului o bagatelă când găsește înregistrarea camerei de supraveghere care o surprinde pe Turner în acțiune. Însă nu se așteaptă deloc ca vocea ei să-l facă să uite de ambițiile profesionale, și dorințele personale să-l determine să pornească pe urmele ei.

Însă lucrurile se complică atunci când președintele băncii angajează un asasin plătit, iar John este nevoit să își pună viața în pericol pentru a o apăra pe cea a tinerei. Și, deși conștientă că misiunea lui John este să o aresteze, Turner este iremediabil atrasă de bărbatul pe care îl cunoaște doar de la telefon. Să fie vorba de marea dragoste găsită într-un mod atât de neobișnuit? Răspunsul îl pot afla doar dacă reușesc să scape cu viață...

Elizabeth Hoyt este bine-cunoscută pentru romanele sale *historical romance*, însă sub pseudonimul Julia Harper a publicat și romane contemporane, foarte apreciate de public.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2853-4
9 786063 328534
Lira

ELIZABETH HOYT

Arșița

Hot
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2008 Nancy M. Finncy
Toate drepturile rezervate
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane, în viață sau decedate este întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Arșița
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Arșița / Elizabeth Hoyt;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2853-4

1. Stoica, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Arșița

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
2018

Lui Heather Quale, singura dintre femeile pe care le cunosc care e gata în orice clipă să se aventureze prin pădurile din Wisconsin.

Le mulțumesc redactorului meu, Melanie Murray, pentru entuziasmul ei, și agentului meu, Susannah Taylor, pentru că mă suportă.

capitolul 1

Jaful mersese destul de bine, în opinia lui Turner Hastings, până în momentul în care când Yoda[1] începuse să tragă în luminator. Sigur, asta nu însemna că până în acel punct totul decursese fără probleme.

Inițial, păruse o zi de sâmbătă obișnuită. Turner lucra la ghișeul în regim drive-in al băncii și îi urmărea prin geamul blindat pe clienții din mașini. Era aproape de ora când banca First Wisconsin din Winosha se închidea pentru pauza de prânz. Bătrânul și nesuferitul domn Johnson tocmai trăgea de tubul de plastic, încercând să-l desfacă. Turner se pregătea să îl ajute când auzi zgomotul din spatele ei. Privi peste umăr exact când cei doi bărbați se repezeau spre ghișeul băncii.

Unul dintre ei era slab și deșirat. Era genul de tip înalt și uscat ca un băț, care te făcea să te întrebi cum stăteau oare blugii pe el. Purta un tricou negru cu Eminem și mască de Yoda și ținea strâns o pușcă cu țeava retezată, de parcă nu mai pusese mâna vreodată pe ea. Cel de-al doilea individ era scund și păros. Era plin de păr pe brațe, pe mâini, pe degete și, cum altfel, pe piept. Făcuse nefericita alegere de a purta un tricou galben din plasă, care nu făcea decât să-i scoată în evidență pilozitatea abundentă. Probabil că intenția lui fusese să se asorteze cu masca de SpongeBob Pantaloni Pătrați[2] pe care o purta. Își ținea arma cu ceva mai mult simț de răspundere, lucru ce vădea o experiență superioară celei a amicului său. Doar că, în circumstanțele date, acel detaliu nu era nici pe departe atât de liniștitor pe cât ar fi trebuit să fie.

---

[1] Personaj din filmul *Războiul stelelor* (n.tr.)

[2] Personaj din desene animate (n.tr.)

– Asta e un pământ! Toată lumea la jaf! strigă SpongeBob cu o voce nefiresc de spartă, în timp ce picioruşele subţiri ale personajului de pe mască se clătinau în toate direcţiile.

Toţi cei aflaţi în mica bancă rămaseră o clipă fără reacţie, încercând să înţeleagă vorbele ciudate pe care tocmai le auziseră. Turner deschise gura, gata să spună ceva, dar într-o fracţiune de secundă se răzgândi şi o închise la loc.

Marge, singura clientă aflată în acel moment în bancă, fără a-i pune la socoteală pe atacatori, se dovedi a fi mai puţin inhibată:

– Cred că vrei să zici: „Toată lumea la pământ! Asta e un jaf!"

Şi nu putea fi condamnată pentru asta, fiindcă femeia avea perfectă dreptate. Marge, o tipă scundă şi cu fundul mare, purta o pereche de pantaloni trei sferturi strâmţi de culoare turcoaz şi un tricou larg cu imprimeu strălucitor cu flamingo roz şi portocalii. Era trecută bine de 50 de ani, iar la vârsta ei, cum îi plăcea să spună oricui se arăta dispus să o asculte, nu mai trebuia să înghită prostiile zise de bărbaţi sau de băieţi. Însă observaţia ei îi irită pe cei doi jefuitori.

– La pământ! La pământ! La pământ! strigă Yoda, cu urechile măştii fâlfâind.

Turner se lipi de podea, în spatele tejghelei, ceea ce i se părea o idee chiar bună. Din păcate, SpongeBob avea cu totul altă părere.

– Nu, idiotule! O să apese pe butonul de alarmă şi o să alerteze poliţia, strigă el către Yoda. Hai să-i scoatem în hol!

– Da, bine, spuse Yoda. Veniţi încoace şi întindeţi-vă la pământ!

Turner se târî în spatele lui Ashley, cealaltă angajată care lucra în sâmbăta aceea. Pe Ashley, întreaga situaţie o scosese din sărite. Înainte să înceapă jaful, povestea despre noul ei costum de vară verde smarald pe care abia îl cumpărase. Îl găsise la reduceri la Wal-Mart

în orășelul Superior și, evident, nu era deloc încântată că trebuia să se târască în genunchi chiar în prima zi în care îl purta.

Turner auzea în spatele ferestrei vocea subțire a domnului Johnson.

– Îmi dați bancnote de cinci dolari? Sau nu, mai bine de un dolar. Și vreau niște monede de 25 de cenți pentru mașinile de spălat rufe. Dar să fie frumoase și lucioase! Data trecută mi-ați dat o grămadă de monede lipicioase.

Toată lumea din bancă se strânsese în hol. Turner stătea întinsă pe burtă și se uita la plăcile de gresie de culoarea bălegarului. Le-ar fi prins bine o curățare temeinică. Tipic. Calvin Hyman, președintele băncii, care, firește, nu lucra sâmbăta, deci nu era în pericol să i se zboare capul – din păcate –, voia să facă economie și redusese orele de lucru ale femeii de serviciu, care venea doar o dată pe săptămână.

– Poftim!

În dreptul nasului lui Turner aterizează un sac de gunoi negru din plastic.

– Pune toți banii aici!

Turner îl privi pe SpongeBob pe deasupra ochelarilor. Oare tipul se prinsese că, dacă voia să-i umple sacul cu bani, era nevoie să...

– Pentru asta trebuie să ne lași să ne ridicăm, replică Ashley pe un ton ridicat și exasperat. De ce ne-ai mai adus aici și ne-ai pus să ne întindem pe podeaua asta infectă?

Ashley se opri și îi aruncă o privire tăioasă lui Turner, care tocmai o lovise discret în gleznă.

– Ține-ți gura! șuieră Turner.

– Nu-mi spune tu mie să-mi țin gura, Turner Hastings! Dacă ai impresia că...

– Ashley, scumpa mea, o întrerupse Marge, care stătea întinsă lângă Turner, fii, te rog, drăguță și dă-le banii domnilor jefuitori.

Bună idee!

– Uite, o să mă ridic şi mă duc să vă aduc banii, bine? le spuse Turner jefuitorilor ca să-i avertizeze.

Nu voia să-i agite şi mai mult.

– Bine, bine. Dar grăbeşte-te! îi ceru Yoda.

Turner observă atunci că urechea dreaptă a măştii fusese ruptă şi lipită cu bandă adezivă. Se ridică în picioare. Luă cu grijă punga de gunoi şi se duse împreună cu Ashley în spatele tejghelei. Marge rămase pe jos. Părea că mormăia ceva despre fapte murdare şi bărbaţi. Turner apăsă pe buton şi deschise casa. Vocea ascuţită a domnului Johnson continua să se plângă.

– Hei! Alo! E cineva acolo? Ce durează atât? Să ştiţi că nu am toată ziua la dispoziţie. Unii au şi alte treburi de făcut.

Ashley începu să scoată banii şi să îi pună în sac. Turner luă un teanc de bancnote de 20 de dolari şi trase cu ochiul spre ceasul de pe perete. Arăta ora 11.56. La naiba! Doug, iubitul lui Ashley, venea să o ia la prânz în fiecare sâmbătă. Iar întâmplarea făcea ca iubitul lui Ashley să fie...

– Un poliţist! ţipă SpongeBob.

– Ce? Unde? se panică Yoda, întorcându-se în toate părţile, cu tot cu puşcă.

Ajutorul de şerif Doug Larson împinse uşile din sticlă colorată ale băncii şi se opri. O rază de soare se reflectă în steaua argintie de pe uniforma lui kaki, făcând-o să strălucească şi mai tare. Turner avusese mereu impresia că pălăria lui e un pic prea mare, dar asta era, probabil, consecinţa faptului că Doug avea capul foarte mic şi teşit, lucru care se observa cel mai bine dacă îl priveai din profil. O expresie grotescă se întipări pe chipul lui Doug, iar Turner aproape că-l auzi mormăind:

– Oh, la dracu'!

Apoi Doug scoase pistolul.

Pentru că luase decizia înţeleaptă de a se ghemui sub tejghea, Turner nu-l văzu pe Yoda trăgând un foc de armă în aer, dar auzi zgomotul împuşcăturii şi apoi

pe cel de sticlă spartă căzând pe jos. Lângă ea, scâncetul lui Ashley se transformă iute într-un ţipăt.

– Doug!

„Oh, Doamne!" îşi spuse Turner. „Oh, Doamne, să nu fi murit Doug!"

Tânguiala lui Ashley continuă:

– Doug! Dougy! Nu mă lăsa aici! Fir-ai să fii! Doug Larson, a naibii să fiu dacă te voi mai lăsa să mă duci vreodată pe culme!

Turner închise ochii când o auzi. Culmea era un loc bine cunoscut, unde se întâlneau amorezii ca să se giugiulească. Se aventură să arunce o privire peste tejghea şi îşi dădu seama că Ashley avusese dreptate: Doug dăduse, într-adevăr, bir cu fugiţii. Băiat deştept! Probabil evaluase rapid situaţia şi plecase să aducă întăriri. Sau, în cel mai rău caz, să aducă o armă mai mare.

Yoda şi SpongeBob rămăseseră pe hol. Urechea dreaptă a lui Yoda atârna pe lângă mască, semn că banda adezivă nu făcuse faţă tensiunii momentului.

– De ce naiba ai făcut asta, fraierule? răcni SpongeBob. De ce ai tras în tavan în loc să ţinteşti poliţistul?

– Am încercat, răspunse Yoda. Nu-i chiar uşor să ţinteşti cu o armă ca asta.

– Ba e! ripostă SpongeBob şi trase demonstrativ în uşile de la intrare.

Cerule, ce s-ar mai bosumfla Calvin dacă ar asista la scenă! Lui Turner îi ţiuiau urechile, iar încăperea începuse să miroasă a praf de puşcă.

– Rahat, mormăi Yoda. Nu-i corect. Tu ai exersat mai mult, deşteptule!

Ca să tragă înspre uşi, SpongeBob se întorsese cu spatele la ostatice, oferindu-le astfel o imagine năucitoare a spatelui său incredibil de păros.

– Bleah! se strâmbă Marge la vederea acelei privelişti.

– Fish! strigă Ashley.

SpongeBob sări ca ars, de parcă cineva i-ar fi tras un şut în fund. Se întoarse şi o privi ţintă pe Ashley.

– Eşti Fish!

Ashley flutura spre el o unghie roz ca guma de mestecat, neştiind că nu era o idee tocmai bună să identifici un hoţ exact când acesta jefuia o bancă. Aş recunoaşte spatele ăla păros dintr-o mie! Am stat un an întreg în banca din spatele tău la cursul de ştiinţe sociale. Tu eşti Fish! strigă ea, ţintuindu-l cu arătătorul având unghia de un roz bombon.

– Ba nu! o contrazise SpongeBob, reuşind să îi convingă pe toţi că era, într-adevăr, Fish.

Minunat! Turner înşfăcă iute sacul lui Ashley.

– Hei! continuă Ashley.

Turner le dădu ambii saci lui Yoda şi lui SpongeBob.

– Luaţi-i!

– Ce faci? strigă Ashley.

Turner o ignoră şi le vorbi celor doi hoţi cât putu de rar:

– Luaţi banii! Fugiţi!

Yoda se întinse cât era de lung, luă sacii cu bani şi ieşi în fugă pe ce mai rămăsese din uşile de la intrare. SpongeBob îl urmă îndeaproape.

– Acum pot să mă ridic? se tângui Marge, în timp ce de afară se auzea o maşină ce demara în trombă.

– Cred că da, răspunse Turner.

Privi în jur. Podeaua maronie a lui Calvin era plină de cioburi, iar aerul fierbinte de august îşi făcea nesinchisit loc prin uşile sfărâmate. Era greu de crezut că în urmă cu nici zece minute păruse o zi normală de sâmbătă.

– De ce ai făcut asta? îi ceru Ashley socoteală, cu mâinile în şolduri şi îmbrăcată cu costumul luat la reduceri de la Wal-Mart. Practic, le-ai pus banii în mână. Ce fel de angajat al băncii First Wisconsin eşti?

– Unul viu, răspunse Turner.

Ashley se uită la ea dezgustată.

– Cel puţin le-am băgat în sac un dispozitiv explozibil cu cerneală.

Turner se uită fix la ea.

– Chiar aşa?

- Da, de ce întrebi? o interogă Ashley pe un ton tăios.

Turner clătină din cap, se îndreptă spre fereastra securizată şi vorbi în difuzor.

- Îmi pare rău, domnule Johnson, dar am închis.

Din depărtare se auzeau sirenele poliţiei.

- Cum se face că dintre toate... începu domnul Johnson, dar Turner opri difuzorul.

Se auziră scrâşnete de roţi în faţa băncii, apoi portiere trântite în grabă.

- Se pare că a sosit cavaleria, constată Marge, fără a i se adresa cuiva în mod special.

- Ieşiţi şi ţineţi-vă mâinile la vedere!

Vocea şerifului Dick Clemmons părea şi mai tunătoare, fiind amplificată de portavoce.

- Oh, Dumnezeule! mormăi Turner.

Nu avusese o zi prea grozavă şi era de înţeles că începea să devină arţăgoasă. Se apropie de uşi şi se uită prin geamul spart. Afară erau două maşini ale şerifului din comitatul Washburn, oprite de-a curmezişul pe drumul principal. Iar în spatele lor se adunase, cum era de aşteptat, o mulţime de gură-cască.

- Au plecat! spuse ea.

- Poftim?! tună şeriful Clemmons, fără să renunţe la portavoce.

- Au plecat! urlă Turner.

- Oh!

Se auzi un pârâit din portavoce, iar Dick se ridică, trăgându-şi în sus centura neagră de la uniformă. Şeriful era un bărbat înalt, cu burta lăsată, iar cureaua îi aluneca mereu sub colăceii de grăsime. Părea uşor dezamăgit.

- E cineva rănit?

- Nu! răspunse Turner cu cea mai apăsată voce de bibliotecară, ţinându-se de ce mai rămăsese din uşile băncii.

Dick se apropie cu acel mers cu care voia să lase senzaţia că deţinea controlul asupra situaţiei. Doug îl urma şi părea în continuare destul de speriat. Turner nu-l putea învinovăţi. Nu ţi se întâmpla în fiecare zi să dai piept cu un maestru Jedi. Şeriful intră în sediul băncii şi aruncă o privire de jur împrejur.

– Bine, acum...

– Doug Larson! strigă Ashley la vederea iubitului ei.

Doug îşi încovoie umerii.

– Dintre toate lucrurile josnice şi jalnice pe care le puteai face, începu Ashley.

– Scumpo, stai un pic, o întrerupse Marge. Nu poţi să te superi pe bietul băiat că a preferat să nu se lase împuşcat de dragul noilor tăi pantaloni de la Wal-Mart.

– Dar m-a abandonat aici! se tângui Ashley cu obrajii uzi de lacrimi şi mânjiţi de rimel negru.

Marge o bătu consolator pe spate, Doug începu să se justifice, iar şeriful Clemmons deveni autoritar. Apoi sosiră paramedicii, aducând echipamente de care nimeni nu avea nevoie. Apărură alte două ajutoare de şerif, apoi pompierii voluntari, dintre care mulţi auziseră, probabil, în staţiile de emisie-recepţie că avusese loc un jaf şi voiau să ia parte la acţiune. Turner îi privea pe toţi acei oameni care alergau de colo-colo, vorbeau, se certau, luau notiţe, se încurcau unii pe ceilalţi şi îşi dădeau importanţă. Se gândea cât de simplu era să jefuiască banca exact în acele momente, când toată lumea era atât de ocupată. Privi spre camera de supraveghere care înregistra în tăcere fiecare scenă, apoi se îndreptă spre biroul din imitaţie de mahon al lui Calvin şi trase sertarul din mijloc. Acolo trona la vedere plicul roşu în care se afla cheia de la cutia lui de valori. O fixă cu privirea. Nu avea să se mai întâlnească niciodată cu o şansă ca asta. Ştia prea bine, căci de patru ani aştepta un asemenea moment. Turner zâmbi discret şi ascunse cheia în palmă.

Era momentul ca ea să dea lovitura.

capitolul 2

Dezavantajul unor pase jucate sâmbătă după-amiază cu niște băieți mai tineri nu era forma lor fizică mai bună, ci faptul că nu le era frică de moarte. Deloc. Absolut deloc.

John MacKinnon făcu o fentă la dreapta și, când puștiul blond și înalt care îl ținea se deplasă și el spre dreapta, aruncă la coș, iar mingea zbură peste cotul drept al puștiului. Își ținu respirația o clipă, plin de speranță, după care urmă o dezamăgire cruntă. Mingea ricoșă în inel cu un zgomot care parcă făcu să se cutremure sala de sport. Reveni în teren, iar patru tipi se înghesuiră s-o recupereze.

Asta nu însemna că nu era în formă. Nici pomeneală! Făcea antrenament cu greutăți de două ori pe săptămână, alerga în fiecare zi sau aproape zilnic și juca baschet la fiecare sfârșit de săptămână. O mulțime de bărbați de vârsta lui nu erau nici pe departe într-o formă la fel de bună.

Conducătorul de joc al celeilalte echipe, un băiat de colegiu iute și cu un abdomen plin de pătrățele – naiba să-l ia! –, recuperă mingea și porni la atac. Alți nouă jucători îl urmăreau ca o haită. Problema era că, odată ajuns la o anumită vârstă – de exemplu, 40 de ani –, puteai conștientiza ce însemna moartea. Potențiala moarte. Junghiul acela neînsemnat, ce îți cuprindea brațul stâng, și durerea într-o parte, care puteau fi semnele unui afecțiuni grave. Astfel, deveneai atent la ce mâncai. Te gândeai de două ori înainte să dai iama în cartofii prăjiți cu brânză rasă și, culmea, chiar te gândeai să alegi un burger cu tofu la prânz. Spre deosebire de el, tinerii din jurul lui erau preocupați de băutură și de femei, de parcă nu aveau suficient loc în creier pentru altceva. Cu siguranță, nu pentru grăsimile trans și pentru afecțiunile cardiace. Simți brusc un cot în coaste. Ripostă, iar brațul i se izbi de un umăr asudat.

Celălalt jucător gemu. Trebuia să se învețe tânărul obraznic și nesimțit! Scor 1-0 pentru tipul cel bătrân.

Cu doar o lună în urmă, Ted York suferise un atac de cord chiar în timpul prânzului pe care îl lua în compania câtorva indivizi din Washington. Groaznic mod de a te duce pe lumea cealaltă! Bietul de el mânca o salată. Dacă ar fi știut că oricum nu avea să conteze ce mânca, poate că Ted și-ar fi comandat un dublu cheeseburger cu bacon. Asta era problema după vârsta de 40 de ani. Nu știai niciodată când...

John auzi sunetul enervant al pagerului. Se gândi că trebuia să schimbe cât mai curând tonul de apel. Dacă își dădea seama cum să facă asta. Jocul se întrerupse, iar câțiva jucători mormăiră nemulțumiți. Mingea se lovi de un perete al sălii, iar tipul blond se duse după ea.

- Pfui! Normal că te caută cineva chiar acum, Mac! protestă zveltul conducător de joc, sprijinindu-se cu palmele de genunchi ca să-și tragă sufletul.

- Oricum pierdeam, ripostă John.

Urmară un cor de mormăieli și cuvinte deloc apreciative la adresa mamei lui John. Ignorându-i, John scotoci în geanta de sport și găsi pagerul ascuns sub pistolul Glock. Citi numărul de pe micul dispozitiv și înjură încet. Gata cu aruncările la coș! Jocul se reluă în spatele lui.

John deschise o sticlă de plastic cu apă și luă o înghițitură zdravănă, în timp ce tasta un număr la telefonul mobil.

Cel de la capătul firului îi răspunse:

- FBI!

- Sunt MacKinnon.

- A avut loc un jaf la o bancă din Winosha, îi comunică agentul special Tim Holt, fără nici o introducere.

- Unde? întrebă John, în timp ce-și lua geanta de sport și se îndrepta spre vestiar.

- În Winosha, un orășel lângă Superior, pe autostrada 53. În comitatul Washburn.

– N-am auzit niciodată de oraşul ăsta, comentă John, deschizând cu umărul uşa vestiarului bărbaţilor.

– Nici nu aveai cum, replică Tim cu accentul lui de surfer californian lipsit de griji. Are 3 000 de locuitori cu tot cu turişti în perioada de vârf a sezonului.

– Serios?

Era limpede, cineva de la FBI urma să fie trimis în fundul pământului. John îşi dădu jos tricoul transpirat şi se şterse cu el pe faţă înainte de a-l arunca în geantă.

– Cine este disponibil?

– McHenry e în concediu. Anderson încă se ocupă de cazul Sun Prairie, iar Wilson are un filaj weekendul acesta.

Tim nu dezvoltă ideea. Ştia că John avea să tragă singur concluzia.

Rahat!

John se dezbrăcă şi încercă să-şi rotească umărul drept. Încă îl durea de când făcuse întindere musculară pentru că dăduse zăpada în aprilie. Era genul de problemă de care puştii de 20 şi ceva de ani nu aveau parte niciodată, iar colegii de la birou aveau grijă să-i amintească asta. Afurisitele ierni din Wisconsin! Asta era altă problemă care apărea odată cu vârsta: corpul nu-şi mai revenea la fel de repede după o accidentare.

– Mac? întrebă Tim.

– Da. O să-l iau cu mine pe Torelli.

– Eşti sigur?

– Da, e în regulă. Îl sun eu.

– Bine. Eu mă ocup de hârtii şi te aştept să semnezi.

John îşi luă rămas-bun, închise şi formă alt număr. Îşi freca grijuliu umărul în timp ce aştepta să i se răspundă.

– Alo?

De data asta, accent de New York. În fundal se auzea muzică, un fel de jazz destul de senzual. John se încruntă. Poate că Dante Torelli era cu iubita. Asta este, ghinion!

– Torelli?

– Da.

– O luăm din loc. Avem un jaf la o bancă. Ne vedem la 4 la birou, continuă el, privindu-şi ceasul care arăta ora 3.14 după-amiaza.

John închise fără să mai aştepte un răspuns şi aruncă mobilul în geantă. Luă sacul cu el la duşuri, îl puse pe o bancă. Făcu un duş, apoi trase pe el o pereche de jeanşi uzaţi şi un tricou albastru-deschis. La naiba, era nevoit să treacă pe acasă şi să se schimbe în ceva mai serios. Asta nu înseamnă că putea să concureze cu Torelli, indiferent ce costum de firmă avea să îmbrace în acea zi. Pufni şi îşi bagă pistolul sub betelia jeanşilor, pe sub tricoul larg, înainte să îşi ia geanta. Ieşi din sala de sport, iar dogoarea de august îl izbi drept în faţă şi începu să transpire din nou, de parcă nici nu făcuse duş. John se transferase cu o vară în urmă în Milwaukee. Postul precedent fusese în Philadelphia, iar aclimatizarea încă îi ridica probleme agentului federal, deşi era originar din Lander, statul Wyoming. Mai întâi frigul pătrunzător al iernii din Vestul mijlociu, acum dogoarea ostilă a verii. Cine ar fi crezut că putea fi aşa de cald la doi paşi de Canada, pentru numele lui Dumnezeu?!

Tălpile lui John aproape că se înfundară în asfaltul topit de căldură în timp ce se îndrepta spre locul unde îşi parcase camioneta neagră Chevrolet Silverado. Descuie portiera. Evident, în interiorul maşinii era un adevărat cuptor. Deschise ambele portiere şi urmări cum aburii încinşi ieşeau din maşină. Mare mirare că nu se topise volanul! Pe o astfel de vreme, un post în Anchorage, statul Alaska, suna extrem de îmbietor. Urcă în maşină, îşi scoase pistolul şi îl aruncă pe scaunul din dreapta, la îndemână, apoi porni motorul.

Zece minute mai târziu, când intră în parcarea complexului de apartamente în care locuia, în camionetă era chiar frig. John locuia într-o zonă a oraşului mai nouă, ce fusese construită la sfârşitul anilor '80, iar clădirea de apartamente avea aerul de bun-gust al acelei perioade. Intră pe aşa-numita uşă securizată, traversă holul

şi începu să urce treptele acoperite cu mochetă bej. Descuie uşa apartamentului, colorată în aceeaşi nuanţă de bej, şi aruncă cheile pe măsuţa de la intrare. Peretele de deasupra măsuţei era complet alb şi gol. Poate că trebuia să fi atârnat ceva acolo, un tablou cu un peisaj din sud-vestul ţării, dar niciodată nu găsise timp pentru asta. În plus, apartamentul era gata mobilat când îl luase. De ce ar fi modificat un decor care nici măcar nu era al lui?

Reflectând la acea idee deprimantă, traversă livingul şi intră în dormitor. Avea îndesat pe undeva prin dulap un rucsac pe jumătate plin cu cele necesare unei călătorii. Îl scoase şi mai băgă în el câteva cămăşi curate şi câţiva pantaloni, apoi se duse în bucătărie şi înşfăcă un bax cu batoane de cereale – din cele clasice, care nu erau prea dulci – şi câteva cutii cu tocană semipreparată, numai bune de aruncat în cuptorul cu microunde. În unele orăşele, mâncarea putea fi imposibil de digerat. Aruncă batoanele şi cutiile în rucsac şi îşi dădu jos blugii şi tricoul. Trase pe el o pereche de pantaloni kaki, un tricou polo bleumarin, portarma maro din piele şi un blazer maro. Apoi îşi puse în picioare cizmele Wilson din piele cu cusături în dreptul gambelor. Cusăturile nu aveau cum să se vadă pe sub pantaloni, dar el ştia că sunt acolo.

John se îndreptă de spate şi cuprinse cu privirea apartamentul absolut banal, încercând să-şi dea seama dacă a uitat ceva. Se auzi aerul condiţionat, sunetul lui metalic fiind singurul care spărgea tăcerea. Nu avea plante pe care să le ude înainte să plece, nici pisică de hrănit, nici pe cineva pe care să sune şi să anunţe să pleacă. Nimănui nu-i păsa că avea să lipsească vreme de câteva zile. La urma urmei, putea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Nu ar fi lăsat în urmă nimic important.

Frate, avea o viaţă de tot rahatul!

Dacă avea să mai stea mult acolo, probabil urma să se sinucidă. John puse pistolul în hamul de sub braţul

stâng, luă rucsacul şi se îndreptă spre uşă. Opri aerul condiţionat înainte să iasă din casă.

capitolul 3

Era trecut de ora 4 după-amiaza când Turner îşi parcă Fordul Escort din '95 în dreptul căsuţei ei cu un etaj. Patru ore. Patru ore de interogatoriu, de întrebări puse iar şi iar despre jaful de la bancă. În tot acest timp, conţinutul cutiei de valori a lui Calvin fusese pe fundul genţii ei din piele maro. Nu era de mirare că începuseră să îi tremure mâinile.

Turner încercă să se controleze şi să coboare încet din maşină. Fără să alerge, fără să intre în panică şi să se năpustească în casă. Se dovedi că măsura de precauţie fusese o alegere înţeleaptă. La jumătatea distanţei care o despărţea de intrarea în casă, vecina de alături, Ernestine Miller, îi tăie calea.

- Turner! Turner, tocmai am aflat ce s-a întâmplat! zise Ernestine gâfâind.

Vecina se îndreptă spre ea cu toată viteza pe care o puteau suporta gleznele ei grăsuţe. Ernestine avea în casă o staţie de emisie-recepţie cu care putea asculta mesajele poliţiei şi era limpede că aştepta de multă vreme întoarcerea ei. Turner se opri, aşteptând ca vecina ei cea scundă şi îndesată să ajungă la ea. Inspiră adânc ca să îşi ascundă nerăbdarea şi teama.

- Eşti bine? întrebă Ernestine, măsurând-o din cap până în picioare, de parcă ar fi căutat urmele găurilor produse de gloanţe. E adevărat că o bandă de hoţi v-a luat ostatici pe toţi?

- Mă tem că e adevărat, răspunse Turner.

Practic, nu fusese tocmai o luare de ostatici, îşi spunea ea. Nu era convinsă nici măcar că atacatorii erau nişte nemernici cu sânge-rece, dar nu avea vreme să dezbată toate detaliile cu vecina ei.

- A fost îngrozitor, terifiant, adăugă Turner.

Sigur, nu la fel de îngrozitor ca statul sub soarele dogoritor, aşteptând ca de după colţ să îşi facă apariţia o maşină a poliţiei, cu sirenele ţiuind de zor. Se abţinu să-i împărtăşească acest gând lui Ernestine.

– Cred şi eu că a fost! Erau înarmaţi? întrebă Ernestine, incitată peste măsură.

– Aveau puşti.

– Şi au făcut uşile ţăndări!

– A fost cumplit.

Turner îşi stăpâni impulsul de a o lua la sănătoasa şi de-a o lăsa pe vecină singură în mijlocul aleii. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-i trezească vreo bănuială. Se străduí din răsputeri să se comporte normal. Ceea ce, într-un orăşel neînsemnat, presupunea să întoarcă pe toate părţile un eveniment senzaţional precum jefuirea unei bănci. Din fericire, Ernestine era dornică să întreţină conversaţia.

– Pun pariu că era o bandă despre care auzi la emisiunile TV. Probabil ticăloşii sunt din Superior...

Cinci minute mai târziu, Turner reuşi să pună capăt discuţiei invocând starea de şoc şi nişte dureri de cap cumplite. Păşi ca anesteziată spre cele trei trepte de lemn ale scării, le urcă, deschise încet uşa şi chiar se întoarse pentru a-i face cu mâna lui Ernestine.

Odată intrată în casă, închise uşa, o încuie şi observă că exact în acel moment începu din nou să-i tremure mâinile. Turner se încruntă şi îşi privi fix mâinile până când tremuratul încetă. Apoi îşi lăsă geanta să cadă pe podea şi se îndreptă în vârful picioarelor spre dormitor, deşi nimeni nu o putea auzi. La bancă, nimeni nu observase nimic, aşa că era cu neputinţă să fie deja pe urmele ei. Cu toate acestea, simţea că braţul lung al justiţiei avea s-o înhaţe cât de curând. I se strânse stomacul. Nu trebuia s-o prindă. Nu încă.

Turner îşi scoase de sub pat vechea valiză bleumarin din nailon şi aruncă în ea la repezeală lenjerie de schimb, pantaloni scurţi şi câteva tricouri. Se opri şi privi o clipă bagajul. Era imposibil de estimat cât de mult

avea să dureze totul. Inițial, se gândise că totul avea să se termine peste noapte, dar dacă apăreau probleme? Mai puse câteva piese de lenjerie, încă un schimb de haine și gentuța cu niște obiecte de toaletă pentru călătorie. Se duse apoi în bucătărie și luă foarfeca, vechiul ei binoclu, un pachet de biscuiți sărați, câteva mere și trei borcane de hering marinat. Înhăță în ultima clipă un borcan de măsline, câțiva cârnați vienezi și vreo șase sticle de apă.

Târî valiza în holul de la intrare și o lăsă pe podea. Lângă ușă, era un mic dulap de haine. Turner îl deschise și se ridică pe vârfuri ca să ajungă la cutia din carton de pe raft. Avea acolo câteva haine de iarnă pe care le pusese deoparte odată cu venirea verii. Așeză cutia pe podea și scormoni până când atinse un înveliș de plastic. La fundul cutiei, era o pungă resigilabilă cu 1 000 de dolari, bani gheață. Băgă banii în buzunar și puse cutia la loc în dulap.

Turner deschise ușa de la intrare și aruncă o privire iscoditoare afară. Căsuța ei se afla în vechiul cartier din Winosha, cu un nume lipsit de imaginație: Elm. Strada îi păru liniștită, ca de obicei, toropită de căldura dogoritoare de august. Singurul zgomot care se auzea era țârâitul insistent al cicadelor ce populau arțarii de pe marginea străzii. Nici o mașină de poliție nu tulbura liniștea micului ei cartier adormit. Nimeni n-ar fi zis că singura bancă din orășel fusese jefuită în urmă cu două ore sau că Turner făcuse, în sfârșit, pasul pe care îl pregătea de patru ani foarte lungi.

Își scoase ochelarii și îi puse lângă glastra de pe măsuța din hol, apoi luă valiza și o târî la mașină. Ernestine își făcu din nou apariția în pragul ușii, dar Turner se limită la a-i face cu mâna, fără a se opri din drum. Trânti valiza pe bancheta din spate a Fordului, apoi demară, în timp ce vecina ei plecase la o plimbare pe jos.

Drumul o purtă înapoi la bancă, iar odată ajunsă în zonă, Turner încetini, la fel ca oricare alt curios. Două mașini ale poliției se aflau în continuare în fața băncii,

iar când trecu pe lângă ele, îl zări pe Calvin Hyman intrând în bancă. Era imposibil să nu-i observe părul argintiu sclipind în bătaia soarelui.

Se înfioră şi apăsă pedala de acceleraţie. Ieşi din oraş şi se îndreptă spre nordul oraşului pe autostrada 53. Porni aerul condiţionat, în speranţa că şiroaiele de transpiraţie ce i se prelingeau pe spate aveau să se oprească. Când ieşi din oraş, drumul era străjuit, pe fiecare parte, de conifere. Copacii fuseseră plantaţi după ce pădurea fusese tăiată. Dar rândurile de copaci erau prea drepte şi prea aliniate ca să ia locul unei păduri naturale. Copacii semănau cu nişte bărbaţi.

Parcurse puţin peste 10 kilometri, apoi ieşi pe drumul naţional 77. Câmpurile erau aproape uscate din cauza secetei, iar un panou uriaş avertiza că riscul de producere a incendiilor de vegetaţie era extrem de ridicat. După încă 15 kilometri, Turner vră la dreapta, apoi făcu stânga şi o luă pe un drum neasfaltat. Vedea în oglinda retrovizoare norii mari de praf pe care îi ridica maşina. Tot acel praf avea să se depună pe Fordul ei. Dar asta nu avea nici o importanţă din moment ce maşina chiar era vopsită într-o nuanţă prăfuită de bej.

Casa lui Tommy Zucker apăru brusc printre copaci, pe partea dreaptă - o lua prin surprindere de fiecare dată, deşi parcurgea traseul cel puţin o dată pe săptămână. Casa era vopsită într-o culoare întunecată şi părea camuflată în peisajul ce o înconjura. Turner trecu în viteza a doua şi conduse cu grijă spre locuinţa lui Tommy. De obicei, parca în faţa casei, dar de această dată ocoli prin spate, până la magazia unde Tommy îşi ţinea câteva dintre nenumăratele lui vehicule. Opri motorul şi ascultă liniştea pădurii. O gaiţă albastră zbură în lumina soarelui, atrasă de arahidele pe care Tommy le scosese pe veranda din spate.

Părea că nu era acasă, iar gândul acesta o făcu să tresară. Bătuse atâta drum convinsă că avea să îl găsească acasă, deşi ştia prea bine că Tommy nu avea nimic

planificat. Vorbiseră la telefon cu o seară înainte, iar el nu-i spusese nimic despre vreun plan pentru ziua respectivă. Dacă se hotărâse brusc să se ducă la lac? Şi dacă s-ar fi...

- Turner, tu eşti?

Ea se sperie şi scăpă cheile. Se aplecă să le ridice şi privi spre locul de unde se auzise vocea. Tommy stătea în dreptul uşilor deschise ale hambarului. Purta o pereche de pantaloni kaki cu talie înaltă, ce îi ajungeau până aproape de piept, şi un tricou decolorat, care părea mult prea mare pe trupul lui firav. Părul alb îi flutura în vânt. Turner scoase un oftat venit parcă din străfundul fiinţei ei. Slavă Domnului că Tommy nu plecase! Fir-ar să fie, trebuia să se adune! Coborî din maşină şi se îndreptă spre bătrân. Ştia că nu avea nici un rost să îi vorbească de la o distanţă atât de mare. Deşi nu îi plăcea să o recunoască, pe Tommy îl cam lăsase auzul.

- Salut, Tommy! spuse ea, făcând eforturi să pară degajată. Pot să împrumut Taurusul?

Bătrânul miji ochii, dar vorbi la fel de mormăit ca de obicei:

- Nu. Mă tem că nu poţi.

Brusc, încordarea puse din nou stăpânire pe ea. Nu-şi imaginase că Tommy ar refuza să o ajute.

- Şi de ce, mă rog?

- Nu merge, răspunse bătrânul şi arătă peste umăr spre hambar. Cred că de vină e bateria sau poate fi altceva. Nu-mi plac deloc maşinile astea noi.

În cazul de faţă, maşina cea nouă avea 15 ani.

- Nu vrei să încerci camioneta?

Camioneta cu pricina era cam cât o barcă şi dura o veşnicie până ce reuşea să accelereze. Pe Turner o cuprinse panica.

- Pot să iau Chevroletul?

Tommy îşi încrucişă braţul drept la piept pentru a se scărpina pe umărul stâng şi rămase un pic pe gânduri. Într-un final, spuse:

– Păi, nu ştiu ce să zic. E cam vechi, aşa, ca mine. Nu ştiu dacă o să pornească. Şi trebuie să-i caut cheile.

– O să pornească. Sunt sigură.

– Ei! N-ai de unde să ştii. Dar fă cum crezi... Aşteaptă să caut cheile!

Tommy se îndreptă spre casă. Turner închise ochii şi îşi ridică faţa către soare, încercând să-şi ţină în frâu nerăbdarea. „Lacul. Gândeşte-te la lac! Apa e albastră, liniştită şi foarte adâncă." Expiră prelung şi încercă să se controleze. Trebuia să îşi păstreze calmul. Să se relaxeze. Era la un pas să îşi atingă scopul.

Îl auzi pe Tommy apropiindu-se şi deschise ochii. Bătrânul ţinea o legătură de chei prinse unele de celelalte cu o sfoară uzată.

– Cred că e una dintre astea. Probabil. Întrebarea e care dintre ele.

Turner încercă să rămână calmă în timp ce Tommy sortă cu grijă cheile. Era un bărbat subţire, nu prea înalt, iar din cauza vârstei, intrase puţin la apă. În ultimii ani, slăbise şi părea destul de fragil. Încheieturile îi erau subţiri şi osoase. Probabil nu cântărea mai mult decât Turner, care era, de altfel, o tipă minionă. Tommy ridică privirea, observă că ea se uită la el, dar nu spuse nimic.

– Cred că asta e. Bănuiesc că trebuie s-o încercăm.

Îşi ridică şi mai sus pantalonii kaki şi porni spre hambar. Turner îl urmă. Interiorul întunecat îi dădu senzaţia că nu mai vedea bine, după ce stătuse în lumina soarelui de afară. Aerul era închis şi fierbinte şi mirosea a praf şi a ulei de motor. De o parte a hambarului erau aliniate trei maşini: o camionetă imensă, un Fort Taurus de prin anii '80 şi camioneta Chevrolet albastră din 1968. Nu era chiar genul de maşină care să treacă neobservată, dar, în lipsa altor opţiuni, era acceptabilă.

– Mmm... bine.

Când Tommy trase de portiera din dreptul şoferului, se auzi un scârţâit asurzitor.

– N-ar strica să o ungi cu puţină vaselină, spuse el.

Turner se aşeză pe scaunul din dreapta, iar Tommy băgă cheia în contact şi porni motorul. Făcea un zgomot oribil.

– Ia uite, porneşte la prima cheie! strigă Tommy, reuşind cu greu să acopere huruitul maşinii. Se vede că am grijă de ea, fac în fiecare lună o tură ca s-o menţin în formă. Nu trecuseră decât câteva minute de când îi explicase lui Turner că şansele ca maşina să pornească erau aproape nule. Se întoarse, apoi dădu cu spatele încet şi cu atenţie şi scoase maşina din hambar. Odată ce ieşi, opri motorul. Ar trebui să-i completez uleiul. Camionetele astea vechi merg întotdeauna, dar asta parcă bea uleiul.

Coborî din maşină şi intră din nou în hambar. Coborî şi Turner din Chevrolet, apoi se îndreptă către Fordul ei şi scoase valiza de pe bancheta din spate. Tocmai o arunca în Chevrolet, pe scaunul din dreapta, când Tommy reapăru. Deschise capota şi începu să meştereasca la motor. Turner oftă şi parcă Fordul în hambar, în locul Chevroletului. Când ieşi afară, Tommy tot nu terminase de meşterit. Turner se apropie de el şi îi puse cu blândeţe mâna pe spate.

– Trebuie să plec, Tommy.

– Ce? De ce atâta grabă? întrebă el, ţintuind-o cu ochii săi de un albastru aproape tăios.

– Am de rezolvat ceva pentru Rusty.

Tommy rămase nemişcat preţ de câteva secunde, apoi trânti capota.

– Bine. Nu uita să completezi uleiul la fiecare două, trei sute de kilometri.

– Aşa o să fac.

Turner se urcă la volan.

– Ţi-am pus câteva bidoane de ulei sub scaunul din faţă. Tommy lovi capota, apoi se depărtă. Ai grijă de tine!

Turner încuviinţă din cap şi porni. Privi înapoi şi îl văzu tot acolo, nemişcat, urmărind-o cu privirea în timp ce vântul îi flutura părul alb în toate direcţiile. Turner

se străduí să memoreze acea imagine. Putea fi ultima dată când îl vedea pe Tommy.

capitolul 4

– Sunt destul de sigur că Fish are şi un prenume, spuse şeriful Clemmons, cu un glas ce părea oricum numai sigur nu. Poate că Tom. Sau Ned.

John îl urmărea pe şerif cu o privire goală.

Ned? Nimeni nu-şi mai boteza copilul Ned, nu-i aşa? Singurul Ned de care îşi amintea era Ned Yost. În fine, şi Ned Nickerson, iubitul lui Nancy Drew[1]. I se părusе că era un nume de papă-lapte încă de când dăduse prima dată de el, în urmă cu 31 de ani, când îşi băgase nasul pe furiş în cărţile pe care le citea sora lui.

John apucă paharul de carton şi dădu peste cap ultima picătură de cafea rece şi dezgustătoare. Avea gust de apă în care se deversaseră deşeuri chimice, dar, de bine, de rău, măcar conţinea ceva cofeină. Iar cofeina era tot ce-l făcea să se ţină pe picioare în acele momente. Trecuseră ore bune de când ajunseseră în Winosha. El şi Torelli făcuseră cinci ore pe drum în Fordul Crown Victoria din parcul auto al FBI-ului. Noroc că era agentul mai în vârstă şi cu mai multă experienţă, altfel ar fi fost obligat să îndure cinci ore de jazz idiot pe post de coloană sonoră a drumului. El, unul, prefera muzica lui Garth Brooks. Desigur, Torelli se cam enervase când ajunseseră în Eau Claire. Până acolo, ascultaseră trei casete cu Garth Brooks şi una cu Johnny Cash, pentru variaţie. Iar Eau Claire era la cel puţin o oră de Winosha.

– Cred că Fish e prenumele, spuse ajutorul de şerif.

John uitase numele tânărului ofiţer imediat ce-l auzise. Iar acum puştiul era aproape întors cu spatele la el, aşa că nu-i vedea ecusonul. Era un individ mare, bine hrănit, cu un păr blond tuns atât de scurt, încât abia

[1] Personaj al unei serii de volume poliţiste (n.tr.)

se vedea. Părea genul de polițist capabil să gestioneze un caz de vandalism sau de tulburare a ordinii publice dintr-un orășel într-o seară de vineri, dar care ar fi avut nevoie de ajutor să completeze documentele în ziua de luni.

– Nu fi idiot, replică Clemmons. Fish nu este nume creștin.

Bună observație! Replica îl derută pe subalternul șerifului, iar în încăpere se lăsă tăcerea, din moment ce nimeni altcineva nu părea să știe numele sau prenumele bărbatului în cauză. Erau înghesuiți cu toții într-o mică sală de conferințe din sediul poliției din Winosha. Era o cameră cu mochetă gri-închis și cu pereții vopsiți într-o nuanță deschisă de verde. O mână de artistă încercase să decoreze încăperea aplicând pe pereți autocolante cu pisici roz până aproape de tavan. Mobilierul se reducea la două mese lungi, câteva scaune pliante, un televizor și un aparat de cafea cu un bol gol.

Cel de-al cincilea bărbat din încăpere stătea la aceeași masă cu John, dar nu părea atent la discuție. Calvin Hyman nu făcea decât să se uite enervant de des la ceas. John știa, fără să fie nevoie să verifice, că se apropia miezul nopții. Hyman nu era doar președintele băncii din Winosha, ci și primarul orășelului și, din ce reieșise din discuții, candida pentru un mandat în legislativul statului Wisconsin. Era un bărbat înalt, cu părul cărunt, exact așa cum trebuia să arate un președinte de bancă sau un primar local. Era distins. Însă purta niște cizme ridicole, verzi, din piele de șarpe, iar John nu avea deloc încredere în indivizii cu gusturi îndoielnice la capitolul încălțăminte. Cu o oră în urmă, Hyman le ținuse o prelegere despre elementele de securitate de la banca lui, deși situația arăta, dincolo de orice îndoială, că toate măsurile de precauție pe care le luase nu fuseseră deloc de ajutor. Doar că una dintre casiere reușise să strecoare într-o geantă a hoților un dispozitiv cu cerneală care, odată explodat, avea să marcheze toate bancnotele. Oriunde s-ar fi aflat, hoții călătoreau

cu o grămadă de bani marcaţi. Hyman se ridică şi îşi netezi pantalonii.

– Deci am terminat pe ziua de azi, da?

– Nu, îi zâmbi John.

Hyman avu un moment de ezitare, după care se aşeză la loc, vizibil nemulţumit. John îşi reprimă un rânjet încântat, apoi se uită din nou la ecranul pe care rula înregistrarea de pe una dintre camerele de supraveghere ale băncii. Casiera minionă şi brunetă o lovea din nou cu piciorul pe cea roşcată. Urmăriseră înregistrarea de atâtea ori, încât o ştia cadru cu cadru.

– Ce face? întrebă el.

Nu discutase cu nici una din cele două casiere. Fuseseră interogate şi lăsate să plece acasă înainte de sosirea agenţilor FBI. Pentru a doua zi, îşi propusese să interogheze din nou martorii. Chiar la prima oră.

Şeriful îl privi mirat.

– Cine?

John arătă spre ecran cu paharul de cafea gol.

– Domnişoara Hastings. Aţi spus că lucrează la bancă doar sâmbetele. Ce face în restul săptămânii?

– Turner e bibliotecara oraşului, răspunse Hyman.

– Serios? zise John ridicând din sprâncene.

Femeia de pe ecran se ridică încet de la podea şi luă sacul de gunoi din mâinile hoţului cu masca de SpongeBob. Era mică de statură – probabil avea cel mult 1,55 metri. Roşcata era cât un munte pe lângă ea. Însă Turner fusese cea care preluase iniţiativa. Văzuseră cu toţii cum reuşise să dezamorseze situaţia şi îi convinsese pe hoţi să-şi ia tălpăşiţa. John duse din nou paharul la gură, uitând că nu mai avea nici un strop de cafea. Femeia arăta exact ca o bibliotecară dintr-un orăşel de provincie, dar de prin anii '50. Genul scrobit şi aranjat, cu nasturii încheiaţi până în gât. Tipa de la biblioteca din oraşul lui din Milwaukee avea şuviţe vopsite în culori fistichii, multe piercinguri şi un râs molipsitor.

În schimb, bibliotecara Turner purta o banală rochie închisă la culoare, bleumarin sau maro – era greu să-şi

dea seama privind înregistrarea alb-negru. Era minionă, iar rochia atârna pe ea ca un sac. Era imposibil de apreciat dacă sub materialul rochiei exista vreo curbă unduitoare şi apetisantă. Arăta ca o burka impusă de regimul taliban, iar asta îl nemulţumea teribil. Probabil că era genul de femeie care purta aşa ceva tocmai ca să-i enerveze pe bărbaţii ca el. Unde mai pui că avea părul strâns în coc. Genul acela de coc demodat, la baza cefei. Şi purta ochelari cu rame groase, pentru numele lui Dumnezeu! Unde găsise un model aşa de odios? Nici nu credea că mai există pe piaţă astfel de rame.

La naiba! Putea fi la fel de bine un steag roşu ce flutura spre el.

– Nu-şi înfige şi creioane în cocul ăla? întrebă el cu ochii aţintiţi spre ecran.

Torelli pufni. Ajutorul de şerif se întoarse uimit înspre el. Larson. Aşa-l chema. Larson.

– Acum, că aţi adus vorba de asta, îmi amintesc că face asta câteodată, la bibliotecă. De ce întrebaţi?

– Să mor dacă ştiu, ridică John din umeri.

Torelli scoase un oftat zgomotos şi se ridică de pe scaun.

– Deci sunteţi siguri că individul celălalt e un bărbat pe nume Nald?

– Da, răspunse şeriful trăgând de betelia pantalonilor.

Avea cam 50 de ani şi o burtă din pricina căreia îi era probabil imposibil să alerge orice fel de distanţă. Însă capacitatea de a alerga nu era o cerinţă obligatorie pentru un poliţist dintr-un orăşel de provincie.

– Aşa-l cheamă, Nald? E numele lui complet? întrebă Torelli, fără să-şi ascundă scepticismul.

– O fi numele lui de familie, Dante, replică John.

Şeriful se uită când la unul, când la celălalt, dar decise să se abţină de la vreun comentariu.

– Numele mic e Reginald, dar i se spune Nald. El şi Fish sunt tovarăşi, asta se ştie.

– Se ştie? repetă John. Au cazier?

– Nu unul oficial, dar pierd vremea împreună. Iarna asta, am avut câteva cazuri de spargeri în unele case de vacanţă nelocuite. Ne-am gândit că ei ar putea fi autorii. Mare lucru n-au furat. Sunt nişte infractori mărunţi.

– Jefuirea unei bănci nu e tocmai o infracţiune măruntă, spuse Torelli cu accentul lui sacadat de New York.

Era aproape miezul nopţii, mersese ore în şir cu o maşină cu climatizare proastă, purta costum şi, pentru numele lui Dumnezeu, încă arăta ca scos din cutie! Era ceva necurat la mijloc. Torelli avea în jur de 30 de ani, păr negru şi creţ tuns scurt, pielea măslinie şi constituţie atletică. Era puţin mai scund decât John, care avea aproape 1,90 metri. Faptul că Torelli era mai scund îi provoca lui John o plăcere copilărească. Agentul mai tânăr purta un costum gri-închis, o cămaşă gri-deschis şi o cravată gri-închis. Pantofii erau negri, simpli, lustruiţi perfect. Torelli ori îşi cheltuia salariul de funcţionar guvernamental pe haine, ori avea o familie plină de bani.

John îl cunoscuse pe Torelli cu şapte luni în urmă. Lucraseră împreună la un caz – o serie de jafuri la bănci din Milwaukee. Nu-l impresionase stilul cizelat al lui Torelli, iar sentimentul fusese reciproc. Tânărul agent nici măcar nu făcuse vreun efort să mascheze faptul că nu-i plăcea stilul relaxat de a ancheta al superiorului său. Îşi aruncaseră unul celuilalt numeroase ironii abia mascate, dar John considerase că problema avea să rămână moartă şi îngropată. Mai apoi aflase că Torelli se dusese la agentul special responsabil de zona Milwaukee, Chris Donaldson, şi se plânsese de el şi de comportamentul lui. Nu fusese tocmai o mişcare fairplay. Făcuse un gest nedemn de un bun coechipier. Donaldson nu trecuse de multă vreme prin Milwaukee şi era posibil să ia în serios plângerile de rahat ale lui Torelli. Noroc că agentul special Tim Hol intervenise în favoarea lui John. Întreaga tărăşenie îi lăsase însă un gust amar,

iar John făcuse tot posibilul să nu mai aibă de-a face cu Torelli.

Planul funcţionase. Până de curând.

– Tuna! exclamă brusc Larson.

Toată lumea se întoarse spre el.

Chipul îngust al tânărului se înflăcără.

– Acesta e prenumele lui Fish. Tuna.

– Tuna Fish, repetă Torelli inexpresiv.

– Nu mă mir că a ajuns un infractor, spuse John.

Se uită din nou spre ecran. Yoda şi SpongeBob se năpusteau spre ieşire, iar Turner se îndrepta spre tejghea să închidă casa.

Uşa încăperii se deschise şi îşi făcu apariţia o femeie la vreo 60 de ani. Avea părul portocaliu, iar pe obrazul drept îi crescuse o aluniţă enormă. Le fusese prezentată ceva mai devreme – era un fel de funcţionară a primăriei.

– M-am gândit că vreţi să mâncaţi ceva, spuse ea pe un ton vesel.

Puse un răcitor pe una din mese şi scoase câteva sendvişuri împachetate în celofan roşu şi verde, o pungă de chipsuri şi câteva pachete de fursecuri.

– Am în maşină un răcitor cu ceai rece. Doug, dacă eşti drăguţ să-l aduci...

Ajutorul de şerif încuviinţă din cap şi ieşi din sală.

– Vă mulţumim, doamnă. Sunteţi foarte amabilă.

John se ridică şi puse pe o farfurie de plastic două sendvişuri şi câteva fursecuri. Lângă el, Torelli despacheta un sendviş, strâmbând uşor din nas. John îl călcă pe unul din pantofii italieneşti perfect lustruiţi. Tânărul se încordă, dar nu lăsă să se vadă că degetele de la picioare îi treceau prin chinuri groaznice. Chipul i se destinse când John îşi ridică piciorul de pe al lui. Larson se întorsese cu un mare răcitor roşu din plastic, sub formă de butoiaş.

– Luaţi, spuse femeia şi începu să toarne ceaiul rece ca gheaţa în pahare de plastic. Sper că aţi descoperit

indicii utile cu privire la jaf, adăugă ea cu o expresie politicoasă, dar care cerea ferm un răspuns.

– Totul merge bine, Louise, replică şeriful vag. Mulţumim pentru gustare. O să strângem după ce terminăm, ca să nu fii nevoită să stai după noi.

Louise păru destul de dezamăgită că era expediată astfel, dar zâmbi şi ieşi din mica sală de conferinţe. John îşi reluă locul pe scaun, în dreptul micului ecran. Cei doi jefuitori dispăruseră de ceva vreme din imagini, dar el nu avea suficientă energie ca să apese pe butonul de derulare. Aşa că, pentru prima dată, începu să urmărească înregistrarea momentelor de după jaf, timp în care îşi despacheta tacticos un sendviş cu pui. Muşcă din el. Avea prea multă salată cu dressing. Era moale şi fad, dar nu se opriseră pe drum să ia cina şi îi era foame. Mai luă o îmbucătură.

Pe filmare, roşcata făcea o criză de nervi, iar toată lumea se înghesuise în jurul ei. Probabil chiar asta fusese intenţia ei, să se afle în centrul atenţiei. Toată lumea era lângă ea, în afară de Turner Hastings, care stătea deoparte, privindu-i pe ceilalţi. Curios.

– Vrei nişte ceai cu gheaţă?

Torelli îi oferi un pahar de plastic şi se rezemă de masă, urmărind dezinteresat imaginile de pe ecran.

– Mersi.

John bău cu poftă. Ceaiul era proaspăt şi avea gheaţă din belşug. Era exact cum trebuia. Muşcă din nou din sendviş. Pe ecran, echipele de intervenţie dădeau buzna în sediul băncii.

– Ce părere ai? întrebă Torelli, apoi îşi răspunse singur la întrebare. Pare-se că avem de-a face cu doi puşti cărora le-au dat creierii în fiert de la caniculă. Şi nici măcar n-au reuşit să fure cine ştie ce sumă, dacă e să ne luăm după Hyman.

John avea gura plină, aşa că ridică din umeri. Imaginile de pe camera de supraveghere o înfăţişau pe Turner îndreptându-se spre un birou şi deschizând sertarul din

mijloc. Femeia scoase ceva din sertar, fără să observe cineva. Nimeni nu era atent la ea. Toţi se ocupau de cealaltă casieră şi de locul faptei. John se simţi uşor iritat. Se gândi că ar fi fost normal ca unul dintre membrii echipei de salvare să o întrebe dacă se simţea bine.

– S-a luat deja legătura cu familiile celor doi, continuă Torelli. Nimeni nu i-a văzut după jaf. Mâine aş putea să mă duc şi să le iau din nou rudele la întrebări, deşi nu prea văd ce rost ar avea.

John era însă atent la Turner. O văzu ducându-se spre un fişet, luând o cheie şi îndreptându-se spre seiful băncii. Mergea ţintă, fără pic de ezitare, ca şi cum ar fi avut tot dreptul să se ducă într-acolo. Poate chiar avea. Dar atunci de ce a...?

– Aş putea să încerc să dau de prieteni, de foştii lor colegi de şcoală – nu par că ar fi dat prea mult pe la şcoală, dar nu se ştie niciodată...

Torelli se opri brusc. Deja privea şi el cu mare atenţie imaginile de pe ecran, unde Turner deschidea o cutie de valori şi ascundea conţinutul în geantă. Apoi închidea cutia şi o încuia. Se duse înapoi la fişet şi puse ceva ce semăna cu o cheie de la o cutie de valori.

– Ce face?! murmură Torelli.

John nu-i răspunse. Era prea captivat. Turner se îndreptă iute spre birou şi puse cheia la loc în sertarul din mijloc. Îl închise, apoi ridică privirea şi, pentru prima dată, se uită spre camera de supraveghere. Fix în ochii lui. Buzele i se strânseră uşor, ca într-un zâmbet. Arăta întocmai ca o pisică satisfăcută.

– Rahat! exclamă Calvin Hyman, care apăruse brusc în spatele lor.

În acea clipă, John înţelese trei lucruri. Unu: Turner, mica vrăjitoare, jefuise banca. Doi: cazul nu avea să fie nici pe departe la fel de simplu cum îşi imaginase Torelli. Trei: avea o erecţie monumentală.

capitolul 5

Calvin Hyman scoase cheile de la casă şi, cu o mână tremurândă, încercă să descuie. Uşa se deschise înainte ca el să apuce să învârtă cheia în broască.

În prag apăru Shannon, soţia lui. Părul uscat şi dezlânat îi încadra chipul ca o aură nebună.

– Dumnezeule, ţi-a luat o veşnicie să te întorci! chirăi ea. Începusem să cred că o să petreci noaptea la primărie. Ai discutat cu şeriful Clemmons în tot acest timp? Era şi Dougy Larson? Ai dat declaraţii?

Calvin încuviinţă scurt din cap în timp ce îşi agăţă cheile în cârligul de pe uşă. Ştia că nu are nici un sens să spună vreo vorbă în acele momente. Mai ales că trebuia să se gândească bine la...

– Şi-au trimis inclusiv agenţi FBI! comenta soţia lui. Agenţi FBI, cine ar fi crezut?

În nici un caz Shannon. Vocea ei era ascuţită şi emoţionată, iar ochii de un albastru şters deveniseră mari şi strălucitori.

– Jefuirea unei bănci e o infracţiune federală, îi explică el cu calm. Au fost obligaţi să cheme FBI.

– Parcă am fi într-un show TV. *CSI 2* nu era cu agenţi FBI? Sau *24 de ore?* Kiefer era agent FBI, nu? Semăna vreunul cu el?

Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar era nevoie să facă paradă cu prostia ei?

– Nu, nu semăna, spuse el, îndreptându-se spre bucătărie ca să-şi toarne un pahar cu apă. Nimeni nu arată precum Kiefer Southerland. Sunt agenţi federali adevăraţi, Shannon, nu actori.

– Pun pariu că au mereu două pistoale la ei, continuă Shannon. Te-ai uitat dacă vreunul are o armă prinsă la gleznă?

– Nu.

– Ţi-am păstrat câţiva hamburgeri, continuă ea, sărind la un cu totul alt subiect. Durează un minut să-i încălzesc la microunde.

Era aproape ora 1 dimineaţa şi ultimul lucru pe care Calvin ar fi vrut să-l facă era să mănânce din caserola reîncălzită. Dar, dacă nu mânca, Shannon avea să se simtă rănită. Iar dacă avea să se simtă rănită, urma să se îmbufneze. Iar lucrul acesta era greu de îndurat. Calvin oftă şi se dădu bătut. O urmă în bucătărie. Casa era nouă - o construiseră cu doar doi ani în urmă -, dar bucătăria era deja ticsită cu porci. Într-un fel, Shannon exagerase când se apucase să decoreze casa. Aveau vase din ceramică în formă de cap de porc gras. Perdelele de deasupra chiuvetei erau imprimate cu purcei săltăreţi, iar pe tapet făceau piruete sute de porcuşori. Înainte, nu dăduse nici o importanţă existenţei porcilor. Dacă în urmă cu doi ani l-ar fi întrebat cineva ce părere avea despre porci, ar fi ridicat din umeri şi ar fi spus că i se păreau nişte animale de fermă destul de agreabile. Acum însă... Acum detesta porcii.

- Poftim!

Shannon îi puse în faţă farfuria pe blatul de bucătărie. Mici porci roz mărşăluiau în şir indian pe marginea farfuriei. În mijloc se înălţa o movilă verde, iar brânza portocalie strălucitoare se topea în vârful movilei ca o lavă întărită. Mâncarea era fierbinte. Shannon nu se pricepuse niciodată să seteze cum trebuia cuptorul cu microunde.

- Au reuşit cei de la FBI să afle de unde le-a venit lui Fish şi Nald ideea să jefuiască banca?

Shannon se întorsese cu două căni de cafea cu faţă de porc.

Calvin se încruntă şi ridică privirea.

- Ideea? Ce idee? Probabil se plictiseau de moarte din cauza căldurii şi asta a fost tot.

Chiar nu avea nevoie ca oamenii din oraş să-şi imagineze că o minte criminală orchestrase lovitura de la bancă.

- Hai, fii serios! Shannon se aşeză în faţa lui, cu coatele sprijinite pe masă şi cu o ceaşcă cu faţă de porc roz între mâini. Coada răsucită ţinea loc de toartă, iar

ca să soarbă din cană, femeia îşi lipea buzele de spatele animalului. Toată lumea ştie că aştia doi n-ar fi fost în stare să plănuiască singuri un jaf.

– De ce n-ar fi în stare? Nu-i nevoie nici de cine ştie ce mare plan, nici de prea multă minte ca să ameninţi pe cineva cu arma şi să furi banii.

În schimb, era nevoie de destul de multă minte să foloseşti un jaf pe post de diversiune şi să furi conţinutul cutiei de valori. Dacă nu ar fi văzut imaginile cu ochii lui, nu ar fi crezut în ruptul capului că Turner Hastings făcuse aşa ceva. Ce naiba urmărea?

– Totuşi, continuă Shannon clătinând din cap, nu prea văd cum unora ca Fish şi Nald le-a venit ideea asta pur şi simplu. Eileen zice că e mare lucru dacă îşi dau seama cum să se dea singuri jos din pat.

– Aşa umblă vorba în oraş? Că i-a ajutat cineva?

Minunat! Era exact ce îi trebuia. Gustă din mâncarea fierbinte din farfurie şi îşi înăbuşi un geamăt. Iar pusese brânză degresată în mâncare. Ar putea la fel de bine să gătească cu plastic portocaliu. Se întinse spre solniţa în formă de porc, iar sarea se scurse din nările purcelului.

– Exact. Nu se poate să nu-i fi ajutat cineva, comentă Shannon. Mă rog, n-o să ştim nimic clar până când nu pune Dick mâna pe ei. Iar asta se va întâmpla destul de repede, mă gândesc, la cum îi ştiu pe Fish şi pe Nald. E de ajuns să pună pe cineva la pândă la magazinul de casete video, în dreptul rafturilor cu filme porno, chicoti ea, amuzată de propria glumă.

Calvin privea ţintă în farfurie. Era preocupat.

– Poate că din cauza asta cei de la FBI erau aşa de interesaţi de Turner.

– Turner Hastings? întrebă Shannon, lăsând pe masă cana cu faţă de porc. Ce-i cu ea?

– După jaf, a furat ce aveam în cutia de valori.

– Cutia de valori?! strigă Shannon, asurzindu-l. Şi de ce nu ai zis nimic până acum? Mi-a luat cumva cerceii cu safire? Vai de mine, aveam acolo şi inelul de logodnă al mamei!

– Taci, gemu Calvin, regretând că nu-şi ţinuse gura. Era cutia mea de valori, care...

– Calvin Hyman! Când ne-am căsătorit, mi-ai promis că vom împărţi totul, absolut totul. La ce-ţi trebuie o cutie de valori numai a ta?

– Pentru acte. Documente. Nimic mai mult.

Slavă Domnului că Turner nu avea nici un interes să-i şterpelească actele. Sau avea? Doar dacă nu cumva...

– Şi de ce ar fi vrut Turner să-ţi fure actele?

Calvin o privi fix preţ de o clipă. Era drept că nu se însurase cu ea pentru mintea ei sprintenă, dar dacă ar fi ştiut că era chiar atât de sărăcuţă cu duhul...

– Mă îndoiesc că ştia ce era în cutie înainte să o deschidă.

– Atunci de ce a făcut asta?

El ridică din umeri.

– Ca să se răzbune.

– Să se răzbune? Nu putea să...

– Nu a reacţionat prea bine când Rusty a fost arestat acum patru ani.

– Dar i-ai oferit postul de la bancă! Chiar nu înţeleg! strigă Shannon scandalizată.

– Se vede totul pe imaginile de pe camera de supraveghere, draga mea. E limpede ca lumina zilei. A deschis cutia de valori.

Poate chiar a aşteptat atâţia ani momentul perfect în care să se răzbune. Incredibil! Nu ar fi crezut aşa ceva. Oare ştia suficient de multe ca să o ia pe urma dovezilor? Oare Rusty ştiuse ceva? Îl trecu un fior. Se ridică de la masă şi puse farfuria lângă chiuvetă. Nu avea cum. Rusty nu avea cum să fi bănuit că...

– Of, ce n-aş da s-o pot suna pe Eileen! exclamă Shannon.

Calvin aruncă o privire spre ceasul de perete, care avea porci în loc de cifre. La oră fixă, scotea un grohăit, dar Calvin reuşise să-i anuleze sunetul.

– E deja ora 1.30. Trebuie să aştepţi până dimineaţă.

– Of, la naiba!

Shannon îşi puse cana în chiuvetă. De afară se auzi un urlet îndurerat. Calvin tresări.

– Dumnezeule! Shannon, iar ai uitat să-l bagi pe Duke în casă?

– E câinele tău, replică Shannon. Eu am vrut un câine mic şi drăguţ din rasa shih tzu, dar tu, nu şi nu! Ai ţinut morţiş să luăm animalul ăsta uriaş.

– E un câine de rasă...

– Miroase urât! Şi a costat mult prea mult. Nu înţeleg de ce nu ne-am luat unul simpatic, un chin. Sau un pug. Ai văzut căţelul lui Eileen? E adorabil. Mai bine am scăpa de monstrul ăsta.

Calvin oftă. Chiar dacă nu voia să recunoască, Shannon avea dreptate. În ciuda pedigriului impresionant, câinele devenise o povară de care nu avea timp să se ocupe. Poate nu avea să se întâmple nimic dacă îl lăsa afară o noapte. Încă un urlet tulbură liniştea nopţii.

– Nu sta prea mult, ciripi Shannon. Mâine-dimineaţă mergem la biserică, pe urmă avem evenimentul acela unde trebuie să dai mâna cu alegătorii. Iar luni vin cei de la audit, nu-i aşa?

– Nu, ezită el cu mâna pe clanţă. I-am sunat azi şi am amânat auditul.

Slavă Domnului! Fusese singurul lucru bun din acea zi.

– Luni, cel mai probabil banca o să fie închisă pentru ca poliţia să ia totul la puricat. Iar înainte să redeschidem, trebuie să reparăm uşile şi luminatorul.

– Mă rog, tot trebuie să te bagi în pat, spuse Shannon. Tot nu-mi vine să cred că micuţa Turner Hastings a făcut aşa ceva, continuă ea din hol.

Nici lui Calvin nu-i venea să creadă. Era însă nevoit s-o facă. Micuţa Turner Hastings se transformase într-o pacoste.

capitolul 6

– Tot nu-mi vine să cred că Turner Hastings a jefuit banca! E bibliotecara oraşului! spuse Larson, clătinând neîncrezător din cap, părând dezorientat de lumina incandescentă a becurilor ce luminau strada. E bibliotecara oraşului!

John bătu la uşa căsuţei albe.

– E greu să nu crezi când totul a fost surprins de camera de supraveghere.

Îşi împărţiseră sarcinile. Torelli şi şeriful Clemmons le luau din nou declaraţii rudelor şi prietenilor lui Yoda şi ai lui SpongeBob, în timp ce John şi Larson veniseră să stea de vorbă cu Turner. Durase ceva până ce obţinuseră mandatul de percheziţie. Se făcuse ora 2 dimineaţa.

Putea să parieze că strada pe care se aflau era, de regulă, tăcută ca un mormânt la acea oră. În acea noapte însă, cel puţin patru case aveau luminile aprinse, iar câteva persoane se aşezaseră comod în verandă, urmărindu-le fiecare mişcare. John bătuse la uşă de mai multe ori tocmai de ochii vecinilor. Aşa cum se aştepta, nu răspunsese nimeni. După ce văzuse înregistrarea, ştia că erau slabe şanse s-o găsească pe Turner acasă. Îşi încercase norocul şi apăsase pe clanţă. Nu mică îi fusese mirarea să constate că uşa era deschisă. Era conştient că vibra ceva în el la gândul că pătrundea în casa ei. Poate că simţea asta din cauza lipsei de somn. Pe de altă parte, era posibil să fie de vină acea erecţie de zile mari pe care o avusese când o văzuse pe Turner furând din cutia de valori. Starea cu pricina chiar că apăruse de nicăieri şi trebuia să o analizeze în amănunt.

– De obicei, încuie uşa? îl întrebă pe Larson în timp ce-şi punea o pereche de mănuşi din latex.

– Habar n-am.

John clătină din cap.

– În regulă. Ştii că nu trebuie să atingi nimic, da?

– Da, domnule! răspunse Larson, părând realmente jignit.

John îşi puse mănuşile, deschise uşa şi aprinse lumina din hol. Casa nu avea mai mult de 75 de metri pătraţi. Holul de la intrare dădea direct în livingul mobilat cu o canapea verde şi destul de veche, un fotoliu drăguţ din lemn curbat, un televizor ce avea cel puţin zece ani şi câteva plante decorative. Canapeaua avea două locuri şi era genul de piesă rigidă, deloc confortabilă pentru un bărbat, mai ales pentru unul mai voinic. În casă plutea o aromă vagă şi greu de definit, care îl înnebunea tocmai pentru că nu reuşea să o identifice.

– Tipa are prieten? întrebă John în timp ce se uita spre rafturile cu cărţi de pe partea opusă televizorului.

Cizmele lui loveau zgomotos pardoseala din lemn de esenţă tare. Probabil pusese întrebarea doar pentru că individa era o femeie fugară. Dar lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Avusese de-a face cu destule infractoare, dar ea era prima care îl excita. La naiba, nu ar fi ajuns ofiţer de poliţie dacă infracţiunile i-ar fi provocat erecţii!

– Nu cred că are, răspunse Larson. Nu. S-ar fi aflat dacă avea pe cineva. Cred că n-a mai ieşit cu nimeni după ce s-a despărţit de Todd Frazer.

– Şi când a fost asta?

– Cred că acum patru ani. Între timp, el s-a însurat.

– Serios?

John se uită cu atenţie spre rafturile cu cărţi. Văzu acolo titluri semnate de Jane Austen, Edgar Allan Poe, Faulkner, Barbara Kingsolver, Graham Greene. Scoase *Omul nostru din Havana*, una dintre cărţile lui preferate. Paginile erau uzate, iar ediţia fusese scoasă în urmă cu 15 ani. Era clar că Turner o citise de câteva ori.

– Ce cauţi? îl întrebă Larson, care trăgea cu ochiul peste umărul lui.

– Habar n-am, răspunse John şi puse cartea la loc.

Casa nu era dotată cu aer condiţionat şi, chiar dacă era o oră târzie din noapte, încă se simţea căldura de peste zi. John simţea cum dârele de sudoare începeau să i se prelingă pe spate, pe sub cămaşă şi jachetă. Aruncă o privire prin casă. Lângă uşa de la intrare, era o măsuţă

deasupra căreia fusese agăţată o oglindă. Probabil că în ea se privea în fiecare dimineaţă înainte să iasă din casă. Nu o observase când intrase. Pe măsuţă erau o vază albastră cu verde şi o pereche de ochelari. John se încruntă. Arătau exact ca ochelarii pe care îi purtase la bancă. Probabil avea mai multe perechi identice. Luă ochelarii şi privi printr-o lentilă, apoi mormăi ceva şi îi întinse lui Larson.

- Observi ceva?

Ajutorul de şerif îi puse la ochi, apoi îi înapoie.

- Nu. Ar trebui să observ?

- Nu au dioptrii.

- Şi ce-i cu asta? vru să ştie Larson.

- De regulă, oamenii poartă ochelari ca să-şi corecteze vederea. Ochelarii ăştia nu au lentile cu dioptrii.

- Oh!

Atunci de ce-i purta? Ca să îi dea un aer de intelectuală? Auzise că unele femei apelau la trucul cu ochelarii fără dioptrii ca să facă faţă mai uşor în medii de lucru unde bărbaţii erau majoritari. Dar ea era bibliotecară, pentru numele lui Dumnezeu! Redeveni conştient de frământarea ce îi cuprinse din nou vintrele. Era tot mai clar că femeia era de vină. Deşi mai avusese de-a face cu o grămadă de escroci şi escroace, ea era prima care îi provoca o erecţie. Ce avea ea aşa de special? Se întoarse în locul unde era aşezat televizorul. Pe canapea se afla un exemplar din ziarul *Chicago Tribune*, împăturit şi cu secţiunea de cuvinte încrucişate deasupra. Agentul se aplecă deasupra ziarului şi îl studie fără să-l atingă. Femeia completase tot careul cu cerneală.

Larson se uita la raftul cu cărţi, încruntându-se la vederea numeroaselor titluri. John porni televizorul. Era setat pe postul PBS. Nimic surprinzător până aici. Îl închise şi se îndreptă spre bucătărie, aprinzând luminile. Cum era de aşteptat, bucătăria era mică, dar curată şi ordonată. În dreptul chiuvetei, se afla un covoraş colorat. Lângă perete, erau o masă mică din fier forjat vopsit în alb şi două scaune. Pe un perete, lângă telefon, era

atârnat un calendar cu peisaje din Europa. John dădu paginile. Nimic. Nu scria nimic pe nici una. Luă telefonul fără fir şi apăsă pe butonul care îi redă ultimul număr apelat. Sună de 13 ori până când răspunse cineva.

– Ce vrei? se răsti o voce de bătrân.

– Sunt agentul special MacKinnon de la FBI. Vă rog să vă identificaţi, domnule.

Celălalt îi închise telefonul în nas. John ridică din sprâncene şi puse telefonul la loc. Deschise frigiderul. Conţinea în special iaurturi, salată verde, mere. Mâncare de femei, cum îi spunea John. În schimb, constată cu plăcere că laptele era integral. O observaţie care, deşi era interesantă, nu-l ajuta cu nimic. În zilele noastre, puţină lume mai bea lapte integral.

– Verifică-i ultimele apeluri telefonice, îi ordonă lui Larson. Vezi pe cine a sunat şi cine a sunat-o. Află dacă vreunul dintre numere apare pe opţiunea de apelare rapidă. Apoi aruncă un ochi prin rafturile şi sertarele din bucătărie. Şi în congelator. Eu verific dormitorul.

Din motive personale, nu avea nici un chef ca poliţistul să stea lângă el când scotocea prin lenjeria intimă a lui Turner.

– Bine, spuse ajutorul de şerif în spatele lui.

John intră în micul dormitor şi aprinse singura lumină din cameră – o veioză de pe noptieră. Încăperea nu avea plafonieră. Patul era de o persoană, lucru care îl făcu să zâmbească. Era acoperit de o cuvertură multicoloră ce părea că fusese lucrată de mână. Mirosul acela vag pe care îl simţise când intrase în casă era mai intens în dormitor, dar tot nu-l putea identifica.

Deschise şifonierul şi scoase o lanternă din buzunarul interior al hainei ca să poată inspecta conţinutul. Văzu rânduri-rânduri de rochii şi fuste închise la culoare, la fel ca rochia pe care Turner o purtase în ziua jafului. Jos erau câteva perechi de pantofi închişi la culoare şi fără toc care lui i se păreau identici, dar care pentru o femeie erau cum nu se poate mai diferiţi. Dădu rochiile la o parte şi găsi, în fundul şifonierului, o pereche

de pantofi roşii cu toc înalt. Îşi strânse buzele într-un fluierat mut, dar admirativ şi ridică unul din pantofi. Avea vârful decupat, tocul înalt şi subţire, iar la spate, o baretă subţire din piele. Probabil erau cei mai nepractici pantofi pe care îi fusese dat să-i vadă în ultima vreme, dar arătau teribil de sexy. Întoarse pantoful şi lumină talpa. Erau măsura 37. John verifică şi celelalte perechi de încălţăminte. Toate cu mărimea 37, deci erau ale ei.

Îşi atinse uşor coapsa cu tocul pantofului roşu. Existenţa acelei perechi de încălţări sexy contrasta puternic cu imaginea pe care şi-o construise Turner. Din puţinele lucruri pe care le auzise şi le observase la bibliotecară, nu şi-o putea imagina plimbându-se prin Winosha în pantofi roşii, decupaţi şi cu toc înalt. Atunci ce făcea cu ei? Se fâţâia cu ei prin casă noaptea, de una singură? Imaginea îl făcu să tresară. Întotdeauna îi plăcuse să privească oamenii ca pe nişte puzzle-uri şi să-şi imagineze cum gândesc şi ce îi determină să acţioneze într-un fel sau altul. Numai că, la naiba, nu reuşea să înţeleagă ce punea la cale Turner. Poate că femeia reprezenta o provocare pentru el. John se încruntă, puse pantoful lângă perechea lui şi se ridică. Era ceva mai mult la mijloc. Era ceva ce îi scăpa.

Lângă pat, era clasica noptieră. Pe ea se aflau veioza, un ceas şi o fotografie înrămată. Poza fusese făcută, fără doar şi poate, de un amator. Era cam neclară. În imagine era un bărbat în jur de 60 de ani, cu un zâmbet larg pe faţa înroşită. Ţinea în mână o undiţă la capătul căreia atârna un şalău mărişor. În fundal, se întindea un lac. John scoase poza din ramă şi se uită la ce scria pe spate. Uneori, firma care developa filmul şi scotea pozele trecea acolo data când fuseseră făcute. De această dată, nu era cazul. Puse fotografia la loc.

Noptiera avea un singur sertar, în care John găsi o cremă de mâini, pastile de tuse, câteva pixuri şi o carte. Coperta lucioasă era ilustrată cu un aşternut roşu din satin lucios. John răsfoi cartea şi rămase uimit. Doamne, Dumnezeule, era pornografie pentru femei!

Și-o imagină pe mica domnișoară Hastings ghemuită în patul ei de o persoană, citind cartea cu pricina. Îmbrăcată cu un tricou de bărbat, băgându-și mâna pe sub el și...

– Ați găsit ceva? strigă Larson din bucătărie.

John aproape că scăpă cartea. Își drese glasul înainte să răspundă.

– Nimic. Tu?

– Nu, dacă zece conserve de sardine nu reprezintă un indiciu, spuse Larson cu o notă de dezgust în voce.

John zâmbi și puse cartea înapoi în sertar.

– Ai aflat ceva despre ultimele apeluri telefonice?

– Ultimul apel primit a fost de la Tommy Zucker, un bătrân care locuiește la câțiva kilometri la nord de oraș.

– Bună treabă!

John se apropie de măsuța de toaletă. Găsi pe ea o cutie de bijuterii ce conținea câteva coliere ieftine și o brățară din argint mătuit. Deschise un sertar și dădu peste câteva perechi de chiloți din bumbac și sutiene albe simple. În alt sertar, erau șosete, toate împerecheate și rulate. Băgă mâna pe sub haine pe la marginea sertarelor. În cel cu șosete, dădu de o bucată de metal rece. O scoase. Era un ceas bărbătesc din oțel inoxidabil. Avea ceva inscripționat pe spate: Russell Turner, 1955. John se întoarse la noptiera de lângă pat și luă din nou fotografia înrămată. Așa cum bănuise, tipul cu undița purta un ceas din oțel inoxidabil. Din cauza calității pozei, era greu de stabilit cu exactitate dacă era vorba despre același ceas, dar John ar fi fost gata să-și pună la bătaie salariul pe o lună că tipul din poză era bătrânul Russ.

În cadrul ușii apăru Larson.

– Să arunc o privire și în baie?

– Da. Dar stai puțin. Știi cine e? întrebă John arătându-i poza.

– Da, domnule, răspunse Larson. E Rusty Turner. Era unchiul lui Turner.

– Era?

– A murit acum trei sau patru ani, spuse Larson gânditor, scărpinându-se în cap. A fost un mare scandal. Domnul Hyman l-a prins că fura din banii băncii şi a fost nevoit să-l dea afară.

– Serios? comentă John, ridicând din sprâncene. L-a dat afară, dar apoi a angajat-o pe Turner cu jumătate de normă?

Larson ridică din umeri.

– Ce vină avea Turner? În plus, s-a întâmplat acum patru ani. Domnul Hyman e un tip iertător.

– Dar cât de iertătoare o fi Turner Hastings?

– Poftim?

– Nimic, spuse John şi puse fotografia la loc. Ai terminat în bucătărie?

– Da, domnule. Mă duc să verific în baie.

John se întoarse lângă măsuţa de toaletă şi verifică următorul sertar. Găsi jeanşi şi pulovere. Cel puţin, avea şi haine obişnuite în garderobă. Sertarul următor era plin cu pijamale din flanel. Femeii nu i-ar fi stricat un catalog de la Victoria's Secret. În fundul sertarului, era un săculeţ din denim. John îl desfăcu, iar palma i se umplu de ace. Ace de pin. În acea clipă, îşi dădu seama a ce mirosea în casă: a pin. Nu era acel miros artificial al produselor de curăţenie, ci aroma delicată şi proaspătă de pin verde. Îşi duse palma la nas şi inspiră. Deodată, îi apărură în minte pădurile şi munţii din Wyoming. Puse cu grijă acele de brad înapoi în săculeţ şi-l băgă în sertar. Apoi mai aruncă o privire prin cameră. Singurul loc unde nu căutase era un mic birou aşezat pe colţ. Trase scaunul de lemn şi se aşeză. Biroul era o piesă veche din lemn masiv, cu două sertare mici de o parte şi de alta şi unul mai mare, chiar dedesubt. Sertarul din mijloc avea deasupra o suprafaţă de scris ce putea fi dată la o parte.

John scoase sertarul din mijloc. Era plin cu poze răsfirate peste tot ca nişte frunze căzute. Le răscoli cu arătătorul. O poză alb-negru cu o femeie, un bebeluş şi un băieţel de câţiva anişori. O poză cu un tânăr în robă de absolvent de facultate. În multe fotografii,

apărea Russell Turner, mereu roșu la față, mereu zâmbitor. John găsi o poză cu Turner. Avea vreo 16-17 ani, purta o pereche de pantaloni scurți și un tricou și stătea pe treptele unei căsuțe de lemn. Zâmbea timidă spre aparatul foto. Și spre el. Ochii îi erau ușor mijiți și verzi ca ai unei pisici. John privi fotografia preț de câteva minute, mângâind ușor conturul feței lui Turner.

O puse apoi la loc, închise sertarul și îl deschise pe cel din dreapta. Găsi un carnet de cecuri și câteva cecuri în alb. Deschise carnetul de cecuri. Își notase cu meticulozitate suma pe fiecare cec. Suma totală era de 1 056,73 de dolari în cont. Găsi și un cont de economii, cu peste 5 000 de dolari în el.

În sertar mai erau niște agrafe pentru hârtie, creioane și pixuri, un calculator de buzunar și două facturi neplătite, una de la Visa, alta de la o benzinărie. Din toate socotelile pe care John le puse cap la cap nu reieșea că Turner decisese să fure din cutia de valori a lui Hyman pentru bani. Interesant!

John trase ultimul sertar, pe cel din stânga, și dădu peste o agendă mică neagră. O răsfoi și începu să zâmbească. Turner își începuse anul cu cele mai bune intenții. Paginile din ianuarie și februarie erau pline de liste și date complete, martie și aprilie erau puțin mai goale, iar în august deja nu se mai obosise să-și planifice nimic. Se întoarse la prima pagină, unde de regulă oamenii își notează datele personale. Fu încântat să remarce că Turner completase cu grijă toate datele, inclusiv rubrica rezervată numărului de telefon mobil.

Ptiu! John scoase mobilul din buzunar și formă numărul lui Turner Hastings.

capitolul 7

Era întuneric beznă când sună telefonul, iar Turner se simți dezorientată. De ce nu era în pat? Unde era noptiera? Își aminti apoi că jefuise cutia de valori a lui Calvin

şi că era în Chevroletul albastru al lui Tommy. Se ridică în capul oaselor şi îşi masă uşor ceafa. Deşi scaunul din faţă din vinilin al Chevroletului era mare, nu era nici pe departe confortabil. Parcase pe un drum lăturalnic ce i se păruse suficient de neumblat ca să doarmă în maşină. Drumul ducea către unul dintre numeroasele mici lacuri din apropiere de Winosha. Era un loc potrivit, suficient de îndepărtat şi neumblat, doar că nu era iluminat, aşa că la acea oră târzie era întuneric beznă.

Telefonul sună iar.

Turner apăsă un buton, iar ecranul ceasului ei de mână se lumină. Era 2.34 dimineaţa. Cine putea s-o sune la o oră aşa de târzie? Bâjbâi în poşetă şi scoase telefonul care deja suna isteric. Pe ecran era afişat un număr pe care nu-l ştia, aşa că ezită o clipă înainte de a răspunde.

– Alo?

– Sunteţi Turner Hastings?

Vocea ce se auzea era plină şi foarte-foarte masculină. Şi suna oficial.

Ea simţi un fior rece pe şira spinării, chiar dacă noaptea era fierbinte.

– Da, eu sunt.

– Sunt agentul special John MacKinnon de la FBI. Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

Turner se aşteptase ca anchetatorii să o caute, dar fu şocată că totul se întâmplase atât de repede. Reuşi să nu-şi trădeze temerile. Învăţase să-şi mascheze sentimentele.

– În regulă, daţi-i drumul!

Citise undeva că telefoanele pot fi localizate, dar că precizia nu e tocmai de sută la sută. Chiar şi aşa, nu avea de gând să stea prea mult de vorbă.

– Speram că o să vă întoarceţi în Winosha ca să stăm de vorbă faţă în faţă, continuă agentul cu un ton care i se păru lui Turner uşor crispat.

– Regret, domnule MacKinnon, replică ea cu genul de ton politicos cu care îi trimitea la plimbare pe cei

de la firmele care încercau să le vândă oamenilor una-alta la telefon. Ceea ce îmi cereţi e de-a dreptul imposibil.

– Vedeţi dumneavoastră, avem nişte imagini filmate de camerele de supraveghere şi nişte cadre în care s-ar zice că furaţi conţinutul cutiei de valori a domnului Calvin Hyman. N-aţi vrea să veniţi totuşi ca să lămurim lucrurile?

– Nu cred că, dacă vin, se va lămuri ceva, domnule MacKinnon. Vedeţi dumneavoastră, adevărul este că am furat conţinutul cutiei de valori a lui Calvin.

Şi închise telefonul. Apoi deschise valiza şi scoase un borcan cu hering marinat. Mereu i se făcea foame când se trezea în miez de noapte. Exact când desfăcea capacul, telefonul sună din nou. Scoase cu grijă un peştişor marinat şi începu să-l mănânce, privind la telefonul care suna pe bancheta de alături. Ştia că nu trebuia să răspundă, dar îi era greu să reziste. Curiozitatea fusese dintotdeauna o problemă pentru ea.

– Da?

– Am trei lucruri să vă spun, doamnă.

Chiar avea o voce sexy. Dar, cel mai probabil, tipul avea vreo 50 de ani, chelie şi respiraţie urât mirositoare.

– Care sunt acelea?

– Unu: noi, cei de la FBI, preferăm să ni se spună „agent special cutare".

– O să încerc să reţin asta, replică Turner cu voce gravă. Doi?

– Doi: chiar insist să veniţi.

– Regret, agent special MacKinnon, dar să fiu arestată nu face parte din planurile mele din noaptea aceasta.

Urmară câteva secunde de pauză, timp în care agentul procesa, probabil, răspunsul ei incredibil de sincer.

– Şi ce includ mai exact planurile dumneavoastră pentru noaptea aceasta?

Ea zâmbi în beznă.

– Nu cred că este în interesul meu să răspund la această întrebare.

– Aha. Ce-aţi zice să mergem la o cafea?

Turner luă telefonul de la ureche şi-l privi fix. Dacă n-ar fi fost conştientă de situaţie, ar fi zis că...

– Îmi propuneţi să ieşim la o întâlnire?

– Tot ce se poate.

Era de-a dreptul intrigată.

– Şi unde m-aţi duce la cafea la ora asta? La benzinărie?

– Sunt convins că au cafea foarte bună.

– Asta pentru că n-aţi cumpărat niciodată de la ei.

– E o cafenea în oraş...

– Da, dar se deschide abia la 6 dimineaţa. E un oraş mic, agent special MacKinnon. În plus, tot farmecul întâlnirii se va spulbera când o să-mi puneţi cătuşele.

– Am putea face asta mai târziu.

Turner mai înghiţi un peşte, fiind atentă când la borcan, când la telefon.

– Nu este cam ciudat să capturaţi o fugară dându-i întâlnire?

– Nu este o tehnică la care apelez des.

– Asta sper şi eu. Turner se încruntă. N-aş vrea să mă gândesc pe ce se duc banii din impozitele şi taxele mele.

– Toată lumea îşi face griji legate de taxe şi impozite.

– Şi pe bună dreptate!

El oftă în telefon.

– Să înţeleg că mă refuzaţi?

– Mă tem că da, răspunse Turner, gustând dintr-o felie de ceapă murată.

– Ce mâncaţi?

– Hering marinat.

– Ce anume marinat?

– Hering marinat! Hering. E un peşte.

Turner îşi dădu ochii peste cap. De pe ce planetă era individul?

– Peşte marinat.

Vocea lui era lipsită de expresie, dar Turner simţi o urmă de repulsie.

– E foarte bun, rânji ea.

– O să vă cred pe cuvânt, doamnă.

– Bineînţeles, răspunse ea. De unde sunteţi de n-aţi auzit de hering marinat?

– Din Wyoming.

Îşi imagină un cowboy cu cizme şi pantaloni din piele prăfuiţi şi cu pălăria trasă pe ochi. „Opreşte-te!", îşi spuse.

– Dacă tot aţi ajuns în Wisconsin, ar fi bine să încercaţi câteva dintre specialităţile noastre culinare.

– O să mă mulţumesc cu caşul.

– Laşule!

– Aşa e, doamnă, sunt un laş când vine vorba de peşte marinat. Nu sunt laş la alte capitole. Nu vreţi să-mi spuneţi unde sunteţi? continuă el, iar vocea îi coborî atât de mult, încât aducea a geamăt.

– Nu, nu tocmai, spuse ea fără să îşi poată stăpâni un fior.

– V-ar uşura mult situaţia.

– V-ar uşura-o dumneavoastră, nu mie, se încruntă ea. Ce aveţi de gând acum, să mă ţineţi la telefon suficient de mult ca să mă localizaţi?

Oare de ce o lua peste picior în felul acesta?

– Aşa ar fi trebuit, mormăi el.

– Adică în clipa asta nu încercaţi să localizaţi apelul? întrebă ea neîncrezătoare şi mirată, căci nu aşa îşi imaginase că decurgeau convorbirile dintre agenţii FBI şi suspecţii pe care îi urmăreau.

– Ei bine...

– Nu m-am născut ieri, să ştiţi. Chiar dacă lumea are impresia asta despre noi, oamenii din oraşele mici de provincie.

– Nu şi eu, doamnă.

– Râdeţi de mine?

– Nu mi-aş permite.

– Aha, pufni Turner şi privi pe geam spre bezna care se întindea afară. Şi care ziceaţi că e al treilea lucru pe care vreţi să mi-l spuneţi?

Urmă o pauză, apoi el spuse cu un ton cât se poate de serios:

– Întotdeauna pun mâna pe cel pe care îl caut. Sau pe cea pe care o caut.

Turner făcu ochii mari. Ar fi trebuit să râdă de o replică așa de melodramatică. Dar, pentru că venea din partea lui și fusese rostită cu acea voce gravă, sinceră și un pic tărăgănată, ea o crezu. O cuprinse panica. Închise telefonul și aproape că îl aruncă pe bancheta de alături. Puse repede capacul borcanului cu hering marinat, porni motorul Chevroletului și demară în trombă, deși habar nu avea încotro să se îndrepte. Simțea nevoia să plece, să schimbe locul.

De mult timp nu găsise pe cineva cu care să stea de vorbă. Să discute cu adevărat. Cineva care să o vadă pe Turner femeia, nu pe Turner bibliotecara. Așteptase un singur lucru vreme de atâția ani, iar asta o făcuse vulnerabilă. Iar acum, cineva – un bărbat – dăduse dovadă de puțină empatie și știuse cum să ajungă la ea, cum să reacționeze la genul ei de umor. Moment în care ea se topise toată. În ritmul ăsta, avea să ajungă la închisoare sau chiar mai rău.

Deci nu era cazul să se topească.

capitolul 8

A doua zi, în timp ce parcau în dreptul micii agenții imobiliare a lui Todd Frazer, John începu să se teamă că nu aleseseră bine localul unde luaseră prânzul. El și Larson o interogaseră toată dimineața pe casiera roșcată, o tânără destul de ostilă, care îi ridicase tensiunea. Ea avea senzația că, prin furtul comis, Turner o jignise. Ținând cont de relația personală și destul de evidentă dintre ea și Larson, interogatoriul nu fusese nici pe departe o reușită.

După discuția cu roșcata, se gândiseră să mănânce ceva. Oferta din Winosha se rezuma la cafeneaua unde

luase micul dejun - numită neapetisant Grătarul Unsuros - şi la pizzeria de la benzinăria din oraş. El şi Larson luaseră câteva felii de pizza cu pepperoni şi le udaseră cu două cutii de cola fără zahăr. Acum, John avea o senzaţie de arsură în piept. Grozav! La cum decurgea ziua, fie se alesese cu arsuri la stomac, fie îl păştea un atac de cord.

Agenţia imobiliară a lui Frazer îşi avea sediul într-o casă albă din prefabricate, cu trepte şi balustrade din lemn. Pe Frazer îl căutaseră deja acasă, dar se părea că omul lucra de bunăvoie şi duminica. Lui John, individul îi era deja antipatic. În curte trona un panou pe care scria numele firmei: „Agenţia imobiliară Big Woods". John şi Larson urcară treptele şi intrară în sediul agenţiei. Ajunseră într-o încăpere mică pe care aparatul de aer condiţionat aproape că o transformase în frigider. Era atât de frig, încât John avu neplăcuta senzaţia că picăturile de transpiraţie îi îngheţau pe şira spinării. Podeaua era acoperită cu mochetă gri de trafic intens. Exact în mijlocul camerei, se afla un birou la care stătea o tânără cu părul lung şi negru prins într-o parte. Când îi văzu, tresări. Probabil nu avea mulţi vizitatori duminica. Sau o speriase uniforma lui Larson.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Îl caut pe Todd Frazer, spuse John arătându-i insigna.

Tânăra făcu ochii mari.

- S-a dus acasă pentru a lua prânzul, spuse ea, privindu-l pe Larson de parcă se aştepta ca poliţistul să-i confirme spusele.

- Probabil că l-am ratat. O să se întoarcă la birou după masa de prânz? întrebă John cu amabilitate.

- Aşa cred, răspunse femeia, aruncând o privire în jur.

- În regulă. Îl aşteptăm aici.

John se aşează pe unul dintre scaunele de plastic rezervate clienţilor, ignorând expresia alarmată a secretarei.

Larson o întrebă unde e toaleta şi îi urmă indicaţiile. John şi secretara rămaseră singuri. El oftă.

- Aveţi cumva vreo pastilă de stomac? Pentru arsuri.

Ea sări ca arsă şi se uită pe birou, de parcă puteau fi nişte pastile acolo, iar ea nu le observase.

- Nu am, îmi pare rău. Vreţi să dau o fugă şi să vă cumpăr?

- A, nu, mulţumesc. E în regulă.

Femeia continua să-l privească fix. John simţi dorinţa subită de a mârâi spre ea, ca un câine. Se abţinu şi închise ochii.

El şi Torelli erau cazaţi la o pensiune pentru că ambele moteluri din oraş erau pline. Era sezon turistic. Nu apucase să petreacă mult timp în camera lui. Ajunseseră la 3 dimineaţa şi plecaseră din nou când se crăpase de ziuă. Remarcase însă că salteaua era subţire şi plină de cocoloaşe şi bănuia că perna pe care pusese capul fusese tăiată dintr-o veche bucată de burete. În plus, aerul condiţionat făcea mai mult zgomot decât răcoare, aşa că, una peste alta, John nu dormise prea bine. Probabil că oboseala era una dintre cauzele arsurilor la stomac şi ale durerii de cap ce începea să se instaleze. Şi mai fusese discuţia aceea cu Turner Hastings. Vocea ei îl luase prin surprindere. Era neaşteptat de guturală, cu o răguşeală aparte. Ştiind că e o femeie minionă, se aşteptase ca vocea ei să aibă o tonalitate mai înaltă, poate chiar copilăroasă. În schimb, avea vocea joasă a unei femei care ţipase îndelung. Sau care nu mai vorbise de multă vreme cu cineva. Sau care abia se trezise din somn. Ideea îl intrigă. Oare ce o împiedica să vorbească, să îşi trăiască viaţa? Apelul lui nu o alarmase. Parcă ar fi discutat despre arşiţa de afară, nu despre o infracţiune din pricina căreia risca să ajungă după gratii. Era o femeie deşteaptă, era convins de asta. Deci nu avea cum să nu ştie că era la ananghie. Cu toate astea, nu părea afectată de întreaga situaţie. Bravada ei nesăbuită n-ar fi trebuit să-l excite.

Dar îl excita.

Cineva deschise uşa, iar John ridică privirea. În birou intră un bărbat de vreo 35 de ani, suplu, înalt, cu ochelari cu ramă subţire. Individul se opri şi se uită spre secretara care-şi dădu exagerat ochii peste cap înspre John.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, repetând formularea folosită mai devreme de femeia de la birou.

Exact în acelaşi moment, îşi făcu apariţia şi Larson. Frazer, căci cel mai probabil el era, îl privi confuz pe ajutorul de şerif.

– Ce s-a întâmplat?

John se ridică.

– Sunt agentul special John MacKinnon de la FBI, domnule Frazer. Aş vrea să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

John avusese grijă să pară că îi cere permisiunea, dar amândoi ştiau că tocmai îi transmisese un ordin.

– Da, sigur că da. Sylvie, preia tu apelurile, spuse Frazer, părând la fel de confuz ca mai devreme.

Bărbatul deschise uşa unui birou şi îi pofti înăuntru. Aproape tot spaţiul era ocupat de fişete metalice – trei la număr – şi de un birou mare din metal. Frazer se aşează pe scaunul rotativ, încercând să-şi exercite autoritatea de care se bucura în mediul lui, din spatele masivului birou metalic.

John se îndreptă spre fişetele metalice. Pe peretele din spatele lor erau mai multe poze înrămate.

– Am înţeles că aţi avut o relaţie cu Turner Hastings.

– Aşa e, am fost împreună, răspunse Frazer, evident luat prin surprindere de întrebare. Am fost chiar logodiţi, adăugă el.

– Cât timp aţi fost logodiţi?

În cele mai multe poze, apărea o blondă minionă şi cu gura cam mare. În câteva imagini, ţinea în braţe un puşti ciufulit de 2-3 ani.

– Cam un an.

Frazer îi aruncă o privire lui Larson, iar ajutorul de şerif îi întoarse privirea cu o expresie împietrită. Nu se descurca rău deloc pentru un puşti aşa de crud.

– Dar asta a fost acum patru ani, continuă agentul imobiliar. Între timp, m-am însurat cu Debbie. Suntem căsătoriţi de aproape trei ani. Dar de ce vă interesează Turner?

– Când aţi văzut-o ultima oară pe domnişoara Hastings?

– Nu aş spune că recent.

John se întoarse şi-l ţintui cu privirea, iar Frazer roşi.

– Mergem la aceeaşi biserică, deci probabil acolo am văzut-o luna trecută.

– Când mai exact?

– Acum patru sau şase săptămâni. Nu-mi aduc aminte exact, recunoscu Frazer, privind din nou spre Larson. Cred că soţia mea a văzut-o mai de curând. Îl duce pe Colin la bibliotecă la ora poveştilor.

– Soţia dumneavoastră ştie că aţi fost logodit cu Turner?

– Tot oraşul ştie, pufni Frazer. Nu-i vreun secret.

– Şi nu o deranjează?

– Debbie ştie că pe ea o iubesc, adăugă bărbatul.

John îl privi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

– De ce s-a încheiat relaţia cu domnişoara Hastings?

– Sunt patru ani de atunci. De ce vă interesează?

În faţa biroului lui Frazer erau două scaune pentru clienţi sau alţi vizitatori. John se aşeză pe unul din ele.

– Aveţi cumva pastile de stomac? Ceva contra arsurilor?

– S-ar putea să am.

Frazer trase un sertar al biroului, scotoci puţin înăuntru şi-i oferi lui John o jumătate de folie. John luă patru pastile şi îi returnă folia.

– Mulţumesc. Ştiţi că domnişoara Hastings se afla la bancă atunci când a avut loc jaful.

– Da, ştiu.

– Se pare că, în confuzia creată în urma jafului, domnişoara Hastings a profitat şi a deschis cutia de valori a domnului Calvin Hyman. A furat tot ce era înăuntru.

Frazer clătină neîncrezător din cap. Părea că nu a auzit bine.

– Ce ai spus?!

John era sigur că bărbatul îl auzise foarte bine. Mestecă încet pastila cu gust de cretă, aşteptând ca Frazer să digere informaţia.

– Dar de ce? De ce să facă aşa ceva? întrebă Frazer în cele din urmă.

– Tocmai asta încercăm să aflăm.

– Sunteţi siguri? întrebă bărbatul, clătinând în continuare din cap. Nu putea fi vorba de altcineva?

– Nu. Am văzut tot ce a făcut pe imaginile de pe camerele de supraveghere, răspunse John şi înghiţi pasta prăfoasă ce i se formase în gură.

– Dar nu are pic de logică. Mă îndoiesc că are nevoie de bani. Iar povestea aia cu Calvin s-a întâmplat acum o grămadă de ani.

– Ce poveste?

– Toată tărăşenia cu unchiul ei, Rusty Turner. Sigur aţi auzit de ea, continuă Frazer, uitându-se la Larson.

– Mai bine spuneţi-mi versiunea dumneavoastră.

Frazer se îndreptă de spate şi-şi frecă uşor bărbia.

– Ei bine, Rusty Turner lucra la bancă. A fost chiar vicepreşedinte. Era un tip simpatic, toată lumea din oraş îl simpatiza. Dar s-a dovedit că de ani buni sustrăgea bani din bancă.

John ridică din sprâncene.

– Calvin a aflat, continuă Frazer ridicând din umeri, şi a fost nevoit să-l concedieze pe Rusty. Nu ai cum să păstrezi un angajat care sustrage bani, mai ales când e vorba de o bancă.

– Şi ce a făcut Turner?

– Nu avea ce să facă. Toată lumea ştia că Rusty era vinovat. Îmi amintesc că s-a supărat rău pe Calvin. Presupun că era normal. Apoi i-a trecut.

Oare? John îşi întinse şi îşi încrucişă picioarele, apoi îşi puse mâinile pe burtă, adoptând o atitudine extrem de relaxată.

– Spuneţi că v-aţi despărţit în urmă cu patru ani. În perioada în care s-a iscat scandalul cu unchiul ei?

– Ceva mai târziu, răspunse Frazer încruntat. A fost după înmormântarea lui Rusty, aşa îmi amintesc.

– Cum a murit domnul Turner?

– A suferit un atac de cord. Frazer făcu ochii mari în spatele ochelarilor lui mici. Nu a fost vorba de crimă sau de ceva de genul acesta, dacă la asta vă gândiţi. Avea 60 şi ceva de ani, suferea de hipertensiune, avea nivelul colesterolului ridicat, din ce am auzit, şi pur şi simplu într-o zi a murit.

– A murit în urma unui atac de cord, murmură John.

Luă o agrafă pentru hârtii de pe biroul lui Frazer şi începu să o îndrepte.

– Da, se poate spune şi aşa, dacă vreţi, zise Frazer scorţos.

Bărbatul părea ofensat.

– Şi de ce v-aţi despărţit de Turner?

– Cred că pur şi simplu ne-am înstrăinat. Ştiţi cum e. Te vezi tot mai rar cu o femeie, iar într-o zi îţi dai seama că relaţia e moartă pentru că nu i-ai acordat atenţie.

Oare nu era adevărat? John încuviinţă din cap.

– Şi cine a pus punct?

– Cred că ea. M-a sunat şi m-a anunţat că-mi dă înapoi inelul de logodnă. Aş zice că acela a fost momentul rupturii. Nu a existat o ceartă sau o discuţie dramatică. Îmi dădusem deja seama că despărţirea era o chestiune de timp, iar ea probabil simţise la fel.

John transformase agrafa într-o bucată de sârmă dreaptă.

– Credeţi că ar avea vreun motiv să fie şi acum supărată pe Calvin Hyman?

– Nu. Frazer îşi întinse mâinile. Tocmai de aceea spun că povestea asta nu are nici o noimă.

– Nici un motiv?

– Nici unul.

John rămase tăcut. Transformase sârma într-un cerc. De la biroul lui Sylvie se auzeau tastele computerului. Larson se foia în scaun, făcându-l să scârţâie.

– Dacă s-ar fi întâmplat acum patru ani, aş fi înţeles, vorbi deodată Frazer.

– De ce spuneţi asta?

– Pe vremea aceea, era supărată rău pe Calvin. Îmi aduc aminte că la înmormântarea lui Rusty mi-a spus că ea crede că persoana care a sustras banii a fost Calvin însuşi şi că i-a înscenat totul lui Rusty.

– Şi ce i-aţi spus?

– Ce puteam să-i spun? Frazer părea frustrat. Era clar că moartea unchiului ei o afectase. În momente dificile ca acelea, oamenii spun tot felul de lucruri pe care nu le cred cu adevărat.

– Aşadar, consideraţi că nu credea cu adevărat că domnul Hyman făcuse aşa ceva? întrebă John fixându-l cu privirea.

– Nu avea cum să creadă, nu-i aşa? Calvin Hyman este preşedintele băncii. E primarul oraşului. Este un tip foarte activ politic şi social. De ce ar fura din propria bancă?

– Aceleaşi lucruri s-ar putea spune despre domnul Turner, nu-i aşa?

– Poftim?

John se ridică şi aruncă cercul din sârmă pe biroul lui Frazer.

– Cât de plauzibil e ca vicepreşedintele unei bănci să fure din banca pe care o conduce?

Frazer îl privi năucit, uitând, pare-se, să adopte aerul autoritar al unui proprietar de firmă.

– Calvin are deja totul. De ce ar avea nevoie de mai mult?

John zâmbi.

– Din experienţa mea, dorinţa este una, iar nevoia e alta.

capitolul 9

Turner se privi în oglinda retrovizoare a Chevroletului şi tăie cu grijă o şuviţă de păr negru şi drept. Nu prea îi plăcea ideea de a se tunde singură, dar nu avea încotro. Dacă alegea să se ducă la salonul din oraş şi să ceară un tuns şi un coafat, era ca şi cum şi-ar fi pus singură cătuşele la mâini. Aşa că era obligată să ia foarfeca în propriile mâini. La final, fu încântată. Ieşise bine. Probabil tocmai pentru că nu voise o tunsoare anume.

Îşi aranjă părul, apoi se uită la ceas. Era 5.50 după-amiaza. La acea oră, Calvin şi Shannon probabil plecau la dineul oferit de Biserica Luterană. Avea loc în a doua duminică din fiecare lună, iar familia Hyman era nelipsită de la eveniment. Sau fusese nelipsită în ultimul an. Începuseră să ia parte la evenimentele Bisericii Luterane în perioada în care Calvin luase decizia de a candida pentru a obţine un loc în legislativul statal. Actualul deţinător al mandatului, Mason Carter, urma să se retragă din motive de sănătate. Carter anunţase deja că îl sprijină pe Calvin şi, cum mandatul le revenea, de regulă, candidaţilor republicani, victoria lui Calvin era ca şi obţinută. Asta dacă totul mergea bine şi primea învestitura republicană la reuniunea ce urma să aibă loc peste două săptămâni.

Turner oftă şi se uită din nou în oglinda retrovizoare. În partea stângă, părul era mai lung decât în dreapta. Sau cel puţin aşa se vedea în mica oglindă. Ridică din umeri şi puse foarfeca deoparte.

De pe alee se auzi zgomotul motorului unei maşini. Turner se ghemui instinctiv pe bancheta de alături, deşi parcase Chevroletul într-o zonă împădurită, de unde nu avea cum să fie văzut dinspre şosea. Maşina trecu.

Scoase binoclul, se aşeză în genunchi pe bancheta maşinii şi începu să urmărească şoseaua pe care urma să-şi facă apariţia Calvin. După un minut, trecu o maşină. Da, în depărtare se vedea Cadillacul crem. Aşteptă

zece minute, din precauţie, în caz că aveau să se întoarcă pentru că uitaseră ceva.

Nu o făcură. Îşi puse mănuşile, desfăcu o pungă de hârtie şi ieşi din maşină. Dogoarea amiezii încă nu se domolise, iar drumul până la casa lui Calvin îi umplu fruntea cu broboane de transpiraţie ce se adunau în părul ei proaspăt tuns. Familia Hyman locuia într-o casă nouă, o monstruozitate cu faţada din cărămidă galbenă şi intrarea încadrată de două coloane cât două etaje. Proprietatea era construită la marginea oraşului, pe un teren de 2 000 de metri pătraţi. O peluză lungă şi înverzită cobora până spre şosea. Iarba era de un verde crud, ce contrasta cu buruienile aproape uscate din jur. Calvin cheltuia probabil o avere pe apa cu care uda peluza.

Turner înaintă pe aleea pietruită fără să se teamă că avea să o vadă cineva. Cel mai apropiat vecin era la vreo 500 de metri distanţă. Ocoli locuinţa, îndreptându-se spre spatele casei, iar la un moment dat împietri. Avea în faţa ochilor un câine uriaş, alb cu negru. Îi luă ceva timp să observe că animalul era legat cu lanţul şi nu se putea îndepărta prea mult de coteţ. Era o creatură uriaşă, ca un dalmaţian enorm cu urechi ascuţite. Părea să fie un dog german. Orice ar fi fost, o ţintuia cu privirea şi îşi ciulea urechile.

Se strecură spre curtea interioară, pentru a ajunge în spatele casei. Câinele o fixa în continuare, cu limba scoasă şi uriaşele maxilare deschise. Părea că îi era foarte cald, lucru firesc din moment ce coteţul era aşezat în plin soare. Oftă. Doar Calvin putea lăsa un câine afară fără să-i asigure măcar un pic de umbră.

Aşteptă ca animalul să înceapă s-o latre. Nimic. Câinele se mulţumea să îi urmărească fiecare mişcare. În curtea interioară erau o masă, nişte scaune de picnic din lemn şi un grătar modern, pe bază de gaz. Găsi uşile duble care dădeau spre bucătărie şi le studie preţ de un minut. La naiba! Un ciocan i-ar fi fost de folos. Din fericire, zări în patul de flori din jurul terasei câteva statuete din ciment care înfăţişau porci. Alese un purcel

ce afişa un rânjet satisfăcut şi sparse cu el geamul uşii. Privi înapoi peste umăr. Câinele ridicase capul la auzul zgomotului, dar nu părea deloc impresionat. Poate că asistase şi la alte intrări prin efracţie. Turner luă o spatulă de lângă grătar, îndepărtă bucăţile de geam care încă se ţineau în rama uşii, apoi intră în casă.

Tavanul era străbătut de câteva grinzi aparente, iar deasupra insulei din centrul bucătăriei atârna o instalaţie ciudată, de care erau agăţate diverse oale şi cratiţe. Probabil că tema decorativă fusese Franţa provincială, dar, undeva între proiectare şi execuţie, planul fusese deturnat de o armată de porci. Purceii tropăiau pe perdelele de deasupra chiuvetei, făceau piruete pe tapet sau stăteau cuminţi pe blatul de lucru, sub formă de căni ori vase din ceramică.

Turner clipi des, apoi porni spre hol. Trecu pe lângă baie, apoi pe lângă o cameră uriaşă cu şemineu, pe lângă scări şi un dormitor de oaspeţi. Când ajunse la capătul holului, se întoarse spre scări. Urcă treptele şi ajunse la etajul 1, care era ocupat aproape în întregime de dormitorul matrimonial. Se opri în pragul uşii şi studie camera cu atenţie, dar nu văzu ce căuta.

Următoarea cameră era exact ce căuta.

Era un birou – biroul lui Calvin. Îşi dădu seama după tematica pescărească a decorului. Nici urmă de porc. Într-un colţ, tronau un impresionant birou negru şi o bibliotecă. Într-o parte a biroului, se aflau un calculator deasupra şi tastatura pe o tăblie de dedesubt. Lui Turner îi venea să chiuie de fericire. Se aşeză la birou şi porni computerul, apoi începu să scotocească prin sertare. Găsi câteva cărţi – *Codul lui Da Vinci*, romane de Clive Cussler şi nişte cărţi de pescuit. Pe birou erau aşezate din loc în loc instrumente de navigaţie – ca şi cum Calvin ar fi ştiut să folosească un sextant. Turner văzu o fotografie în care el apărea alături de un grup de bărbaţi, pe malul unui lac îngheţat, lăudându-se cu peştii prinşi. Privi poza mai de aproape. Peştii erau aproape îngheţaţi. Probabil fusese o sesiune de pescuit la copcă.

Iar un bărbat din grup semăna cu un fost guvernator republican.

Făcu un gest de dispreț și începu să caute prin sertare. În cel din mijloc găsi agrafe, pixuri, un aparat de capsat, post-ituri și un inel de care erau prinse patru chei. Mai în spate erau niște hârtii. Se uită peste ele, dar nu găsi nimic incriminator. Înainte de toate, decise să caute în documentele din computer, fiindcă părea cea mai bună sursă de informații.

Poza de pe desktop înfățișa pești care săreau în jurul unei bărci. Deschise un folder numit Documente 6 și studie fișierele. Zece minute mai târziu, se foia nemulțumită pe scaun. Nu era nicidecum o expertă în lucrul cu computerul, dar știa cam tot ce cunoaște un utilizator obișnuit. Cu toate acestea, nu reușise să dea peste nici un document care să semene cu un fișier de contabilitate. La naiba! Calvin probabil avea o balanță contabilă pentru bancă. Cum altfel putea ține socoteala banilor pe care îi sustrăgea? Cu o zi în urmă, ea își asumase un risc și pierduse când profitase de agitația de după jaf ca să umble în cutia lui de valori. Sperase că avea să găsească un CD sau chiar dosare ce dovedeau negru pe alb că președintele băncii deturna fonduri. Poate că nu ținea o socoteală amănunțită...

Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Nu voia să creadă că putea fi posibil să nu existe nici o urmă, nici o dovadă a infracțiunii. Trebuia să existe ceva. Iar ea voia să găsească acea dovadă.

Deschise mai multe sertare. În cel din dreapta găsi un pistol. Fir-ar! Spera că nu era încărcat. Următorul sertar era plin cu dosare. Le răsfoi și parcurse în diagonală certificate de garanție pentru diverse obiecte de uz casnic, fișe medicale, o copie a asigurării de mașină și chitanțe.

Dacă omul nu avea evidența contabilă în computer, unde o ținea? Sigur nu în minte, nici măcar Calvin nu avea chiar atâta încredere în sine. Prin fișetele lui de la bancă se uitase de mai multe ori, dar nu găsise nimic

în afară de acea cheie de la cutia cu valori. Aşadar, singurul loc unde mai putea descoperi ceva era locuinţa lui. Într-un alt sertar, găsi broşuri pentru bărci de pescuit şi motoare, documente rămase de la revizia Cadillacului şi acte legate de ipoteca pe cabana de la lac.

În maşină sigur nu avea să găsească ce căuta, pentru că orice ar fi păstrat acolo putea ajunge oricând în mâinile lui Shannon, care mai mult ca sigur nu ştia că soţul ei se ocupa de asemenea afaceri ilegale. În plus, Shannon era bârfitoarea oraşului, deci era greu de crezut că şi-ar fi putut ţine gura dacă dădea peste asemenea documente.

Turner trase din nou sertarul din mijloc, iar de data asta îi sări în ochi legătura de chei. O cabană. Calvin ar fi putut ascunde registrele acolo? Nu le-ar avea la îndemână, ca acasă, dar le putea lua de acolo. Cine ar bănui un om care îşi vizitează propria cabană? Mai mult, ascunzând dovezile acolo, le-ar ţine departe de ochii iscoditori ai lui Shannon. Nu mai trebuia să se teamă că ea putea găsi registre suspecte în timp ce el era plecat la serviciu.

Turner luă cheile şi le studie cu atenţie. Două dintre ele erau identice şi păreau făcute pentru o încuietoare banală. Celelalte două erau diferite - una de maşină şi una era mică şi îngustă. Le băgă pe toate în buzunar şi se uită la ceas. Era 6.45 după-amiaza. Cuplul Hyman urma să se întoarcă abia peste o oră şi ceva, dar Turner nu voia să rişte. Luă o coală de hârtie, se mai uită o dată pe actele de ipotecă şi îşi notă adresa cabanei. Apoi aruncă o privire în cameră. Simţea o dorinţă nestăvilită să facă praf computerul şi toate obiectele acelea drăguţe utile în navigaţie. Calvin ar fi meritat cu vârf şi îndesat. Numai că şi-ar fi făcut ei un deserviciu. Aşa că închise computerul şi aranjă totul la loc cu grijă.

Se întoarse în dormitorul matrimonial şi simţi că i se strepezesc dinţii. Cuvertura de pe pat era din satin roz cu porcuşori zburători. Desfăcu fix în mijlocul ei punga de hârtie cu conţinutul cutiei de valori a lui Calvin.

Pe pat se risipiră câteva monede de aur, bijuterii, acţiuni şi certificate de depunere.

Brusc, Turner îşi aminti de agentul FBI care o sunase. Ce urma să creadă când avea să vadă ce făcuse? Putea înţelege el oare mesajul ei către Calvin? O cuprinse un sentiment ciudat la gândul că MacKinnon era pe urmele ei şi îi analiza fiecare mişcare. În definitiv, nici nu conta ce ar fi crezut el. Mesajul îi era adresat lui Calvin, care avea să înţeleagă, cu siguranţă, ce înseamnă: „Nu vreau să pun mâna pe banii tăi, ci pe tine".

Turner zâmbi. Mai făcu o scurtă inspecţie în restul casei, pentru orice eventualitate, ca să se asigure că nu ratase vreun loc unde Calvin putea ascunde documentele doveditoare. Singurul lucru incriminator din toată casa era desăvârşitul prost-gust vizibil la fiecare pas. Renunţă la inspecţie după o jumătate de oră şi reveni la parterul casei. Privi afară. Câinele părea să-şi fi pierdut orice urmă de interes faţă de ea, căci se întinsese cât era de lung pe cimentul din dreptul cuştii sale şi stătea cu botul pe labe. Dar se ridică atunci când Turner ieşi prin geamul spart al uşii, apoi dădu timid din coadă. Turner îl ignoră şi merse mai departe. Brusc, auzi din spate un scâncet. Continuă să meargă. Scâncetul se transformă într-un urlet lung care se termina cu un chiţăit neobişnuit. Turner se întoarse spre uriaşul din lanţ.

– Linişte! Nu ţi-e ruşine, ditamai câinele să jelească precum un căţeluş?

Uriaşul o privea cu limba atârnând şi dând din coadă. Turner se încruntă. Atunci observă pe jos un bol roşu de apă răsturnat.

– Ce ai făcut? Ţi-ai dat apa pe jos?

La acele cuvinte, câinele începu să dea din coadă atât de tare, încât se mişca din tot corpul. Turner oftă, se îndreptă spre coteţ şi ridică cu grijă bolul. Câinele o urmărea şi continua să dea din coadă. Turner găsi un furtun conectat la o sursă de apă, umplu bolul şi îl aşeză în dreptul câinelui. Încântat, uriaşul începu să lipăie

apa. Turner plecă, cu gândul să ajungă la maşină cât mai repede.

Ham! Ham-ham-ham!

Întoarse capul. Câinele o privea fix, iar apa-i şiroia de pe bot. Dădea încet din coadă.

– Ce vrei?

Pentru numele lui Dumnezeu, vorbea cu un câine! Şi nu cu orice câine, ci cu cel al duşmanului. Cu toate că ideea de duşman nu avea nimic în comun cu animalul acela. La urma urmei, cât de nemernic puteai să fii ca să-ţi laşi câinele afară pe caniculă fără să-i dai măcar apă?

– Bine!

Turner se întoarse, se duse la coteţ şi dezlegă uriaşul. Fericit, acesta începu să facă ture prin curte.

– Hai!

Turner luă bolul roşu şi porni pe aleea din faţa casei. Câinele lătră o dată şi se luă după ea.

capitolul 10

Era deja miezul nopţii când John se întoarse la pensiunea Starlight Inn duminică seara. Parcă în dreptul camerei şi nu se grăbi să iasă din maşină. Se mişca de parcă i-ar fi fost teamă că o să-l lase genunchii. Fusese o zi lungă, care culminase cu apelul prin care fusese informat că avusese loc o intrare prin efracţie în casa familiei Hyman şi că trebuia să se ducă de urgenţă într-acolo. Un bec galben şi chior lumina şirul de uşi şi asfaltul crăpat. Moliile şi ţânţarii zburătăceau în jurul becului. Când şi când, câte o insectă se izbea de el cu un sunet sec. Bietele de ele erau condamnate să moară din pricina unui circuit evolutiv care nu mai funcţiona. Probabil exista o morală în spatele acestui lucru.

John descuie uşa camerei. Nici vorbă de carduri de acces. Închise uşa şubredă şi apoi se încuie pe dinăuntru, deşi ştia că e un gest lipsit de sens. Chiar şi un copil

de trei ani ar fi putut forţa acea uşă dacă era suficient de hotărât.

Aerul condiţionat se oprise la un moment dat pe parcursul zilei, aşa că în cameră era o căldură ca de cuptor. John îşi scoase cizmele şi şosetele, îşi dădu jos haina şi tocul armei, puse pistolul pe noptiera cam şubredă şi se dezbrăcă de cămaşă. Setă aparatul de aer condiţionat la putere maximă, ceea ce nu însemna mare lucru. Simţea nevoia disperată să facă un duş. Şi să bea o bere. Şi să stea de vorbă cu Turner Hasting. Ştia că, dacă ar avea ceva minte, ar începe cu prima activitate, s-ar lungi cât ar putea cu cea de-a doua şi ar uita de a treia. Dar mai ştia că, la capitolul femei, nu luase niciodată decizii înţelepte. Aşa că trecu direct la a treia.

Scoase din buzunarele pantalonilor cheile, portofelul şi telefonul mobil şi le puse pe noptieră. Îşi dădu jos pantalonii şi se trânti pe pat, doar în boxeri. Îşi aşeză perna de burete sub cap, luă telefonul şi apăsă butonul de apelare rapidă.

– Mda?

Vocea femeii era guturală, atât de guturală... Probabil o trezise din somn. Dumnezeule! Aproape instantaneu, şi-o imagină într-un pat mare şi moale, într-un neglijeu negru de mătase – sau mai bine roşu –, cu bretelele alunecându-i pe braţe şi sfârcurile întărite sub materialul lucios. Începu să se foiască în pat.

– Chiar trebuia să spargi geamul cu porcul ăla?

Linişte. Apoi, în sfârşit, ea îi răspunse:

– Iar m-ai trezit din somn.

– M-am gândit că, dacă eu am fost obligat să rămân treaz din cauza ta, n-ar fi corect ca tu să dormi.

– Te-ai supărat.

– Un pic. Ai vreo idee, cât de mică, despre ce înseamnă porcii pentru Shannon Hyman?

– Am remarcat cum a decorat bucătăria. Cum să ai porci până şi pe tapet?

Părea că se trezise de-a binelea, dar vocea îi era tot răguşită. El se întrebă dacă nu cumva Turner

era conştientă de efectul pe care vocea ei îl avea asupra bărbaţilor. Probabil că nu era.

– Ai remarcat bucătăria în timp ce te îndreptai spre biroul lui Hyman ca să cotrobăi prin el?

– Exact, răspunse ea.

John simţi o undă de irascibilitate în tonul ei. Rânji satisfăcut.

– Ştii foarte bine că ce ai făcut se numeşte intrare prin efracţie. Cu accent pe efracţie.

– Hei, stai aşa! N-am vandalizat nimic înăuntru. Biroul lui Calvin era chiar mai ordonat când am plecat.

– Corect, numai că lui îi plăcea exact aşa cum îl lăsase.

Turner pufni la celălalt capăt al firului.

– Şi de ce a trebuit să iei câinele? întrebă el.

John mai că izbucni în râs când Hyman îşi dăduse seama, într-un final, că animalul pe care cheltuise o grămadă de bani nu era de găsit. Individul se înfuriase cumplit, dar John avea senzaţia că furia avea legătură mai curând cu preţul câinelui decât cu afecţiunea pe care i-o purta.

– Da, chiar trebuia, spuse Turner.

– Valorează destul de mult, replică John cu blândeţe. Ştiai? E un fel de rasă pură – Marele Danez. Habar n-aveam că pot avea fel şi fel de culori.

– Atunci Calvin ar fi trebuit să-l îngrijească mult mai bine.

– Şi ce o să faci tu cu un dog german?

– Nu ştiu, dar cel puţin o să-i asigur mâncare, apă şi companie.

– De unde ştii că nu i le asigura şi Calvin?

– Pentru că are încheieturile roase de la cât a zăcut pe cimentul ăla de lângă coteţ.

– De ce nu-i dai câinele înapoi, Turner?

– Iar când latră, scoate un fel de chiţăit la final.

– Turner...

Tăcere. Oare chiar o auzea cum respiră, sau totul era doar în imaginaţia lui?

– Ce căutai în casă?

– Nu pot să-ți spun.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau.

John inspiră adânc. La naiba, conversația devenea frustrantă! Ea oftă.

– Doar nu-ți imaginezi că o să-ți spun.

John privi spre tavanul plin de urme de insecte. Discuția nu făcea decât să-i sporească tensiunea sexuală. Ce fusese în capul lui? Se purta ca un puști de liceu, tocilar și plin de coșuri, care făcuse o pasiune pentru frumușica isteață care stătea în spatele lui la ora de chimie.

– L-ai luat în vizor pe Hyman pentru că tot mai crezi că e de vină pentru ce i s-a întâmplat unchiului tău?

O auzi cum suspină încet.

– Ai vorbit cu lumea.

– Pai, da. E de datoria mea. Deci? E așa cum zic?

– Tu ce crezi?

– Cred că așa e.

– Istețule!

– Și mai cred că ți-ai iubit foarte mult unchiul.

– E adevărat, oftă ea.

– L-ai iubit așa de mult, încât ai pus la cale un jaf ca să te răzbuni pe cel care l-a acuzat de deturnare de fonduri.

Spre surprinderea lui John, Turner izbucni în râs. Hohotele ei erau joase, guturale și îi făceau vintrele să freamăte.

– Asta crezi tu?

– Nu-i așa?

Turner scoase un sunet care nu suna a aprobare, nici a dezaprobare.

– Te-am văzut luând cheia din biroul lui Hyman. Am văzut cum ai deschis cutia de valori. Erai sigură pe tine, n-ai ezitat o clipă. Se vedea că premeditaseși totul.

– Nu trebuie să crezi tot ce vezi, șopti ea.

– Ce vrei să spui?

Tăcere.

John oftă.

– E drept că în incursiunea din seara asta ai lăsat tot conținutul cutiei grămadă pe patul lui Hyman. Iar concluzia firească e că nu umbli după bani.

Din nou tăcere.

– Ai văzut pagina de cuvinte încrucișate din ziarul de azi? întrebă el încet.

– Poftim?

– Pagina din *Wisconsin State Journal*, preciză el și se întinse după ziarul de pe noptieră, unde-l lăsase cu 18 ore în urmă.

– N-am avut timp de așa ceva, protestă ea ușor iritată.

El zâmbi.

– M-am poticnit de câteva ori. 15 orizontal, patru litere, zeiță care transmite mesaje.

– Iris.

– Chiar așa? întrebă el, apoi scoase un pix din sertarul noptierei și completă rubrica. Dar membră a familiei regale indiene? Din patru litere.

– Ranee. Văd că nu prea faci cuvinte încrucișate. Ranee e folosită aproape întotdeauna.

– Da?

– Da. Iar cuvintele încrucișate din ziarele locale sau regionale sunt simple ca bună ziua. Încearcă-le pe cele din cotidienele naționale precum *New York Times* sau *Chicago Tribune*.

– Serios? Chiar nu știam, mormăi el, aruncând ziarul cât colo. Va trebui să mă înveți într-o zi care e treaba cu cuvintele astea încrucișate.

– Nu cred că e o idee bună.

– Tot ce se poate, dar ar fi distractiv.

– Noapte bună, agent special MacKinnon.

– John.

– Poftim?

– Spune-mi John.

Pauză.

– Noapte bună, John.

Închisese deja, dar John îi răspunse.

– Noapte bună, Turner.

Puse telefonul pe noptieră. Doamne, cât de obosit era! Fusese o zi teribil de lungă, ce îl adusese într-un punct în care îi era greu să gândească. Dar trebuia să se gândească la ceva. Era ceva între Turner şi preşedintele băncii... John pufni. După ultimele întâmplări, Hyman ceruse ca şi banca, şi locuinţa să-i fie puse sub pază. Susţinea că Turner e pornită împotriva lui şi că reprezenta o ameninţare. Şeriful subliniase cu delicateţe că Turner avea probabil cu 45 de kilograme mai puţin decât preşedintele băncii, dar observaţia nu făcuse decât să îl înfurie şi mai rău pe Hyman. În cele din urmă, şeriful Clemmons se văzuse nevoit să mărturisească faptul că, şi dacă ar fi trebuit să-l păzească pe Hyman 24 de ore din 24, tot nu dispunea de suficienţi oameni. Preşedintele băncii se calmase când i se spusese că îşi poate angaja o firmă de pază pentru el şi pentru bancă. Însă nu părea deloc încântat. Era limpede că îl deranjase faptul că fusese pus într-o situaţie ridicolă.

Oare asta urmărea Turner? Să-l umilească pe preşedintele băncii? Pentru că nu era o idee prea strălucită să se afle prin preajmă după ce jefuise o bancă. Mai mult ca sigur avea alt motiv să rămână în zonă. Altul decât să fure de la Hyman. Cu siguranţă, femeia nu era proastă. Cine ştie, poate că îşi luase tălpăşiţa după ce îi spărsese casa lui Hyman. Poate chiar era în drum spre Mexic. Încă ceva îi spunea lui John că Turner nu se afla prea departe. Planul ei, oricare ar fi fost acela, era legat de preşedintele băncii, iar John era destul de sigur că Turner încă nu-şi atinsese scopul. Îşi aminti de expresia de pe chipul lui Hyman în clipa când văzuse conţinutul cutiei răsturnat pe pat. Citise în ochii lui furie, dar şi teamă. John era gata să pună pariu că bărbatul ştia clar de ce îi returnase Turner toate obiectele. Oftă şi stinse veioza.

Spera însă ca ea să nu-şi fi subestimat adversarul.

capitolul 11

– Frate! Nald păşi pe suprafaţa mocirloasă şi fu nevoit să-şi recapete echilibrul dând din braţe ca din nişte aripi. Ce scârbos! Ce mizerie infectă de extratereştri care îţi sug creierii şi te transformă în zombi...

– Cu ochii explodaţi, continuă Fish ideea.

– Ce rahat!

Se auzi un pleoscăit. Fish se clătină, iar sacul cu bani pe care îl căra căzu în apă. Nald se mişca fără sens şi fără rost lângă Fish, care căzuse cât era de lung. Se ţinuse după el pentru că Fish îi spusese că ştie locul pentru că venise des în zonă la vânătoare de raţe, împreună cu unchiul său Earl, şi cunoştea bine mlaştina. În schimb, Nald socotise că nici cea mai tâmpită dintre raţe n-ar fi ales să zboare pe acolo, pentru că locul era, aşa cum deja spusese, scârbos. Totul era negru ca smoala şi nici măcar nu puteai să-ţi vezi mâinile în faţă. La naiba, nu puteai să-ţi vezi nici mădularul! Rătăceau de câteva ore prin mlaştină.

Ned strâmbă din nas.

– Frate, miroase...

– Mda. Fish încercă să se ridice. Mirosea a frigider plin cu chestii stricate.

– Tu miroşi, frate! i-o reteză Nald, deoarece chiar aşa era. Miroşi ca un sconcs călcat de maşină.

– Prostule, n-am fi ajuns în mlaştina asta mizerabilă dacă n-ai fi distrus maşina!

Fish continua să vorbească despre afurisita de maşină.

– N-a fost vina mea.

– Cine conducea?

– Eu, recunoscu Nald. Dar...

– Deci e vina ta! Maşina nu a intrat singură în copac!

– Mă uitam în spate ca să văd dacă ne urmăreşte poliţia! spuse Nald cu un aer demn. I se putea întâmpla oricui.

– Oricui îi lipseşte jumătate de creier, chicoti Fish, apoi începu brusc să scuipe. Ce scârbos! Mi-a intrat o goangă în gură.

– Pe bune? întrebă Nald curios. Şi ai înghiţit-o?

– Normal că nu, creier de furnică!

– Crezi că o să putem folosi banii aia plini de cerneală? întrebă Nald, dând glas ideii fixe care îl rodea de două zile.

– Normal. Cui crezi că o să-i pese că sunt murdari?

Aşa îi răspundea de fiecare dată, dar Nald nu era convins.

– Bine, dar...

– Uite ce e, o bancnotă de 20 de dolari e o hârtie de 20 de dolari, cui îi pasă că e roşie toată?

– Mă rog, mormăi Nald plictisit.

– Oamenii folosesc o bancnotă de 20 de dolari şi dacă are vomă pe ea, insistă Fish. Frate, mlaştina asta nu se mai termină!

– Ba da, uite, aici se termină!

Nald ridică un picior. Talpa se desprinse din noroi cu un zgomot prelung.

– N-am mai văzut ceva aşa de infect de la filmul cu fierăstrăul, când tipul ăla îi despică tipei capul, iar ea urlă, aleargă şi i se scurge creierul din ţeastă.

– Taci odată!

– Mă enervează ţânţarii ăştia. Nald dădu din mâini şi aproape că se lovi la nas cu sacul de gunoi pe care îl ţinea în mână. Rahat, o să sugă tot sângele din mine! O să mă usuc şi mă veţi găsi aici stafidit, ca mumia din filmul cu Tarzan.

–Tarzan nu s-a luptat cu mumiile, idiotule!

Nald se simţi jignit. Ştia el mai bine care erau filmele cu mumii.

– Idiot eşti tu! Ba se lupta.

– Da, sigur. Se bătea cu ele în piramide. Şi maimuţica Cheetah era cu el.

– Ba Cheetah nu era...

– Ha-ha! Ia uite o mumie, Tarzan!

– Dacă-ţi zic! Cheetah nu apărea în *Mumia*.

– Parcă vorbeai de Tarzan.

- Tu n-ai văzut *Mumia?* întrebă Nald uimit. Nu știi faza când goangele alea le intrau pe sub piele până ce ajungeau la creier, iar ei urlau și alergau până când nu mai puteau și se izbeau cu capul de zid?

Fish păru să-și amintească.

- Scârbos!

- Da!

- Mai știi când mumia a mâncat o goangă din aia, și se vedea cum o mesteca fiindcă avea obrazul putrezit?

- Scârbos! strigă Nald încântat.

- Tu ai putea să mănânci o chestie din aia?

Uneori, Fish devenea profund.

- Nuuu! Nald clătină din cap în întuneric. Poate numai dacă aș muri de foame.

- Un melc! Ai mânca un melc?

- Scârbos!

- Dar un gândac?

- Ar fi crocant. Scârbos!

- Da, ar face cranț-cranț.

- Cranț-cranț! i se alătură Nald.

Apoi tăcură câteva clipe, iar Nald îl putu auzi pe Fish lovindu-se de un copac.

- De ce am luat-o prin mlaștină? întrebă Nald. Nu puteam să mergem pe șosea, ca oamenii? E fix într-acolo, adăugă el, fluturând cu mâna atât de tare că fu cât pe ce să își piardă echilibrul.

- Ți-am zis deja. Ca să nu ne ia câinii urma.

- Ce câini? N-am auzit nici un câine până acum.

- În filme, polițiștii urmăresc fugarii cu câinii, îl întrerupse Fish. Ca să-i găsească mai repede.

- Rahat!

Nald intră în ceva umed și lipicios și îi luă câteva minute să se curețe pe față. Apoi se opri și privi în gol.

- Închisoare? Nu vreau la închisoare.

- Asta e ideea, cap sec. Să nu ajungem la închisoare.

- Da, dar...

- Dacă ne iau câinii urma, ne-am ars, așa-i?

- Îhî...

– Aşa că ne străduim să nu ne ia urma.

Nald simţea că logica amicului său şchiopăta, dar nu îşi dădea seama unde şi de ce, aşa că o lăsă baltă. În plus, indiferent de situaţie, Fish făcea numai ce voia. Când îi intra ceva în cap, era de neoprit. Iar din cauza asta ajunseseră în mlaştină în miez de noapte.

– De ce crezi că a vrut să jefuim banca? întrebă Nald, urmându-şi firul gândurilor.

– Ce? răcni Fish, care părea că se înţepenise în noroi. Umbra lui se scufundă vreo 30 de centimetri.

Nald îl apucă de braţ şi-l trase înapoi.

– De ce crezi că ne-a pus să dăm spargere la bancă?

– Pentru bani, deşteptule!

– Da, dar el nu are partea lui, sublinie Nald. Nu a venit să şi-o ia.

– Asta-i problema lui.

– Chiar aşa! Noi ne-am achitat. Ne-am dus la locul întâlnirii, fu de acord Nald.

– Poate că a uitat.

– Cum să uiţi să-ţi iei partea?

– Mă rog, ideea e că noi suntem băieţi deştepţi. Avem priorităţi. Noi nu uităm de bani.

– Aşa e.

Lui Nald îi veni o idee amuzantă.

– Auzi, dar de unde ştim că e un tip?

– Ce?

– Păi...

Nald se opri o clipă, făcând eforturi să se concentreze.

– Vocea de la telefon era ca din filmul ăla, *Tron*.

– Şi?

– Şi poate că era o tipă care folosea ceva care să-i schimbe vocea.

– Oho! O tipă mişto? se entuziasmă Fish.

– Da. Ca Buffy, spaima vampirilor.

– Sau ca Trinity din *Matrix*. Poate că folosea o chestie din aia pe care o folosesc spionii ca să nu li se cunoască vocea.

– Nu, idiotule! obiectă Nald. Asta făcea tipa din *Tomb Raider.*

– Ba nu, boule! Tipa din *Matrix* e mai tare ca aia din *Tomb Raider.*

– Nu are ţâţe deloc!

– Eşti obsedat de ţâţe, îi zise Fish batjocoritor. Parcă te-ai uita la Pamela Anderson.

– Obsedatule!

– Cretinule!

Şi căzură în baltă.

capitolul 12

În următoarea dimineaţă, păsările abia începuseră să cânte când mobilul lui Turner sună. Ea se întinse şi căscă, apoi împinse din poală botul câinelui. Căscă şi animalul. Ea se strâmbă. Gura Marelui Danez mirosea groaznic, dar nu era doar el de vină pentru halul în care duhnea maşina. Ea însăşi puţea.

Sâmbătă, când fugise, nu se gândise în ce fel avea să se îngrijească de igiena personală. Duminica fusese fierbinte şi umedă, iar ziua care abia începuse se anunţa la fel. În astfel de zile de vară, făcea duş o dată sau de două ori. Iar acum, iată, nu se spălase deloc de atâtea zile. Gândul acela îi provoca mâncărimi. Inclusiv pe pielea capului.

Telefonul mobil, care sunase încontinuu, se opri în cele din urmă, iar ea regretă că agentul FBI se dăduse bătut aşa de repede. Alungă iute acel gând şi se dădu jos din maşină cu tot cu câine, ca să-şi facă amândoi nevoile în tufişurile din apropiere. Tocmai se lăsa pe vine când telefonul începu să sune din nou. Deşi nu era cazul, fu încântată. Se întoarse repede la maşină.

– Alo?

– Ce mănânci la micul dejun?

Vocea lui era joasă şi răguşită, de parcă nu se trezise de multă vreme. Ea zâmbi fără să vrea.

- Mă gândeam să mănânc niște hering marinat.
- La micul dejun?

Părea scârbit de ideea unui asemenea meniu. Ea își dădu ochii peste cap.

- Nu am de ales. Nu-i nici un local în apropiere.
- La mine e. Am mâncat două ouă prăjite, șuncă și pâine de secară prăjită și unsă cu unt.
- Nu-i un meniu bun pentru inimă.
- Nu-mi aduce aminte de asta! Și am băut o cafea.
- Ar merge o cafea, recunoscu ea.
- Vezi? Hai încoace și-ți iau eu o cafea mare. Fac cinste.
- Mă tentează oferta, dar am alt program azi.

Marele Danez reapăru din tufișuri și urcă înapoi în mașină.

- Cafeaua o să fie cu frișcă, continuă el cu voce joasă. Frișcă adevărată, gustoasă, multă...

Turner își mușcă buzele. De unde naiba știa că-i plăcea cafeaua cu frișcă?

- Nu înțeleg la ce te referi.
- O, ba da, știi foarte bine! Dar dacă vrei să renunțăm la amabilități și să trecem direct la subiect, fie. Unde ești?
- Departe, foarte departe.
- Nu te cred. Pentru că, vezi tu, am o presimțire că ești în continuare la doi pași de Winosha.
- O presimțire zici?

Începu să scotocească în valiză și scoase un borcan cu hering. La vederea mâncării, câinele se învioră brusc.

- Da. Iar când am astfel de presimțiri, simt o furnicătură la baza gâtului.
- N-ar strica să te consulte un chiropractician.
- N-ai decât să râzi de mine. Îmi plac fetele rele.
- Nu sunt rea! sări ea.
- Ba bineînțeles că ești, scumpo.
- Ce tot...
- Ieri am avut o discuție cu fostul tău logodnic, Todd Frazer.

Ea mijì ochii. Ce le-ar fi putut spune Todd?

– Aşa, şi?

– L-ai lăsat cu ochii în soare.

– Amândoi am fost de acord să ne despărţim.

– Băiatul nici nu a ştiut ce l-a lovit. Nu a ştiut de ce te desparţi de el.

Ea inspiră adânc. Cum îşi permitea să-i vorbească aşa?

– În fine, a fost mai bine, zise el tărăgănat. Nu era potrivit de tine.

– Auzi, uite ce e...

– Nu se putea ridica la nivelul tău, aşa e? În schimb, eu pot.

Semnalul era tot mai slab, iar bateria era pe terminate. Ea nu auzi bine decât primele şi ultimele lui cuvinte. Apoi telefonul se închise.

Era stilul lui John să aibă ultimul cuvânt de fiecare dată. Însă Turner zâmbi fără să vrea. Acel schimb de cuvinte cu agentul FBI era amuzant. Nici nu ştia de când nu mai vorbise atât de relaxat şi de liber cu cineva. Cu el putea fi ea însăşi. Fără măşti, fără minciuni. Îi ştia deja secretele, iar asta o făcea să se simtă cumva eliberată. În acel moment, se trezi cu adevărat. Agentul FBI ştia, fără doar şi poate, că acele conversaţii o prindeau în mreje. Încerca să ajungă la ea. Nu trebuia să uite asta nici o secundă.

Turner aruncă celularul lângă câine. Urma să-l încarce mai târziu, într-un spaţiu de servicii de pe şosea. Singurul ei gând era s-o ia din loc. Porni motorul şi conduse până la o intersecţie, unde o luă la dreapta pe un drum neasfaltat şi plin de hârtoape. În acea zonă, pădurea era verde şi deasă. Drumul ducea către pontoanele pentru bărci. Turner se aventură un pic în pădure, până ce ajunse într-un loc de unde maşina nu se putea vedea.

Luă borcanul cu peşte marinat, o sticlă de apă şi un pachet de biscuiţi şi coborî din maşină cu tot cu câine. Porni la pas pe o pantă destul de abruptă, care o aduse până pe malul lacului. Câinele se duse vesel să adulmece buruienile de pe mal.

Turner rămase nemişcată câteva momente, privind lacul Redfin – era albastru, adânc şi liniştit. Era atât de albastru, încât părea că se reflectase cerul în el. Atât de albastru, încât uneori te dureau ochii privindu-l. Atât de albastru, încât simţea că o calmează. De fiecare dată. Un stârc mare albastru de pe malul celălalt, simţi apropierea ei şi zbură încet, cu picioarele lui lungi atârnându-i în urmă. Vântul agita papura şi făcu apa să susure.

Lacul Redfin nu era mare, ci era mai degrabă un heleşteu supraevaluat. Din acest motiv, nu prea era frecventat de pescari. În schimb, lui Rusty îi plăcea la nebunie locul. În fiecare sâmbătă, venea în acel loc cu barca lui rablagită. Adesea, stătea toată ziua pescuind biban, plătică şi uneori ştiucă, deşi ultima nu prea îi plăcea pentru că avea prea multe oase. Lua cu el o veche ladă frigorifică roşie, plină cu sendvişuri cu cârnaţi şi maioneză, câteva roşii bine coapte şi mai multe cutii de bere.

Turner se aşeză pe o piatră uscată de pe malul apei şi deschise din nou borcanul cu peşte marinat. Era mai bun în combinaţie cu biscuiţii săraţi. Oţetul, peştele, ceapa şi biscuitul uscat şi sărat formau un sublim amestec de gusturi. Mâncă trei peşti, apoi bău nişte apă.

Ultima dată fusese acolo cu Rusty. În urmă cu patru ani, într-o zi perfectă de iunie. Înainte de problemele de la bancă, înainte să-şi piardă slujba şi tot ce mai avea. Era fericit, fără griji, vesel ca un copil, deşi avea 63 de ani. În acea zi, fusese preocupată. Nu voise să meargă. Nu mai ştia de ce, probabil era ceva legat de serviciu. Însă Rusty insistase până când o convinsese să meargă la lac. Îşi amintea cum culeseseră ridichi din grădină. Erau mari, la final de sezon. Ea strâmbase din nas când Rusty muşcase dintr-una. El râsese.

– Haide, Turner, gustă! Când muşti dintr-o ridiche mare şi bătrână, simţi că trăieşti!

Îl refuzase. Rusty mâncase, dar o privise cu un aer trist, ca şi cum n-ar fi înţeles ce era cu ea. Fusese ultima

dată când mâncase o ridiche, iar acum își dorea să nu-l fi refuzat. Ar fi însemnat mult pentru el. Se întrebă cum era cu putință ca acel bătrân să fi trăit mult mai bine și mai din plin decât o făcea ea? Uneori, simțea că, de la moartea lui, se refugiase sub un clopot de sticlă și nu făcea decât să-i vadă pe ceilalți trăindu-și viața. De parcă nu mai găsea resursele să trăiască, la rândul ei. Oare, refuzând ridichea lui Rusty, spusese *nu* vieții înseși?

Turner privi fix întinderea apei. Lacul era nemișcat, de un albastru-închis. Și nu-i oferi nici un răspuns.

capitolul 13

Era bine că bătrânul nu scosese pușca, se gândi John în acea dimineață. Ora 7.30 nu i se părea deloc potrivită să moară. Nici măcar nu-și luase toată doza de cofeină. Mai devreme, în timp ce luau micul dejun la o cafenea, Torelli o insultase pe chelneriță, și mare noroc avuseseră că femeia se întorsese să le aducă nota! Nici nu se gândise să le umple din nou ceștile de cafea. Așa că, neavând doza obișnuită de cofeină, o sunase pe Turner. Apoi se dusese la o benzinărie și își umpluse micul termos cu acel lichid maroniu căruia cei de acolo îi spuneau cafea. Nu apucase să se atingă de ea.

– Ce vreți? întrebă bătrânul din ușa abia crăpată.

– Sunteți domnul Zucker? replică John cu un ton împăciuitor.

Numărul de telefon al lui Zucker fusese ultimul apelat de Turner de pe telefonul fix de acasă.

– Da, eu sunt Zucker. Dar mai bine îmi ziceți Tommy, spuse bătrânul.

– În regulă. Sunt agentul special John MacKinnon de la FBI. Mă întrebam dacă îmi permiteți să arunc o privire în jur.

– Pentru ce?

– O căutăm pe Turner Hastings.

– Aha! Nu-i aici, aşa că ar fi mai bine să arestaţi infractori adevăraţi.

Cu aceste cuvinte, îi închise uşa în nas. Larson, care stătea în spatele lui John, îşi drese glasul, de parcă încerca să nu râdă. John oftă şi bătu din nou la uşă. O pasăre cardinal cânta într-un copac din apropiere. Era o altă zi însorită, iar meteorologii anunţaseră că era posibil să se ajungă la 38 de grade până la prânz. Iar el, bineînţeles, avea jacheta pe el.

– Ce vrei? zbieră bătrânul.

– Deschide uşa, Tommy, altfel o sparg!

– Nu mai spune! Îţi trebuie mandat pentru asta, agentule!

– Am mandat.

Urmă o tăcere scurtă, apoi zgomotul cheii în yală.

– Bine, spuse Tommy. Dar, dacă distrugeţi ceva, dau guvernul în judecată.

– Bine.

John intră în casă şi aruncă o privire în jur. Tommy fie era burlac de multă vreme, fie nu vedea nici un sens în a face curăţenie. Sau ambele. Pereţii erau acoperiţi, de la podea până în tavan, cu reviste, ziare şi pungi de hârtie. Cu un singur chibrit aprins, casa s-ar fi aprins ca o făclie. Dar măcar avea aparat de aer condiţionat. Larson atinse din greşeală un maldăr de hârtii, iar jumătate dintre ele alunecară pe podea. Se ridică un nor dens de praf, iar ajutorul de şerif începu să strănute violent.

– Când aţi văzut-o ultima dată pe domnişoara Hastings? îl întrebă John pe Tommy.

Bătrânul făcu un gest prin care arăta că buzele îi erau pecetluite. John ridică din sprâncene.

– Ei, haide! Nu-i faci nici un rău dacă îmi spui.

– Asta zici acum, agentule, dar nu o să suflu o vorbă. Va trebui să mă târăşti la interogatoriu, să-mi smulgi unghiile, să mă baţi până nu mai ştiu de mine...

– Gata, gata, am prins ideea.

John privi cu atenţie încăperea. Turner nu avea cum să se afle acolo – doar dacă se ascundea sub mobila

roasă şi pătată. Făcu un slalom până în bucătărie. Mirosea ciudat. Un miros de grăsime veche, de praf şi de bătrâneţe. Nici o femeie normală n-ar fi putut sta acolo fără să dea măcar cu spray odorizant. Acasă la Turner totul era curat şi ordonat, deci presupunea că, dacă s-ar fi ascuns la Tommy, ar fi pus casa la punct. Singurul lucru ce părea curat în bucătăria bătrânului era o casoletă cu tocană pusă pe blatul de lucru. John se apropie, fără să atingă vasul. Îl auzi pe bătrân intrând în spatele lui.

– Ţi-a lăsat ceva de mâncare? îl întrebă pe Zucker fără să se întoarcă spre el.

Tommy nu răspunse. John deschise frigiderul. Acolo văzu, printre cutii de bere şi mâncare de la fast-food, un alt vas identic cu cel de pe blat. Părea să conţină salată de ton.

– Ce vreţi, de fapt, de la Turner? izbucni bătrânul. E singura persoană pe care o suport din tot oraşul ăsta. Îmi face de mâncare, mâncare bună, cu legume, fibre şi de toate.

– A jefuit banca, spuse John.

Bătrânul pufni dispreţuitor.

– Se vede că voi, ăştia, agenţii, nu ştiţi prea multe.

John îi ignoră replica şi aruncă o privire în baie şi în celelalte două camere, apoi ieşi pe uşa din spate, urmat de Larson. În mijlocul curţii, era un morman de gunoi acoperit de praf. Un hambar mare şi înclinat şi alte mici anexe ce păreau părăsite de ani buni înconjurau curtea. Tommy se ţinea după ei.

– N-aţi terminat?

John clătină din cap şi ieşi în curte.

– Mă duc să arunc o privire în hambar.

– Hei! Hei! strigă bătrânul. Pentru asta îţi trebuie un mandat nou.

– Larson, arată-i domnului Zucker mandatul, spuse John, fără să micşoreze pasul.

În hambar, găsi mai multe maşini aliniate. Era limpede că Tommy o folosea pe post de garaj. Pe unul dintre pereţi, trona o colecţie impresionantă de unelte. John

se uită cu atenţie la maşini. Două dintre ele – un Ford Taurus şi o camionetă – erau pline de praf. Arătau de parcă nu mai fuseseră mişcate din loc de ani buni. A treia, un Ford Escort, era prăfuit pe exterior, dar interiorul era relativ curat. Din ce ştia, Turner avea un Escort. John îşi consultă carnetul cu notiţe. Da, plăcuţele de înmatriculare corespundeau. Întrebarea era ce luase în locul Fordului din parcul auto al lui Tommy. Îi sună mobilul, iar preţ de o clipă John se înfioră de nerăbdare. Văzu însă că numărul era al lui Torelli. Răspunse.

–MacKinnon.

– Toţi sunt înrudiţi.

– Cine?

– Neamurile lui Fish. Dacă mi-am notat corect, mama lui e măritată cu unchiul ei.

– Verifică-ţi din nou notiţele!

Torelli bombăni, apoi replică:

– Pot să-mi verific notiţele până mâine, realitatea este aceeaşi. Avem de-a face cu un neam de incestuoşi şi analfabeţi.

– Torelli!

– Ce?

– Îţi dai seama că această linie telefonică este nesigură, nu-i aşa?

Urmă un moment de tăcere. John se întrebă dacă nu cumva Torelli avea să-i închidă telefonul. Individul era prea plin de el. Tot nu-i venea să creadă că tinerelul trecuse peste capul lui data trecută când...

– Am găsit maşina cu care au fugit de la bancă, domnule.

– Foarte bine.

– Din ce se pare, au abandonat-o pe un câmp, iar de acolo au plecat pe jos.

– Pe jos? întrebă John.

Deschise portiera din dreptul scaunului şoferului şi apăsă pe buton ca să deschidă portbagajul Fordului.

– Pe jos.

– Care crezi că le e planul?

Camioneta era curată. În portbagaj erau cabluri, trusa de prim ajutor și roata de rezervă. Îl închise.

– Probabil au altă mașină ascunsă pe undeva.

– N-aș băga mâna în foc. Nu le-ai cunoscut rudele și nu le-ai văzut locuințele.

– Deci tu crezi că n-au nici un plan?

John împinse în spate scaunul șoferului și urcă în mașină. Apoi îngheță. Pin. Simțea vag aroma de pin. Vocea lui Torelli îl readuse cu picioarele pe pământ.

– Cred că e foarte posibil.

– Aha.

– Uite ce e, eu cred că indivizii ăștia nu știu unde le e capul și unde le e fundul. Nu erau în stare să pună singuri la cale un plan și să comită un jaf.

– Știm amândoi că nu e nevoie să ai mintea brici ca să...

– Nimeni nu știe, de exemplu, de unde au făcut rost de puști.

– Nici unul nu avea armă?

– Nici unul. Unchiul lui Fish are puști, dar sunt toate la locul lor. Nu lipsește nici una. Le-am verificat, nu s-a tras recent cu nici una.

John își făcea de lucru prin torpedoul Fordului lui Turner. Scoase de acolo cartea tehnică a mașinii, două tampoane, câteva pixuri și hărți rutiere. Nimic altceva, nici măcar acele pachețele de ketchup care se înmulțesc în compartimentul de mănuși.

– Bun. Unde vrei să ajungi?

– A treia persoană a plănuit jaful și le-a procurat armele. Iar bibliotecara a dispărut.

– Motiv pentru care îi percheziționez mașina chiar acum, în timp ce vorbim, replică John ușor iritat. Află încotro s-au dus Fish și Nald. Dacă au luat-o pe jos, n-aveau cum să ajungă prea departe. Sună-mă când afli ceva.

Închise înainte ca Torelli să apuce să îi răspundă. Își dădea seama că nu era rezonabil. Dar una era să se afle el pe urmele lui Turner, alta era să fie Torelli. Tipul era

un figurant dornic să promoveze. John nu avea încredere în el şi nu voia să-l aibă în preajmă atunci când avea să o aresteze pe Turner. O fi fost ea creierul din spatele întregii afaceri, dar nu era sub nici o formă un infractor înrăit. Aşa că trebuia cu orice preţ să o prindă înaintea lui Torelli.

capitolul 14

– Trebuie să rezolvăm problema asta cu urlatul, scrâşni Turner către câinele alb cu negru.

Animalul dădu din coadă drept răspuns şi o urmă, ca o umbră uriaşă, greu de trecut cu vederea. În zadar încercase să îl lase în maşină cât avea să meargă să discute cu Tommy, căci nu fusese chip. Gemetele şi urletele o întorseseră din drum. Aşa că nu avusese încotro şi se văzuse nevoită să se strecoare prin pădure împreună cu Marele Danez.

– Trebuie să-ţi dau un nume.

Nu peste multă vreme, ajunseră la drumul care ducea către casa lui Tommy. Câinele – să-i spună oare George? – părea încântat de plimbare. Turner se opri brusc. Văzuse maşina şerifului parcată în dreptul casei.

La naiba! Bine că lăsase Chevroletul în pădure şi venise pe jos. Se ghemui lângă Marele Danez – ori să-i zică Arnold? – şi încercă să-şi dea seama cum trebuia să procedeze. Binoclul care îi atârna la gât atinse ceafa câinelui, iar animalul se întoarse şi o linse pe faţă. Bleah, cum îi mirosea respiraţia... Afară era groaznic de cald, chiar şi la umbra copacilor. Avea nevoie să stea de vorbă cu Tommy, trebuia să afle cum putea să ajungă la cabana lui Calvin, cum era acolo, dacă se aflau vecini în apropiere, dacă exista riscul să o vadă cineva.

Din locul în care se ascundea, nu vedea mai nimic în afară de casa lui Tommy şi de maşina poliţiei. Putea să se întoarcă la maşina ei şi să plece ori să stea în maşină

şi să aştepte plecarea intruşilor. Nu, nu era o variantă bună. Nu avea de unde să ştie când şi dacă plecau.

Turner decise să rămână şi îşi croi cu grijă drum prin desiş, alături de Marele Danez. Se apropiară de spatele casei lui Tommy. Turner ştia că acolo era o movilă numai bună ca punct de observaţie.

Cincisprezece minute mai târziu, se rezemă de un arţar, având grijă să nu se aşeze în iedera otrăvitoare. Câinele – Howard? – se întinse alături şi îşi puse botul în poala ei, oftând amarnic, ca la capătul unei zile grele. Turner urmări cu privirea un individ înalt care tocmai ieşise din hambar. Stătea în plin soare şi se uita de jur împrejur. Turner luă binoclul şi, chiar în momentul în care reuşi să-l vadă mai bine, bărbatul se întoarse în direcţia ei. Îşi ţinu respiraţia. Părea că se uita fix la ea. Turner se blocă precum un iepure în faţa lupului.

Bărbatul avea un chip prelung, ce părea şi mai lung din pricina ridurilor adânci care îi încadrau gura. Avea pleoapele lăsate, aproape grele de somn, dar Turner simţea că e o aparenţă înşelătoare. Bărbatul era inteligent şi rapid când voia. Nu purta pălărie, iar părul care începea să încărunţească era tuns scurt. Era greu de spus de la acea distanţă, dar Turner îşi imagina că avea ochii de un albastru intens. În sinea ei, o ştia că bărbatul pe care îl studia era agentul special John MacKinnon.

El se întoarse ca să stea de vorbă cu cineva, iar Turner începu să respire din nou. Preţ de o clipă, lăsă jos binoclul şi privi pe deasupra lui. Tommy ieşise în curte. Buzele lui Turner se strânseră într-un surâs. Bătrânul ei prieten îl hărţuia probabil pe John. Puse din nou binoclul la ochi. Gura agentului FBI se strâmbă uşor, probabil ca reacţie la ceva ce îi spusese Tommy. Agentul se întoarse, se îndreptă încet către maşina poliţiei şi căută ceva înăuntru. Tommy îl urmă, vorbind în continuare. John se întoarse cu un termos în mână. Bău cu sete în timp ce lui Tommy nu-i tăcea gura. Când bătrânul se lăsa purtat de val, îi făcea oricui capul calendar.

Termosul lui John era decorat cu flori mov şi o inimă mare roşie. Turner se crispă. Oare avea copii? Părea o cană decorată de un copil. De o fetiţă. Nici un băiat n-ar fi desenat flori mov şi inimi roz. La urma urmei, agentul special MacKinnon putea să fie însurat şi să aibă cinci copii. Turner strâmbă din nas şi lăsă jos binoclul. Ce-i păsa ei dacă agentul FBI aflat pe urmele ei era sau nu însurat? Marele Danez o linse pe mână şi pufăi. La naiba, trebuia să-i găsească un nume! Turner scotoci prin buzunare după telefon şi formă un număr cu o mână, în timp ce cu cealaltă puse din nou binoclul la ochi. John continua să discute cu Tommy, dar scoase telefonul de la curea şi-l duse la ureche.

–MacKinnon, răspunse el, iar Turner avu senzaţia că agentul FBI era chiar lângă era.

– Cum îi spunea Calvin câinelui? Ce nume îi dăduse?

John îi întoarse brusc spatele lui Tommy şi făcu trei, patru paşi. Avea picioare lungi şi suple şi purta cizme de cowboy. Al naibii să fie, probabil arăta sexy în blugi!

– Turner?

Vocea îi era joasă şi uşor severă, de parcă nu era încântat să o audă. Păcat! Ea îi ignoră întrebarea.

– Trebuie să-i dau un nume. Încep să cred că dezvoltă un complex de inferioritate.

– Unde eşti?

Ea nu răspunse. Îi era teamă că, dacă ar fi deschis gura, i-ar fi spus imediat unde se afla. Sau, mai rău, s-ar fi ridicat şi i-ar fi făcut cu mâna, spunându-i: „Uite-mă! Hai, prinde-mă!" John oftă.

– Hyman îi spunea Duke.

– Duke?

Turner aruncă o privire spre câine. El deschise un ochi, dar nu era clar dacă reacţionase la vocea ei sau la numele pe care îl rostise.

– Ca personajul Marmaduke din desene animate? Ce clişeu oribil! Calvin nu are pic de imaginaţie. Nu mă mir că bietul animal nu are stimă de sine. L-ai văzut vreodată?

– Turner, de ce nu te predai?

El era cântecul ei de sirenă. Îl vedea prin binoclu cum își masează ușor fruntea. Voia să îl atingă, să-i simtă căldura, să-și rezeme capul de pieptul lui și să-i inspire mirosul. Își dorea atât de mult să-i simtă mirosul încât senzația era aproape dureroasă. De ce, oare, a trebuit ca, după atâția ani în care fusese singură, tocmai acest bărbat să vadă dincolo de imaginea de fațadă pe care o cultivase cu atâta grijă? Clătină din cap.

– Nu are nimic de duce în el.

– Dacă vii, poți face un duș, te poți schimba în haine curate.

– Poate că Zeus i s-ar fi potrivit mai bine.

– Te pot pune în legătură cu un avocat bun.

– Sau Rafe.

– Turner...

– Nu pot.

– Ce?

– Nu pot să vin la secție. Nu pot să mă predau.

Își mușcă buzele și își dădu seama, uimită, că era gata să izbucnească în plâns. Înghiți cu greu nodul din gât.

– Trebuie să termin ce am de făcut. Nu mă pot preda.

Îl văzu încruntându-se. Apoi vocea lui o învălui aproape intim.

– Nici eu nu pot să te las să fugi în continuare. Știi asta, nu-i așa?

Oh, Doamne...

– Da, știu.

– E meseria mea. Trebuie să îți dau de urmă. O să te găsesc și o să te arestez.

– Ești liber să încerci, replică ea provocator.

– Turner!

Vocea lui sunase aproape ca un geamăt și, în același timp, ca un semnal de avertizare. Iar femeia din ea reacționase imediat.

– Am ceva de făcut și nu mă vei putea opri, agent special MacKinnon.

La celălalt capăt al firului, urmă un moment de tăcere. Apoi el oftă.

– Ţi-am zis deja să-mi spui John.

– John.

Rostise numele ca pe o mângâiere.

– Ai văzut pagina de cuvinte încrucişate din *The Tribune?*

Ea zâmbi.

– Ştii bine că n-am văzut-o.

– M-am poticnit la ceva. Era ceva despre tatăl lui Regan.

– Lear.

– Poftim?

– Răspunsul e regele Lear.

– Aha. La capitolul ăsta, bibliotecarele sunt clar în avantaj faţă de noi, agenţii FBI.

– Doar faţă de agenţii FBI care nu-l citesc pe Shakespeare.

– Adică toţi.

I se părea, sau John zâmbea?

– Sunt convinsă că există şi funcţionari publici pasionaţi de Shakespeare.

– Poate Torelli, dar tipul e ciudat rău.

– Cine e Torelli?

– Partenerul meu.

– Nu prea-l placi, aşa e?

– Corect. Dar asta nu înseamnă că nu pot colabora cu el ca să-ţi dau de urmă.

Vorbea scurt şi la obiect. Pentru el, ea era doar o chestiune de serviciu. Probabil avea motivele lui să o ţină la telefon. Poate că trimisese pe cineva să îi dea de urmă prin pădure. Turner privi în jur, cuprinsă de panică. Marele Danez ridică şi el capul. Nu, John nu avea de unde să ştie unde se afla ea. Chiar şi aşa, fusese un gest necugetat să îl sune. Turner inspiră adânc.

– Am decis să-i spun câinelui Squeaky[1].

[1] Chiţăilă (n.tr.)

– Oh, Doamne!
Ea zâmbi.
– Squeaky i se potriveşte foarte bine. Pa, John!
Ea îi închise telefonul.

capitolul 15

–I-ai pierdut pe Yoda şi pe SpongeBob în mlaştină?

John ridică din sprâncene şi plimbă furculiţa prin salata Cobb pe care o avea în faţă. Varianta locală a celebrei salate însemna, de fapt, un morman de salată verde cu câteva felii de brânză şi nişte fâşii de şuncă. Iniţial, îşi propusese să mănânce ceva sănătos la prânz, numai că planul se întorsese împotriva lui. Singurul lucru la care putea să se gândească era Ted York, care murise când mânca...

– Am mers pe urmele camionetei cât de departe am putut, replică Torelli.

Tânărul agent părea, în sfârşit, cam şifonat. Părul i se lipise de tâmple, nodul de la cravată era slăbit, iar reverul hainei era pătat într-o parte. John ar fi pus pariu pe salariul lui pe o lună că Torelli nu se văzuse de curând într-o oglindă. Încercă să-şi înăbuşe un zâmbet.

– Mda?

– Mda, mormăi Torelli, apoi se gândi mai bine. Adică da, domnule! Şeriful a adus chiar şi câini, ca într-un film cu evadaţi.

– Să înţeleg că potăile n-au fost de nici un folos?

– Au adulmecat, iar în cele din urmă au luat-o la goană.

Torelli muşcă din sendviş, iar sosul aproape că i se scurse pe cravată. Încrezutul naibii, cum se dădea mare cu arterele lui sănătoase!

– Mirosiseră un iepure, continuă Torelli după ce înghiţi.

– Normal, comentă John, înfigând furculița într-o frunză de salată. Ai reușit să afli de unde au făcut rost de arme?

Torelli tocmai mușcase din nou din sendviș, așa că John fu nevoit să aștepte răspunsul. Se aflau în sala de ședințe a primăriei pentru că le oferea aer condiționat, dar și intimitate. Șeriful Clemmons și adjunctul lui, Larson, spuseseră că li se vor alătura la masa de prânz, dar se vedea treaba că întârziau. Mare pagubă! John nu voia să rănească orgoliile locale, dar lămurea lucrurile mai repede și mai ușor doar cu Torelli. Tânărul agent înghiți, apoi scoase o agendă elegantă din piele și începu să o răsfoiască. Ajunse, în sfârșit, la pagina pe care o căuta.

– Nald locuiește cu un unchi din partea mamei într-un fund de țară, pe County Road G. Le-am percheziționat cocioaba, deși am fi avut nevoie de costume de protecție antichimică, la ce mizerie era acolo. Am găsit trei pistoale, dintre care doar unul funcțional, două puști și o armă cu aer comprimat. Unchiul lui Nald ne-a zis că parcă avea o pușcă de vânătoare, dar n-a mai văzut-o de ani buni și nu-și amintește ce a făcut cu ea.

John luă câteva guri de ceai cu gheață dintr-un pahar de unică folosință.

– Deci să zicem că asta ar fi una dintre puști.

– Nu prea cred. Unchiul spune că e foarte posibil s-o fi amanetat.

– Chiar și așa, e bine să nu eliminăm complet ipoteza.

– Bine, spuse Torelli ridicând din umeri.

– Ce-ai mai aflat despre Fish? În afară de faptul că neamurile lui fac copii unii cu alții?

– Dacă ai fi văzut în ce condiții trăiește...

Torelli clătină din cap și începu să mestece un cartof prăjit. Lui John îi lăsa gura apă. Oh, Doamne, cât de mult ura salata! Torelli mai dădu o pagină din agendă.

– Fish locuiește singur într-un apartament de deasupra unui magazin de scule și unelte, pe strada principală. Locul e o adevărată groapă de gunoi. Are o saltea

pe podea, o plită și un televizor destul de nou. Și cam atât.

– E bine că știm care îi sunt prioritățile în viață, mormăi John.

– Cam așa ceva.

Torelli termină de mâncat, se șterse la gură cu un șervețel și se lăsă pe spate în scaun.

– În orice caz, n-am găsit nici o armă în apartament. Am dat, în schimb, peste o cantitate mică de marijuana.

– Nu ne ajută.

John dădu salata deoparte și își întinse picioarele. Scaunul pliant din metal gemu nemulțumit.

– Deci de unde au reușit indivizii ăștia să facă rost...

– Ne scuzați că am întârziat!

Șeriful intră în încăpere, însoțit de Larson, care sorbea dintr-un pahar de plastic foarte mare.

– Nu-i nimic, spuse John cu răceală.

Cei doi polițiști își traseră câte un scaun și se așezară la masă. Clemmons scoase o pungă de hârtie și deșertă pe masă ceva ce părea un sendviș cu friptură făcută în casă și o pungă cu chipsuri. Alături de el, Larson se pregătea să înfulece dintr-un cheeseburger dublu, nepăsător la cantitatea uriașă de colesterol din acel monstru. Luă o îmbucătură, iar grăsimea începu să-i curgă pe bărbie. Larson se șterse și-l privi pe John.

– Vreți? îl întrebă, oferindu-i burgerul.

– Nu, mulțumesc, răspunse John fluturând mâna și străduindu-se să pară nepăsător.

– Am aflat ce mașină a luat Turner în locul Fordului, mormăi Larson în timp ce mesteca.

– A, da?

Larson încuviință din cap.

– Un Chevrolet albastru-deschis, model din 1968. Am vorbit cu un mecanic auto din zonă. A zis că Tommy i-a adus mașina asta cam acum un an, să-i facă revizia. Am verificat, iar în acte apare că mașina e a lui Tommy.

– Bine lucrat, aprobă John. Eu şi Torelli tocmai ne pregăteam să discutăm despre ocupaţiile autorilor jafului.

Şeriful Clemmons se opri din mestecat şi-l privi uimit.

– Au aşa ceva?

– Eu... începu Torelli.

– Parcă Nald se ocupa de taxidermie împreună cu unchiul lui, i-o luă Larson înainte.

Torelli îl privi derutat.

– Taxidermie?

– Îhî, replică Larson sorbind din pahar. Adică împăiază animale.

– Ştiu ce înseamnă taxidermie, dar...

– Se pricepe destul de bine. Sau cel puţin unchiul său se pricepe. Să vezi bursucul expus la magazinul de unelte! Are ochelari, zici că e profesor. Iar veveriţele sunt elevii. Larson bătu din picior. E cel mai amuzant lucru pe care l-ai văzut vreodată!

– Îmi imaginez, comentă Torelli cu accentul lui tăios de newyorkez.

– Şi Fish cu ce se ocupă? interveni John.

– Păi...

Lipsit de idei, adjunctul de şerif se încruntă înspre burger.

– Conducea autobuzul şcolii, îi veni Clemmons în ajutor.

– A, da! se înveseli Larson. Dar asta a fost înainte de...

– De incidentul din primăvară, completă şeriful. A lăsat autobuzul pornit, cu cheile în contact, iar puşlamaua aia de Ralston Fish, vărul lui şi cel mai afurisit delincvent de nouă ani, a urcat la volan şi a intrat cu autobuzul într-un magazin. Din fericire, avea doar vreo 15 kilometri la oră, şi nimeni n-a păţit nimic. Însă conducerea şcolii l-a concediat pe Fish.

John ascultă cu atenţie moralizatoarea poveste rurală, străduindu-se să evite privirea lui Torelli. Tânărul agent îşi drese vocea:

– Asta înseamnă că în clipa asta sunt amândoi fără ocupație. Sau, în orice caz, nu fac cine știe ce bani, și mă gândesc la situația lui Nald. Nu cred că taxidermia e vreo sursă de venituri consistente. Așa că și el, și Fish erau prăzi sigure pentru Hastings...

John vru să spună ceva, dar șeriful i-o luă înainte.

– Nu știu dacă e cazul să o suspectăm că a fost creierul din spatele jafului.

Larson și Torelli îl fixară cu privirea. Clemmons se înroșea tot mai tare la față.

– O cunosc bine pe Turner. O știu de-o viață. I-am cunoscut părinții, l-am cunoscut și pe Rusty Turner. Nu are cazier, nu a făcut niciodată ceva ilegal, nu are nici măcar o amendă pentru viteză.

– Dar pe imaginile de pe camera de supraveghere se vede cum... începu Torelli.

– Se vede cum deschide cutia de valori a lui Calvin Hyman, îl întrerupse Clemmons. Știu asta. Dar de aici până la a o suspecta că i-a convins pe Nald și pe Fish să dea lovitura e cale lungă.

– Pe de altă parte, a intrat prin efracție în casa lui Hyman, adăugă John calm. A recunoscut că a făcut asta.

John ignoră privirea ucigătoare a lui Torelli și se concentră asupra bătrânului șerif.

– Da, dar n-a furat nimic de valoare, iar intrarea prin efracție nu e o infracțiune violentă, insistă șeriful. Nu se compară cu a amenința oamenii cu arma și a-i ține ostatici.

– E mult spus că Yoda și SpongeBob au fost violenți. Nu se puneau în pericol decât pe ei, fiind în stare să-și zboare singuri capetele, pufni Torelli, lăsându-se și mai mult pe spate, balansându-și scaunul pe două picioare.

– Asta zic și eu. Au tras doar în aer și în ușă, adăugă Clemmons. Vorbim de doi idioți care nu erau nici pe departe în stare să-și mânuiască armele. Bine că n-au împușcat din greșeală pe cineva.

– Exact, spuse Larson înfiorându-se. Bine că nu mi-au zburat capul. Am avut noroc.

– Corect, încuviință șeriful. Persoana care le-a dat arme și-a asumat un mare risc. Puteau împușca un trecător. Nu mi-o imaginez pe Turner Hastings făcând un gest așa de necugetat.

Torelli se îndreptă în scaun.

– Hastings a intrat prin efracție în casa lui Hyman, i-a umblat prin birou și în computer și a plecat, luându-i câinele. Toate astea mi se par gesturi destul de necugetate.

– Avea motive s-o facă! izbucni Clemmons.

Torelli se încruntă neîncrezător.

– Ce motive?

Șeriful își trecu mâinile prin părul rărit.

– Unchiul ei. Știați că a fost concediat de la bancă pentru deturnare de fonduri?

Torelli încuviință:

– Mac m-a informat.

– Calvin l-a dat afară, iar Turner a fost foarte afectată. Mereu m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă acel caz ar fi ajuns în instanță. Oare Rusty chiar ar fi fost condamnat?

– Vrei să spui că nu s-a ajuns la proces? întrebă John.

– Nu a fost nici un proces. Clemmons se strâmbă. Rusty a făcut infarct și a murit înainte să se stabilească data înfățișării. Își cheltuise toți banii pe cauțiune și pe avocați și nu avea alt sprijin decât pe Turner. Fratele ei nu s-a deranjat să vină din California. A apărut abia la înmormântare.

– Așadar, Hastings are chiar mai multe motive să jefuiască banca și să se răzbune pe Hyman. Torelli ridică din umeri. Mă tem că ați rezolvat cazul, domnule.

John se încruntă.

– Ar mai fi cineva care ar avea vreun motiv să vrea să jefuiască banca?

– Bineînțeles. Orice coate-goale din oraș.

– Dar nimeni în mod special?

Clemmons vru să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Nimeni.

– În cazul ăsta, ne vom concentra asupra lui Turner Hastings până ce vom avea o nouă pistă.

Nu-i făcea plăcere să spună acele cuvinte, dar avea o misiune de dus la capăt şi, până una, alta, toate pistele duceau către Turner. Torelli încuviinţă.

– E clar că are o motivaţie personală în toată povestea.

– Da, una care îl priveşte pe Hyman, completă John. Unde ar putea fi Turner acum?

– Cum unde ar putea să fie? întrebă şeriful nedumerit.

– Femeia caută ceva. Unde ar mai putea să caute? Hyman mai are vreun birou sau...

– Are o cabană de pescuit, interveni Larson, iar toate privirile se întoarseră spre el, făcându-l să roşească. O cabană lângă un lac.

– E pe lângă Rhinelander, confirmă Clemmons cu prudenţă. Vă pot da adresa.

– Foarte bine, spuse John, aruncând ce rămăsese din prânzul lui. Eu şi Larson vom continua să mergem pe urmele lui Turner Hastings. Torelli, caută-i în continuare pe Yoda şi pe SpongeBob.

– Unde mai exact? vru să ştie agentul. I-am localizat deja în mlaştina aflată la est de oraş.

– Până la urmă, trebuie să iasă din mlaştină.

– Da, dar...

– Ai vreo problemă cu însărcinarea asta? întrebă John.

– Nu, domnule, răspunse Torelli şi ieşi din încăpere.

– Presupun că trebuie să îl însoţesc, adăugă şeriful şi îl urmă pe tânărul agent.

John îl privi pe Larson.

– Nu ştiam că Turner are un frate.

– Îmi cer scuze, domnule. Locuieşte undeva în California. Cum a spus şeriful, n-a mai pus piciorul în Winosha de patru ani. Eu nu am...

– Nu-ţi face griji, îl întrerupse John. Fă-mi rost de numărul lui de telefon. Aş vrea să stau de vorbă cu el.

Poate că fratele lui Turner ar putea s-o disculpe. Sau, dimpotrivă, să o incrimineze.

capitolul 16

Turner simţise pe propria ei piele că aspectul cel mai neplăcut care venea la pachet cu statutul de fugar era că trebuia să caute mereu un loc cât mai confortabil unde să doarmă peste noapte. Era luni şi deja petrecea a treia noapte în camionetă. Se cam săturase. Îi plăcea la nebunie Chevroletul de colecţie, dar banchetele lui de vinilin erau tari şi înguste, iar acum trebuia să le împartă cu un câine. Un câine cu adevărat mare.

Turner îl înghionti pe Squeaky în posteriorul ciolănos, dar bietul animal chiar nu avea unde să se mişte. Încercase deja să îl împingă pe podeaua maşinii, dar i se păruse că e atât de oropsit acolo, strâns covrig, încât îl chemase înapoi pe banchetă. Acum dormea pe scaunul şoferului, în vreme ce Turner se făcuse covrig pe scaunul din dreapta. Se gândi o clipă că n-ar fi fost rău să încerce să doarmă în aer liber. Apoi se răzgândi, dându-şi seama că ţânţarii aveau să-i mănânce de vii.

Turner oftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Piciorul stâng îi amorţise. Ar fi fost bine dacă şi restul corpului i-ar fi amorţit. Întinse piciorul ca să se dezmorţească. Se gândi la discuţia pe care o purtase cu Tommy cu câteva ore înainte. Ea şi Squeaky aşteptaseră până când John şi Larson plecaseră, apoi se furişaseră până în apropierea casei lui. Bătrânul murise de râs când aflase că ea îi furase câinele lui Calvin. Îi pregătise lui Squeaky ceva de mâncare şi îl hrănise cu mâna lui. Marele Danez aproape că aspirase mâncarea şi începuse imediat să adulmece, în căutarea unei noi porţii, lucru care îl amuzase şi mai tare pe Tommy. Până la finalul întâlnirii, Squeaky făcuse curăţenie în frigiderul plin cu resturi al lui Tommy, în timp ce Turner şi bătrânul puneau ţara la cale.

Nu doar că Tommy ştiuse să-i spună unde se afla cabana lui Calvin, ci chiar fusese acolo de câteva ori. Informaţia o surprinsese puţin pe Turner. Apoi îşi amintise că, pe vremuri, Tommy, Calvin şi Rusty fuseseră prieteni. Se întâmplase cu foarte mult timp în urmă, înainte ca actualul bancher să îl trădeze şi să îl distrugă pe Rusty. Şi pe ea.

Cabana era pe malul unui lac de lângă Rhinelander, în regiunea de nord-est a statului. Practic, de cealaltă parte a Wisconsinului. Se făcuse deja târziu când plecase de la Tommy şi ajunsese la maşină alături de Squeaky. Turner îl urcase în camionetă şi demarase spre sud. Sperase să iasă de pe autostradă şi să o ia spre Rhinelander, dar se întunecase şi o cuprinsese oboseala. Aşa că trăsese pe dreapta pentru a se odihni. Însă din acel moment nu mai reuşise să adoarmă şi îl tot înghiontea pe Squeaky. Câinele sforăia. Numai dacă...

Telefonul începu să sune în întuneric, făcând-o să tresară. Squeaky îşi ridică deodată capul lui cel mare şi se uită la ea întrebător. Turner căută telefonul în geantă. Când îl găsi, văzu că numărul afişat pe ecran era unul familiar, deşi nu ar fi trebuit să fie.

– Alo.

– Unde eşti?

Vocea lui era mai gravă ca de obicei. Părea obosit. Numai că de data asta exista un chip pe care Turner îl asocia cu acea voce. Şi-l imagină răsturnat într-un fotoliu, fără haină, cu picioarele lungi încrucişate, trecându-şi mâna peste chipul ridat. Oare îşi rădea barba seara sau dimineaţa?

– Tu ştii cât e ceasul? îl întrebă cu o blândeţe involuntară în glas.

– Abia a trecut de 11.

– Era o întrebare retorică. La ora asta oamenii dorm.

– Văd că tu nu eşti ca toţi oamenii.

– Vezi bine că nu, răspunse ea, rezemându-se de portieră.

Squeaky sforăia lângă ea.

– Vino la secţie. Te predai şi vei dormi şi tu ca omul, în pat. O să ai şi aer condiţionat. Şi apă curentă.

– Ştii bine că nu o să vin.

– Turner...

– Cine ţi-a pictat termosul de cafea?

– Poftim?

– Termosul. Cel cu flori mov, o inimă roz şi...

– La Tommy acasă, spuse el tăios.

Turner tăcu. El trase aer în piept – îl auzise prin telefon. Când vorbi din nou, ea simţi în vocea lui o undă de asprime.

– Unde erai? întrebă el. Am crezut că am căutat peste tot prin casă.

– Nu eram în casă.

– Atunci unde m-ai văzut dacă nu erai acasă la Tommy?

– Nu. Turner făcu o grimasă. Vreau să spun că eram la Tommy, dar nu în casă şi nici în hambar. Dar ce mai contează?

– Atunci unde?

– Ce mai contează? Oricum nu mă întorc acolo.

Din nou se lăsă tăcerea. Numai că, de această dată, el aşteptă ca ea să continue. Turner oftă.

– Eram în pădure, pe colina de deasupra hambarului. Eram cu Squeaky.

– Rahat! exclamă el, în mod evident furios pe sine însuşi.

– Nu aveai cum să...

– Ai fost acolo în tot timpul în care am stat de vorbă la telefon?

– Da.

Se simţea vinovată, lucru ce i se părea ridicol.

– Deci, spune-mi, fiica ta a făcut desenul?

Surprinzător, el acceptă să se întoarcă la discuţia despre termos.

– Nu, mi l-a făcut o nepoată care a început grădiniţa anul trecut. A fost cadoul ei de Crăciun.

– Aha.

Ştia că e o nebunie, dar avu un sentiment de uşurare când îşi dădu seama că nu era însurat.

– Credeam că ai o fiică.

– Chiar am, dar are 16 ani şi n-am vorbit cu ea de trei ani.

I se tăie respiraţia. O spusese pur şi simplu, fără să pară afectat că se îndepărtase de propriul copil. Copilul lui. Oare încă era însurat?

– De ce nu ai vorbit cu fiica ta de trei ani?

– Vrei versiunea scurtă a poveştii sau versiunea lungă?

– Am toată noaptea la dispoziţie, şopti Turner. Zi-mi versiunea lungă.

– De fapt, nu e chiar aşa de lungă, spuse el răstit, de parcă regreta că acceptase să vorbească despre fiica lui. M-am căsătorit de tânăr, am făcut un copil şi am divorţat. Fosta mea soţie s-a recăsătorit, apoi s-a mutat în statul Washington, iar noul ei soţ a adoptat-o, într-un final, pe fiica noastră.

Ea tăcu preţ de câteva secunde.

– Cum o cheamă?

– Rachel.

– E un nume foarte frum...

El n-o lăsă să termine banalul compliment.

– Cum spuneam, nu mai face parte din viaţa mea. N-am vorbit de mulţi ani.

Aşa ceva nu avea cum să nu-i fi rănit orgoliul. Nu şi-l imagina renunţând cu uşurinţă la ce-i aparţinea. În nici un caz la dragostea unui copil.

– Îmi imaginez că ţi-e foarte greu.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el pe un ton plat. Ce mai face Squeaky?

Turner se întoarse spre câinele care sforăia, cu capul pe volan. Numai de n-ar fi lăsat bale...

–Stă cam înghesuit.

El chicoti.

– Trebuia să te gândeşti la aspectul ăsta înainte să furi ditamai câinele.

– Eu cred că i-am redat libertatea.

– Vorbeşti ca o ecologistă înfocată. Spune-mi, cu ce eşti îmbrăcată?

Ea clipi nedumerită. Întrebarea o luase puţin prin surprindere.

– Ce întrebare e asta?

– Una uşor perversă.

– Nu te cunosc suficient de bine ca să avem discuţia asta.

– Ei, nu!

Vocea lui era foarte joasă, ca un mormăit. Turner privi pe geam în bezna de afară. Dacă John s-ar fi aflat prin apropiere, ar fi fost înspăimântată, şi nu doar la gândul că putea s-o aresteze. De ce trebuia să fie atât de inteligent, de receptiv, de atrăgător?

– Nu ştiu nici măcar dacă eşti însurat.

– Nu sunt.

– Dar nici nu m-ai văzut vreodată, şopti ea.

– Ţi-am umblat prin sertarul cu lenjerie intimă.

– Cum?! se revoltă ea, îndreptându-se în scaun. Nu aveai dreptul să...

– Ba da, face parte din munca mea, replică el. Ştii asta foarte bine. Din clipa în care ai deschis sertarul de la biroul lui Hyman, din clipa în care ai zâmbit spre camera de supraveghere, ai pus în mişcare evenimente de neoprit. Nici eu, nici tu nu le putem opri.

Erau lucruri pe care ea le ştia prea bine, dar era şocant să-l audă spunându-le atât de direct.

– Tu...

El ridică vocea, acoperind-o pe a ei.

– În curând, o să fac mai mult decât să-ţi scotocesc prin sertarul cu chiloţei, scumpa mea. O să pun mâna pe tine. Eu o să-ţi pun cătuşele. Eu şi numai eu.

Ea simţi o fierbinţeală cuprinzându-i pieptul. Parcă nu mai avea nici aer.

– De ce-mi spui toate astea?

– Pentru că sunt de la FBI, de-aia. Eu nu mă joc. Asta mi-e meseria. Cu asta mă ocup.

– Atunci de ce stai de vorbă cu mine?

– Nu știu, mormăi el, parcă zdrobind cuvintele între dinți. Tu ai stabilit regulile acestei povești cu mult timp înainte să intru eu în scenă. Acum, eu doar m-am alăturat distracției.

– Ar trebui să-ți închid telefonul în nas.

– Așa ar trebui, spuse el încet. Dar n-o face!

– De ce nu? întrebă ea, cu ochii în lacrimi. Suntem adversari, distanța dintre noi e atât de mare încât am putea foarte bine să fim pe continente diferite. În lumi diferite.

El nu spuse nimic, dar ea îi auzea respirația. I-o asculta.

– Azi am stat de vorbă cu fratele tău, spuse el într-un sfârșit.

Ea făcu ochii mari.

– Cu Brad?

– Da.

– De ce?

– Așa cere procedura în cazul fugarilor. Trebuie să stau de vorbă cu membrii familiei.

Ea scoase un sunet disprețuitor.

– Fugară...

– Brad e singura ta rudă în viață, așa e?

Ea tăcu. El așteptă, apoi continuă încet:

– Mă rog, în afară de tatăl tău.

– Văd că ți-ai făcut temele, suspină ea. Din punctul meu de vedere, tata nu e tocmai un membru al familiei din moment ce a plecat când eu aveam trei ani.

– Dar Brad intră în categoria familie?

– Da, normal, răspunse ea ușor nerăbdătoare. De ce n-ar intra?

– Mi-a zis că vorbiți rar. Ultima dată l-ai sunat de ziua lui.

– Și ce-i cu asta? Suntem adulți. Ar trebui să ne sunăm zilnic?

– De ce nu? Eu și sora mea cea mare vorbim la telefon cel puțin o dată pe săptămână. Ba chiar mai des, dacă

puştii ei adolescenţi îi dau bătăi de cap şi are nevoie să stea de vorbă cu cineva.

Era deja a doua oară când vorbea despre familia lui. Nu-şi imaginase că el are rude. Ideea nu se potrivea cu imaginea de agent FBI dur pe care şi-o făcuse despre el.

- Dar câte surori ai? îl întrebă ea intrigată.

- Trei, răspunse el. Vocea îi sunase de parcă ar fi zâmbit. Pe sora cea mare o cheamă Lisa, iar pe cele mai mici, Sheryl şi Karen.

- Fraţi nu ai?

- N-am.

- Cred că e frumos să ai o familie numeroasă.

- Nu-i aşa de frumos când te pregăteşti să pleci la şcoală, iar baia e ocupată de trei fete care se machiază.

- Chiar şi aşa... începu ea, dar se opri ca să caşte.

- Eşti obosită.

- Cam aşa ceva.

- Ar trebui să te las să te odihneşti.

Turner îşi aşeză telefonul între umăr şi obraz şi îşi rezemă capul de tetieră. Afară, greierii dădeau un concert asurzitor.

- Noapte bună, John, şopti ea.

- Noapte bună, Turner, îi murmură el în ureche.

Aşteptă ca el să închidă, apoi închise şi ea. Prin parbriz vedea o jumătate de lună strălucind în noapte. Se mai răcorise. Se cutremură şi îşi cuprinse umerii cu braţele. Nu era nimic mai melancolic decât să priveşti singură cerul înstelat.

capitolul 17

Prin geamul parbrizului Cadillacului său crem, model DeVille din 2006, Calvin Hyman scruta şoseaua în căutarea drumului pe care trebuia s-o ia. În jur totul era cufundat în beznă. Era aproape miezul nopţii, şi singurele lumini erau cele ale farurilor sale. Drumul trebuia

să fie pe undeva pe aproape, dar trecuseră mulți ani de când nu mai fusese la lac și era al naibii de greu să...

Iată-l! Fu cât pe ce să-l rateze. Frână brusc și derapă pe drumul prăfuit, iar pietrișul scrâșni sub roțile Cadillacului. Calvin oftă când o piatră zbură în ușă. Cu puțin noroc, poate că ușa nu fusese zgâriată. Avea să verifice vopseaua mai târziu, poate la service-ul din Superior. Pe idioții din Winosha nu îi lăsa să se apropie nici la trei metri de Cadillac.

Calvin încetini și merse tot mai încet. Drumul era accidentat și nu voia să-și piardă toba de eșapament în vreo groapă. Îi spusese lui Shannon că urma să se ducă la o partidă de pocher cu băieții, iar dacă avea să se întoarcă acasă cu mașina zgâriată, i-ar fi trezit bănuielile. Din motive care-l depășeau, soția lui îl bănuia că i-ar fi fost necredincios, cu toate că nu-i dăduse niciodată motive să îi pună la îndoială fidelitatea. Dacă l-ar fi suspectat că o minței, ar fi devenit isterică, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.

Dumnezeule, ultimele zile fuseseră de coșmar! Mai întâi fusese povestea cu jaful de la bancă și cu toată neliniștea pe care i-o provocase. Apoi, tocmai când începuse să se relaxeze, convins că scăpase basma curată și nu mai avea de ce să se teamă că auditul avea să provoace un dezastru, cel puțin în viitorul apropiat, o văzuse pe Turner Hastings jefuindu-i cutia de valori. Aproape că nu făcuse un atac cerebral chiar acolo, în clădirea municipalității din Winosha. Ce naiba avea de gând femeia aceea? Crezuse - de fapt, sperase - că fusese doar un impuls de moment. Vechea bibliotecară luase lucrurile în tragic și decisese să ducă o viață de infractoare. Dar în acea seară de sâmbătă, când se uitase la înregistrare, își dăduse repede seama că lucrurile nu stăteau deloc așa. Apoi urmaseră întâmplarea cu spargerea de la el de acasă și momentul în care Turner îi accesase computerul.

Era limpede, femeia aceea voia să-l înfunde. După patru ani, voia să se răzbune în numele lui Russell Turner. Din pricină că fusese nevoit să-l sacrifice. Calvin

nu avusese încotro. Lucrurile scăpaseră de sub control, iar cei de la audit începuseră să pună întrebări. Trebuia să cadă capul cuiva. Lui chiar îi păruse rău că acea persoană trebuise să fie Rusty, dar cine altcineva putea fi bănuit? Trebuia să dea vina pentru deturnarea de fonduri pe cineva care deţinea o funcţie în conducerea băncii. În plus, deşi îl iubea pe Rusty ca pe un frate, era limpede pentru toată lumea că tipul îmbătrânise şi nu mai avea mult până la pensie.

Crezuse că toată povestea rămăsese în trecut. Şi iat-o acum pe Turner Hastings pornită într-un fel de vendetă ridicolă în numele lui Rusty, care era mort şi îngropat de atâta amar de vreme. Să ţii ranchiună atâta vreme era, fără doar şi poate, un semn de instabilitate psihică. Probabil din cauza asta furase câinele. Era clar că Turner Hastings traversa o perioadă de profundă confuzie. Nu gândea limpede. Păcat că nu-i putea explica asta şerifului.

Turner alesese momentul potrivit. Alegerile primare din septembrie băteau la uşă, aveau să aibă loc în mai puţin de două săptămâni. Carter, actualul deţinător al mandatului, îl asigurase că fotoliul din legislativ era ca şi al lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Calvin era la un pas de a deveni membru al importantului for! Ce răzbunare perfectă faţă de toţi cei care râseseră de el când fusese mic: săracul Hyman, l-a părăsit tatăl! Săracul Hyman, maică-sa a căzut beată moartă pe tejgheaua barului. Săracul Hyman, poartă aceeaşi pereche de pantaloni de doi ani; li s-a tocit turul.

Ei bine, săracul Hyman era acum primarul oraşului Winosha, preşedintele băncii, membru al Bisericii Luterane şi al consiliului administrativ al şcolii. Săracul Hyman era cel mai puternic om din oraş, iar în curând, al naibii de curând, avea să fie cel mai puternic om din regiune. Urma să fie reprezentantul statului în legislativul ţării. Ce ziceţi de asta, bârfitori de nimic?

În curând. Cu condiţia ca Turner Hastings să nu-i zădărnicească planurile.

Ajunse la destinaţia de pe malul lacului. Privi ceasul de bord. Era 11.46 seara, deci ajunsese cu câteva minute mai devreme. Parcă maşina într-o zonă plină de verdeaţă şi opri motorul. Maşina ticăia pe măsură ce se răcea. Afară, insectele zumzăiau prin pădure. Începu să se foiască. Mai bine şi-ar fi adus o revistă, ceva cu care să îşi omoare timpul. Dar, cu siguranţă, ar fi consumat bateria de la maşină dacă ar fi ţinut luminile aprinse ca să citească.

Portiera din dreapta se deschise brusc, iar un bărbat impunător şi bărbos urcă în maşină. Purta ochelari de soare cu rame dreptunghiulare şi negre. Era intimidant. Şi mirosea urât. Ca un sconcs mort. Calvin strâmbă din nas în întuneric. Mirosul era un amestec de corp nespălat, de gândac respingător şi de fum de ţigară.

– Ai adus banii? întrebă Hank plat.

Se părea că bărbatul era hotărât să obţină ce îl interesa.

– Normal. Dar mai întâi hai să lămurim termenii tranzacţiei, spuse Calvin după ce îşi drese vocea.

Văzu umbra capului lui Hank întorcându-se în întuneric.

– Termenii? Ce termeni? Tu vrei tipa moartă, eu vreau banii. Ce e de lămurit?

Calvin se strâmbă. Hank era o brută.

– Trebuie să am un alibi când treci la fapte.

– Alibi? pufni Hank. Ca în filmele de la televizor?

– Nu face pe şmecherul! Calvin se întoarse spre el. S-ar putea să mă suspecteze şi...

– De ce?

– Nu e treaba ta. Tu fă planul şi dă-mi de ştire. Mâine am o cină la care...

– Nu merge aşa, spuse Hank cu un ton aproape plictisit.

Ca majoritatea fumătorilor înrăiţi, Hank avea o răguşeală pronunţată.

– De ce?

– Uite ce e, mi-ai zis că habar n-ai unde e tipa, deci trebuie s-o găsesc singur şi...

– Se duce la cabana mea de pescuit.

Calvin se încruntă, devenind neliniştit. Nu putea să cadă înţelegerea tocmai acum. Nordul Wisconsinului nu gemea de potenţiali asasini la care putea apela. Hank era singura lui şansă.

– Dar nu ştii când, mormăi Hank. Asta o să te coste.

– Am stabilit deja cât face. Îţi dau 5 000 de dolari. Jumătate acum şi jumătate când...

– Nu. Îi vreau pe toţi acum.

– Pe toţi? Calvin coborî vocea, chiar dacă erau singuri. Mă iei de prost? Îţi dau acum toţi banii, şi tu îţi iei tălpăşiţa.

– Ba nu.

– Uite ce este, oftă Calvin. Îţi dau 3 000 în avans şi 2 000 după ce o omori.

– 3 000.

Calvin simţi un val de uşurare.

– Păi asta ziceam şi eu...

– Nu. Hank se întoarse spre el, hainele foşnindu-i în scaun. Corpul lui mare blocase lumina lunii ce pătrundea prin geam. 3 000 acum, trei mii mai târziu.

– Asta este... gemu Calvin, negăsindu-şi cuvintele. E scandalos!

– Astea sunt condiţiile mele.

Hank se lăsă pe spate pe bancheta maşinii, scoase din buzunar un pachet de ţigări şi aprinse una fără să ceară permisiunea. Mirosul de tutun, combinat cu duhoarea lui Hank, îl copleşi pe Calvin. Avea să se sufoce dacă bărbatul nu cobora mai repede din maşină.

– Îţi dau 3 000 acum şi 2 500 la sfârşit.

Hank deschise portiera. Se aprinse lumina din plafon, dezvăluindu-i părul gras, drept şi lipit de cap. Purta ochelari opaci, fiind imposibil să i se citească expresia feţei. Se ridică.

– Bine, bine.

Calvin strânse volanul. Voia să-l lase să coboare din maşină, iar el să îl calce de câteva ori. Dar nu era o idee bună câtă vreme avea nevoie de individ.

- Aici sunt 2 500 de dolari. Atât am adus, pentru că asta ne fusese înţelegerea. De dimineaţă îţi aduc restul de 500. Stai jos!

Hank se aşeză încet la loc şi închise portiera.

- Bine.

Lumina clipi din nou.

Calvin scoase un plic gros din buzunarul de la pantaloni şi i-l dădu.

- Am adus numai 2 500 pentru că atât stabilisem iniţial. Îţi aduc restul de 500 mâine-dimineaţă.

Fără nici un comentariu, bărbatul deschise puţin portiera maşinii pentru a se aprinde lumina. Numără banii încet, ţinând ţigara între două degete. Calvin spumega de furie. La naiba, Hank nu credea că numărase bine banii? Într-un final, Hank băgă teancul de bani în buzunarul blugilor şi îi dădu plicul înapoi. Mai scoase o ţigară, o aprinse şi suflă liniştit fumul, umplând Cadillacul de duhoare.

- Bine. Dar ţine minte că nu mişc un deget până nu-mi dai încă 500 de dolari.

- În regulă.

Hank dădu să iasă din maşină.

- Stai aşa! Nu trebuie să-ţi dau o poză de-a ei? strigă Calvin, scotocind prin portofel.

- A, ba da.

Calvin găsi fotografia şi i-o dădu. Nu-i fusese uşor să găsească o poză cu Turner. În cele din urmă, o găsise într-un teanc de poze făcute în urmă cu câţiva ani la un picnic. Chipul ei nu era tocmai în prim-plan, dar era uşor de recunoscut datorită ochelarilor cu rame negre şi groase şi a părului strâns în coc. Trebuia să fie suficient pentru a o identifica.

Hank luă fotografia fără s-o privească şi o băgă în acelaşi buzunar unde ţinea banii, apoi coborî din maşină.

– Nu uita să mă anunţi înainte! strigă Calvin după el. Ai numărul meu, să mă suni neapărat.

– Da, da. Imediat ce primesc cei 500 de dolari.

Uriaşul făcu un semn cu mâna peste umăr, fără să se întoarcă. Întunericul îl înghiţi, ţigara aprinsă fiind ultima care dispăru în beznă. Calvin porni maşina şi se îndreptă spre drumul principal. Trebuia ca planul să-i meargă ca uns. De asta depindea viitorul lui.

capitolul 18

Marţi dimineaţă, Turner abia trecuse de prima ieşire de pe autostrada 53 când îi sună telefonul. Privi spre geanta de pe scaunul din dreapta. De la jaful de sâmbătă, n-o sunase nimeni. Nimeni în afară de un anume agent FBI. Simţi cum inima îi bătea nebuneşte. La radio, fetele din trupa Dixie Chicks plănuiau vesele uciderea lui Earl. Cântase împreună cu ele şi se părea că împărtăşeau aceeaşi filosofie de viaţă, dar tăcuse când auzise telefonul. Squeaky, întins pe scaunul de lângă ea, deschise un ochi. Telefonul sună din nou. Nu trebuia să răspundă. Nu ajungea nicăieri stând de vorbă cu John. Şi nici nu era un semn de sănătate psihică. Pentru numele lui Dumnezeu, individul încerca s-o găsească şi s-o aresteze!

Văzu în faţă ieşirea de pe autostradă, îşi muşcă buzele şi se încadră pe banda corespunzătoare. De dimineaţă, luase decizia să rişte şi s-o ia pe autostradă, ca să ajungă mai repede la destinaţie. Acum regreta. Ieşi de pe autostradă, mai merse câteva sute de metri, apoi trase pe dreapta, opri motorul şi întrerupse cântecul fetelor de la Dixie Chicks. Scoase telefonul din geantă. Suna în continuare, dar numărul de pe ecran nu era al lui John. După prefix, părea numărul lui...

– Brad, tu eşti?

– Ţi-a luat ceva să răspunzi, Turn.

Ea se încruntă.

– De ce m-ai sunat?

În zona unde trăsese pe dreapta, oricine-i putea vedea mașina. Mai devreme sau mai târziu, John era nevoit să alerteze poliția și să anunțe cu ce mașină se deplasa. Probabil o făcuse deja. În orice caz, instinctul îi spunea să-și continue drumul.

– Oh, ce drăguț! exclamă el ironic. N-am mai vorbit de la Crăciun, așa e? Iar acum, prima ta întrebare e de ce te sun.

– Brad, de ce m-ai sunat?

Squeaky se ridică de pe scaun și puse o labă uriașă pe geamul portierei. Săracul, probabil avea nevoie să iasă un pic.

– Uite ce e, începu Brad. Un agent FBI cam înfipt a sunat ieri la mine la birou. De șase ori!

– De șase ori?

Lui Turner îi sclipiră ochii. Zâmbi imaginându-și-l pe John încercând să penetreze scutul de angajați cu care se înconjura Brad. Fratele ei era mare șef corporatist în Silicon Valley, unde nu contau decât termenele-limită de producție și evoluția acțiunilor companiei.

– Am acceptat, în sfârșit, să vorbesc cu el după ce a amenințat că va trimite un agent de la biroul local al FBI să mă ia pe sus și să mă ducă la interogatoriu. Deși, dacă mă gândesc bine, sunt sigur că nu avea dreptul să facă așa ceva. Legea din California nu ar permite ca...

– Și ce voia să...

– Mi-a turuit o poveste ridicolă, zicea că ai jefuit o bancă, spuse Brad și chicoti amuzat. Ia spune, tipul te-a văzut, nu? Principala ta sursă de adrenalină sunt rebusurile din ziarul de duminică.

Turner privi înapoi spre autostradă. Acum, că oprise mașina, căldura devenea insuportabilă. Un trailer cu o reclamă uriașă la chipsuri se auzi huruind pe partea cealaltă. Iar Squeaky scâncea.

– Turn?

Cumva, Brad nu mai părea prea amuzat.

– Ce e?

Se dădu jos din maşină şi trânti portiera. Arşiţa uscată parcă o izbi în faţă.

– Nu ai jefuit nici o bancă, nu?

– Ştii bine ce a păţit Rusty, Brad, spuse ea, deschizând portiera din dreptul scaunului din dreapta pentru ca Squeaky să poată ieşi.

Câinele coborî fericit în iarba arsă de pe marginea şoselei şi ridică imediat un picior. Dacă planta pe care alesese să urineze nu era deja moartă, avea să fie imediat.

Brad începu să râdă neîncrezător.

– Doar nu vrei să spui că... Haide, Turn, e poveste veche. Cât a trecut de atunci? Patru, cinci ani? Nu ai cum să-i porţi încă pică, e ceva...

Turner îi închise telefonul şi îşi încrucişă braţele la piept. Squeaky alerga, făcând ture în cercuri mari.

– Hei! strigă ea.

Câinele se opri şi se uită la ea. Ţinea capul ridicat şi urechile ciulite – imaginea perfectă a unui Mare Danez! Cel puţin o asculta.

– Bine, dă-i drumul mai departe, îi spuse, iar uriaşul îşi reluă cursa.

Telefonul sună din nou.

– Ce vrei? se răsti ea.

– E o nebu...

Îi închise din nou. O maşină argintie cu două canoe pe capotă trecu pe lângă ea. Un băieţel îi făcu lui Squeaky cu mâna. Telefonul sună iar.

– Ce mai vrei?

– Nu-mi mai închide, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Brad.

– De ce să nu-ţi închid?

– Pentru că sunt fratele tău.

Turner privi înspre şosea şi se încruntă, făcând eforturi să n-o podidească lacrimile.

– Acum patru ani, la înmormântarea lui Rusty, mi-ai spus că sunt nebună. Iar acum mi-o spui din nou. Tu chiar ai crezut că e vinovat, că a deturnat fonduri

de la banca unde a lucrat toată viaţa. Nimic din ce-am spus eu nu a contat.

– Îmi pare rău.

– Chiar îţi pare?

El oftă.

– Ce ai vrea să-ţi spun, Turner? Că mă bucur că ai jefuit banca? Uite ce e, am un amic la procuratură, pot să-l sun şi să...

– Brad...

– Să-l rog să-mi recomande un avocat din zona unde eşti tu.

– Brad, eu...

– Dacă nu-ţi permiţi cheltuielile, pot să îl plătesc eu pentru moment.

Turner oftă şi aşteptă ca fratele ei să se calmeze. Îl fluieră pe Squeaky. Câinele ridică imediat capul şi se uită spre ea. Fluieră din nou, iar el se apropie de ea în fugă. La telefon, Brad ţipa şi bolborosea ceva.

– Ce dracu' e asta? De ce-mi fluieri în ureche?

– Îmi chem câinele.

– Câinele? Ce câine? Nu ştiam că ai câine.

– Afli acum.

Squeaky îi amuşină fericit mâna, umplând-o de bale.

– Brad, uite ce este, deocamdată nu am nevoie de avocat.

Deschise portiera maşinii, iar Squeaky sări imediat pe banchetă.

– Ba ai nevoie. Chiar mare nevoie. Când te predai, va trebui să...

– Nu mă predau.

Se lăsă tăcerea. În maşină, Squeaky îşi rezemă botul de geam, uitându-se la ea.

– Nu înţeleg, spuse Brad într-un final.

– Ştiu.

Turner deschise portiera din dreptul scaunului şoferului, îl împinse înapoi pe Squeaky, care voia să coboare din nou şi se aşeză la volan.

– N-ai înțeles niciodată. Rusty nu e vinovat pentru ce s-a întâmplat, continuă ea.

– Nu e vinovat că...

– Nu a furat el banii. Era nevinovat, Brad, continuă ea trântind portiera.

Bancheta era atât de fierbinte, încât mai avea puțin și îi ardea pielea.

– Bun, să zicem că unchiul Rusty era nevinovat. Dar au trecut mulți ani de atunci, iar el e mort. Ce speri să obții acum?

– Sper să-i demonstrez nevinovăția și să îl dau în vileag pe adevăratul făptaș. E la mintea cocoșului, nu crezi?

Băgă mâna sub banchetă, scoase bolul câinelui, apoi turnă apă în el.

– Chiar dacă ai reușit să...

– Uite ce e, Brad, discuția asta nu duce nicăieri.

– Nu-mi închide!

Turner își auzi fratele trăgând adânc aer în piept.

– Poate că trebuia să te ascult atunci, la înmormântarea lui Rusty. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că acuzațiile care i se aduceau și apoi moartea lui te-au afectat atât de mult.

– Pentru că nu ai fost acolo ca să ai ocazia să afli.

Era surprinsă de cât de plină de reproș îi era vocea. Brad era cu șapte ani mai mare și plecase de acasă cu mult timp înainte de moartea lui Rusty. Oare fusese supărată pe Brad în perioada aceea?

– Am spus că îmi pare rău. Dar nu-mi pot cere iertare pentru faptul că mi-am clădit propria viață. Cariera și viitorul meu sunt în California, nu în fundul Wisconsinului.

– Puteai măcar să asculți ce aveam de zis.

Știa că ceea ce spunea suna copilărește, dar fusese singură prea multă vreme. Singura ei familie era Brad, după cum subliniase John cu atâta bunăvoință. Oare de ce nu o susținuse măcar un pic?

– Te ascult acum, Turn, şi înţeleg că de patru ani plănuieşti să te răzbuni. Nu mi se pare o chestie prea sănătoasă.

– Ţi se pare mai sănătos să uiţi, pur şi simplu?

– Ei bine... da.

– Să-i laşi pe toţi să creadă că Rusty a fost un hoţ şi un mincinos? Să-l laşi să scape pe cel care i-a înscenat totul?

Urmă o pauză, apoi Brad spuse încet:

– Şi ce o să faci după aceea?

– După ce?

– După ce-l demaşti pe Hyman. Despre el e vorba, nu-i aşa?

– Da.

– Bun, după ce-l dai în vileag, după ce toată lumea află că el i-a înscenat totul lui Rusty, ce o să faci, ce urmează?

– Păi, o să...

Îşi trecu degetele prin părul scurtat. Ce fel de întrebare era asta?

– Nu ştiu ce o să fac. Dar ţi se pare că asta contează?

– Da, contează. Îţi închizi uşile, te izolezi de toată lumea şi te porţi de parcă viaţa ta se apropie de sfârşit.

– Nu fi...

– Doar n-o să faci vreo nebunie ca în filmul *Thelma şi Louise!*

Ea izbucni în râs.

– De unde ţi-a venit ideea asta? Nu, normal că nu o să fac.

– Atunci poate n-ar strica să te gândeşti la viitor. La viitorul tău. La ce o să faci după ce-ţi închei socotelile cu Hyman.

– Acum n-am timp să mă gândesc la asta.

– Turn, n-ai decât 32 de...

– Ba am 31! îl întrerupse ea, supărată că Brad uita mereu câţi ani avea.

– Scuze, 31 de ani. Încă ai viaţa înainte. Rusty n-ar fi vrut să ţi-o iroseşti.

- Te rog să nu...
- Ascultă-mă puţin!
El aşteptă.
- Bine, te ascult.
- Rusty te iubea. Era ultimul om care ar fi vrut să te vadă cum îţi iroseşti viaţa ca să te răzbuni în numele lui.
- Nu-mi irosesc deloc viaţa!
- Ai avut vreo relaţie în aceşti patru ani?
Turner tresări.
- Winosha dă pe-afară de burlaci eligibili.
- Sunt destui, spuse el cu blândeţe. Dacă ai vrea, ai putea avea o relaţie. Ai măcar pe cineva cu care să poţi discuta?
Ea se gândi imediat la agentul FBI. Pe el. Îl avea pe el. „Pot discuta cu el", îi şoptea o parte idioată din creierul ei.
- De ce...
O maşină de poliţie trecu pe autostradă, iar Turner avu o senzaţie de nelinişte.
- Uite ce e, trebuie s-o iau din loc. Trebuie să plec.
- Bine. Dar gândeşte-te la ce ţi-am spus.
Brad vorbea repede, de parcă se temea că ea avea să-i închidă până să apuce să termine ce avea de zis.
- Bine, răspunse ea, pornind maşina.
- Şi... Turn...
- Ce? întrebă ea aproape nervoasă.
- Eu... Ai grijă de tine!
Ea râni. „Ce idiot!"
- Şi tu, Brad.
Închise şi porni la drum. Squeaky se aşeză în fund pe banchetă, scoase capul pe geam şi lăsă vântul să-i lungească urechile până când intrară pe autostradă. Când ea mări viteza, băgă capul la loc. Turner se întrebă ce îi spusese John lui Brad de îl adusese într-o asemenea stare. Fratele ei era o persoană foarte sensibilă, dar, de regulă, nu observa prea multe în jurul lui, inclusiv alţi oameni. Sigur se îngrijorase din cale-afară din moment

ce o sunase. Iar întrebările legate de viitorul ei... Turner ridică din umeri. Nu avea energia mentală necesară ca să se gândească la toate astea. Alungă din minte toate acele întrebări şi sentimentul de nesiguranţă pe care i-l dădeau. Odată ce avea să dovedească ce impostor şi ce om de ultimă speţă era Calvin, putea să se gândească la ce-i spusese Brad. Până atunci, trebuia să se concentreze asupra lucrurilor pe care le avea de făcut.

capitolul 19

Slavă Cerului că se inventase aerul condiţionat! Cine îl crease merita să fie sanctificat. John setă aparatul pe cea mai joasă temperatură şi la ventilaţie maximă. Mai că nu-i pulveriza cristale de gheaţă pe faţă. Era marţi dimineaţă, iar soarele era pe cale să transforme maşina într-o seră. Nu-şi putea imagina cum se simţea Turner în Chevroletul ei din 1968. În vremurile acelea, maşinile nu aveau aer condiţionat. Rula pe autostrada 53, fără să-i fie prea clar încotro şi de ce. Mergea la noroc. Altă variantă nu avea. Încerca să îşi imagineze unde s-ar duce Turner şi pe ce traseu. Îi mărturisise că voia să-l înfunde pe Hyman. Îi cotrobăise deja în cutia de valori şi în casă. Iar asta însemna că următoarea ei oprire avea să fie cabana de pe malul lacului. Deci acolo urma să o găsească.

Asta dacă nu cumva Turner renunţase între timp la planurile de răzbunare şi era în drum spre Las Vegas ca să ia viaţa de la capăt şi să se lanseze într-o nouă carieră, cea de dansatoare. Gândul acela îl făcu să surâdă. Şi-o imagină pe Turner într-un costum cu pene. Apoi se încruntă şi îşi întrerupse fantezia. Nu era imposibil ca ea să nu se îndrepte spre Rhinelander, ci în direcţia opusă, din cu totul alt motiv. Pentru că el încă nu reuşise să înţeleagă cum gândea Turner Hastings.

John oftă şi băgă în casetofon o casetă cu Johnny Cash. Pentru moment, trebuia să se concentreze la ceea ce...

Telefonul începu să sune. Se căută prin buzunare și răspunse fără să se uite la numărul de pe ecran.

–MacKinnon.

– L-ai agitat rău pe fratele meu, acum își face o grămadă de griji, spuse Turner pe un ton iritat.

Vocea ei îl făcu să zâmbească. Devenise straniu de dependent de discuțiile cu ea.

– Așadar, te-a sunat.

Nu era deloc surprins. De fapt, asta intenționase: să îl facă să ia legătura cu ea. Tocmai de aceea îi pomenise în discuție că Turner avea telefonul mobil cu ea.

– Era aproape isteric. Zicea că îmi angajează un avocat.

John se încruntă. Se părea că individului îi păsa de sora lui, iar acesta era un lucru bun.

– Să știi că nu-i o idee rea.

– Ce i-ai spus? vru ea să știe.

– Nu mare lucru. Doar l-am informat că surioara lui, bibliotecara, a jefuit banca din oraș.

– Nu-i adevărat. L-am jefuit pe Calvin, nu banca!

El strânse buzele.

– Mă tem că în ochii legii lucrurile nu se văd chiar așa.

– Hm...

El ridică vocea pentru a termina fraza:

– Iar acum vorbesc și în nume propriu.

Îi auzi respirația tot mai tensionată și își dori ca ea să fi început altfel conversația. Oftă.

– Unde ești?

John nu înțelegea de ce îi punea aceeași întrebare de fiecare dată. Știa că ea nu avea să-i spună unde se afla. Dar ceva din el îl tot îmboldea s-o facă. Simțea că avea dreptul să primească informația aceea despre spațiul pe care îl ocupa ea în univers. Chiar dacă era ridicol să gândească și să simtă așa ceva față de un suspect.

– Nu-i treaba ta unde sunt, răspunse ea plictisită, de parcă obosise să audă aceeași întrebare.

El își ridică ușor umărul drept. În acea zi, îl simțea din nou dureros, iar Turner avea darul de a-i activa toate punctele nevralgice.

– Ba e, mormăi el. E treaba mea.

Un moment, crezu că ea îi închisese telefonul. De fapt, se temu că-i închisese. Dar, chiar în acel moment, auzi un urlet prelung.

– Doamne sfinte, ce a fost asta?

– Squeaky, strigă ea ca să acopere urletul câinelui, care se încheia cu un chițăit. L-am lăsat în camionetă. Taci odată, caraghiosule!

– Chiar i se potrivește numele!

– E un copil mare, oftă ea. Care e mâncarea ta preferată, John? Ce-ți place să mănânci când ieși în oraș?

El își dori ca ea să-i pronunțe numele mai des.

– Depinde cu cine sunt.

– Răspunde la întrebare, agent special MacKinnon! îl repezi ea nerăbdătoare.

– De regulă, comand friptură.

– Oh, asta chiar e o surpriză! pufni ea.

– Stai puțin. Îmi plac micile restaurante cu specific mexican și cu separeuri comode. Genul de local unde îți fac chiar ei chipsurile de tortilla și salsa, iar totul e proaspăt. Și unde nu se zgârcesc cu ardeii iuți.

John frână în spatele unei mașini care abia rula pe autostradă.

– Ardei? Bleah! făcu ea, părând în același timp dezgustată și fascinată. Pun pariu că îți place și salsa picantă.

– Cu cât mai picantă, cu atât mai bine.

– Deci îți place genul de local cu sombrero pe pereți? Unde se servește băutura cu viermi în ea?

– Te referi la tequila. El se uită peste umăr pentru a schimba banda. Înțeleg că nu-ți plac restaurantele cu specific mexican.

– Îmi place Margarita. Și prefer felurile de mâncare cu creveți.

– Normal, încuviinţă el pe un ton solemn, întrebându-se însă cine Dumnezeu comanda creveţi la restaurantele mexicane. Dar mâncarea ta preferată care e?

– Sushi.

El se strâmbă. Era o alegere potrivită pentru Turner. Peşte crud, ce dezgustător!

– Au sushi la vreun local din Winosha?

– Tocmai pentru că nu au, mă duc la un restaurant mic din Madison. L-am descoperit când eram în liceu. Acolo poţi vedea cum bucătarul-şef îţi pregăteşte mâncarea. Au un sushi incredibil de proaspăt. Cel de somon e divin, e tăiat atât de subţire, încât e aproape transparent, şi atât de roz, şi de frumos...

Pentru John, nimic din descriere nu suna prea apetisant. Dar vocea ei joasă şi visătoare îl excita.

– Mi-ar plăcea să merg acolo.

– Serios?

– Da.

– Îţi place sushi?

– Păi...

– Mă gândeam eu, comentă ea, iar vocea îi redeveni aspră. Ce zici de mâncarea thailandeză?

– Ei, aşa mai vii de-acasă!

Era dispus să lase conversaţia să curgă firesc. Aveau să discute doar despre mâncare, dacă aşa voia ea.

– În Madison e şi un local thailandez bun. Acolo am mâncat cel mai bun pad thai din viaţa mea, în care se pun nişte peşti mici şi uscaţi.

Scârbos! John îşi muşcă buzele, ca ea să nu-l audă chicotind. Care era treaba cu Turner şi peştii?

– Ai gustat vreodată ardeii aceia thailandezi mici şi iuţi? Sunt atât de iuţi că-ţi ridică părul de pe...

– Tu numai la asta te gândeşti? La chestii iuţi şi picante?

– Când sunt cu tine, da.

Vorbise înainte să gândească, dar afirmaţia era complet adevărată. Urmă o pauză ciudată, apoi ea şopti:

– N-ai fost niciodată cu mine cu adevărat.

Vocea ei guturală produse o vibraţie care îi făcu mădularul să tresalte. John semnalizâ şi trase pe dreapta ca să nu riştе să intre în maşina din faţă.

- Dar voi fi. În curând.

- Mă sperii!

Glasul îi era atât de jos, încât el îi înţelese cu greu cuvintele.

- De ce te sperii?

- Pentru că eşti pe urmele mele şi vrei să mă arestezi, râse ea încet.

- Adevărat, dar nu cred că asta te sperie. Cred că este vorba de altceva.

- De exemplu?

El ridică din umeri.

- Poate că te sperie gândul că n-o să renunţ. Ştii că n-o să mă dau bătut.

- Ce vrei să spui?

- La un moment dat, toţi bărbaţii din viaţa ta au renunţat. S-au dat bătuţi.

- Nu cred că...

El ridică vocea ca să poată vorbi peste ea.

- Tatăl tău a plecat, fratele tău s-a mutat când aveai mai mare nevoie de el, Rusty a murit...

- Uite ce e...

- Iar logodnicul tău nici nu s-a obosit să te contrazică atunci când l-ai anunţat că e mai bine să vă despărţiţi.

O auzi respirând şi se pregăti sufleteşte să i se închidă telefonul în nas. Dar ea nu închise.

- Eşti foarte sigur pe tine. Şi pe mine, spuse ea pe un ton liniştit.

El zâmbi. „Oh, scumpo, nici n-ai idee..."

- Iar tu eşti neliniştită pentru că nu voi renunţa până când nu voi pune mâna pe tine.

- De unde ştii că-ţi voi permite să ajungi atât de aproape?

- N-o să ai încotro.

- Vrei să mă arestezi.

Oare i se părea sau din tonul ei răzbătea o întrebare?

– Vreau să te cunosc, spuse el cu blândeţe. De arestat, trebuie să te arestez pentru că asta mi-e meseria.

– Nu le poţi face pe amândouă. Va trebui să alegi.

Avea dreptate, iar el ştia asta. Numai că...

– Probabil.

Probabil o luase razna complet, se gândi el.

– Poate le voi face pe amândouă.

– Trebuie să închid, spuse ea.

– Turner...

Dar ea închisese deja.

Rahat!

John băgă telefonul la loc în buzunar şi observă că îi tremurau mâinile. Şi le privi o clipă, apoi începu să râdă. Cu cât vorbea mai mult cu ea, cu atât îl intriga mai mult. Voia să-şi facă singură dreptate, pentru numele lui Dumnezeu! Poate tocmai de aceea îl incitase şi-l excitase aşa de tare chiar de la început. Făcea ceva interzis. Luase legea în propriile mâini. John nu fusese niciodată printre susţinătorii acestui fel de a îndrepta lucrurile, dar misiunea pe care şi-o asumase Turner îl fascina. Într-un fel, ea trăia visul oricărui ofiţer de poliţie. Ea voia să scoată adevărul la lumină şi nu dădea doi bani pe sistem. Iar el era pe urmele ei nu doar pentru că i-o cerea meseria. Avea propriul lui interes.

Oftă şi privi în jur. Un camion roşu trecu în viteză pe lângă el, făcându-i maşina să se clatine. Dacă n-o lua rapid din loc, avea să atragă atenţia patrulei autostrăzii. John băgă în viteză şi demară. Oare se afla şi ea pe aceeaşi întindere de asfalt, în faţa sau în spatele lui, îndreptându-se în aceeaşi direcţie? Nu avea de unde să ştie. Trebuia să meargă mai departe şi să aibă încredere că se îndrepta în direcţia corectă. Spera ca ea să fie prin preajmă, pentru că trebuia să o găsească.

Şi cât mai curând.

capitolul 20

Principala problemă când ai de hrănit un câine de mari dimensiuni în timp ce ai poliția și FBI-ul pe urme este că găsești greu mâncarea potrivită în cantități suficient de mari.

Turner stătea nedumerită în dreptul rafturilor din magazinul Kwik Trip din Rice Lake și analiza opțiunile. I-ar putea lua lui Squeaky un pachet de gogoși, care sigur i-ar plăcea la nebunie, sau o cutie de biscuiți sărați. Aveau pe raft și alune, dar nu erau o variantă bună pentru aparatul lui digestiv. Putea cumpăra toate mezelurile disponibile, dar asta ar fi costat-o o grămadă de bani și ar fi bătut la ochi. Se uită la ceas. Trecuseră patru minute de când intrase în magazin. Era cazul să se pună în mișcare. Avea să cumpere biscuiți sărați și gata. Mai luă patru sticle cu apă, un hot dog și se duse la casa de marcat.

– Asta e tot? mormăi casierul, un adolescent cu freză cu chică.

– Da, răspunse Turner. Plus ce am de plătit la pompă, adăugă ea arătând spre mașină.

Puștiul cu chică se uită spre Chevrolet și exclamă admirativ:

– Uau! Aceea e mașina dumneavoastră?

– Da.

– Ce tare! spuse el, scanând biscuiții.

– Mulțumesc.

– E din '66 sau din '67?

Scană una dintre sticlele de apă, dar aparatul rămase mut.

– De fapt, din '68.

Turner își încleștă degetele ca să nu-i smulgă puștiului sticla cu apă și s-o scaneze singură. Tipul nu se grăbea deloc. Netezea eticheta și se pregătea să scaneze din nou. Turner știa din experiență că metoda nu funcționa aproape niciodată.

– A, da? Bunicul avea o camionetă exact la fel. Doar că era un Ford din '75 negru. Dar semăna destul de mult cu a dumneavoastră.

El se uită câteva clipe la Turner, iar ea îi zâmbi încurajator.

– Serios? N-ar fi mai bine dacă ai introduce codul manual?

– Poftim?

Ea dădu din cap spre mâinile lui.

– Codul de la sticla de apă.

– A, da, corect.

Puştiul cu chică se încruntă şi începu să tasteze cifrele cu un singur deget. Se holbă la total, apoi începu să râdă.

– Nu merge. Aici scrie că te costă 59 de dolari.

Turner schiţă un zâmbet. Simţea cum viaţa i se iroseşte încet şi sigur în acea benzinărie.

–59 de dolari o sticlă de apă? Băiatul râse din nou, dezvăluind o gură plină de plombe. Vă vine să credeţi? Mai bine anulez.

Oh, nu! Anularea dura o veşnicie de fiecare dată. Turner închise ochii.

– Vă simţiţi bine?

Deschise ochii. Puştiul o privea cu un aer îngrijorat. Ţinea în continuare sticla în mână. Ea îi zâmbi.

– Sunt bine, îi răspunse.

Probabil că zâmbetul ei nu fusese atât de prietenos. Băiatul clipi, dădu capul pe spate şi îşi văzu de treabă la casa de marcat.

Zece minute mai târziu, Turner ieşi, în sfârşit, din magazin în soarele arzător de afară. Squeaky stătea în camionetă, cu botul sprijinit de geam. Când o văzu, se învioră brusc.

– Bună, scumpete, murmură Turner după ce urcă în maşină.

Îi împinse botul de pe punga de hârtie în care puştiul cu chică îi îndesase cumpărăturile şi trase maşina în parcare. Deschise punga şi scoase hot dogul.

– Uite ce ţi-am luat!

Squeaky luă cu delicateţe hot dogul şi-l hăpăi din două înghiţituri. Se uită la ea şi începu să dea din coadă.

– Bine că am luat şi biscuiţii, bombăni Turner.

Turnă apă în bolul roşu al câinelui şi scoase ultimul borcan de heringi marinaţi. Mâncase deja toate merele şi toţi cârnaţii pe care îi luase în bagaj sâmbătă seară. Deschise borcanul şi se gândi la discuţia pe care o avusese de dimineaţă cu John. La felul cum îi povestise el despre localurile mexicane şi mâncarea de acolo. Chiar dacă era înnebunită după heringi marinaţi, de trei zile aproape că nu mai mâncase şi altceva, aşa că o mâncare mexicană ar fi fost mai mult decât bine-venită. Chiar şi mâncarea de fasole, pe care o ura, ar fi fost o plăcută schimbare de meniu. Data viitoare când avea să vorbească cu John voia să-i spună că...

Turner îşi întrerupse firul gândurilor. Ce era în capul ei? Nu avea să vorbească iar cu John. Omul voia s-o aresteze. În ciuda vorbelor meşteşugite cu care o vrăjea la telefon, în ciuda vocii lui senzuale, individul voia s-o vadă după gratii. Chiar şi faptul că se gândea la el trebuia să-i dea fiori pe şira spinării. În schimb, când se gândea la el, agentul FBI îi dădea altfel de fiori. Deşi nu-l atinsese niciodată, sunetul vocii lui îi provoca o reacţie pavloviană. Poate că John avea dreptate. Poate că insistenţa lui i se părea într-adevăr seducătoare. Îşi dăduse seama că el era genul de om care, odată ce îşi punea în minte să facă ceva, nu se lăsa până când nu îşi atingea scopul. O asemenea forţă, o astfel de hotărâre erau periculos de atrăgătoare. De multă vreme nu mai cunoscuse pe cineva pe care să poată conta, mai ales un bărbat. Era derutant să descopere că avea un punct slab care...

John era punctul ei slab.

Turner se încruntă la heringul pe care tocmai îl scosese din borcan. Era femeie în toată firea, nu o adolescentă care îşi pierdea uşor capul. Avea 31 de ani. Viaţa ei amoroasă fusese mereu banală şi plictisitoare. Asta în perioada când avusese o viaţă amoroasă, pentru

că de patru ani lipsea cu desăvârşire. Mereu îşi alesese drept parteneri nişte tipi banali. Băieţi buni. Genul de bărbat timid, cu început de chelie şi pasionat de cărţi. Nu intrase niciodată în jocuri periculoase, cum făcea acum. Iar bărbaţii periculoşi nu o atraseseră niciodată. Bărbaţi care pur şi simplu o voiau moartă. Poate că era vorba de un fel de ciudăţenie sadomasochistă, o schimbare întârziată în psihicul ei, ce îşi făcuse apariţia după 30 de ani. Probabil asta i se întâmpla acum cu agentul FBI care voia s-o aresteze.

Clătină din cap şi observă că Squeaky se uita fix la borcanul cu heringi. Îl privea cu cea mai mare intensitate, iar o dâră de salivă i se prelingea din botul enorm.

- Vrei şi tu? îl întrebă ea, scoţând o bucată de peşte.

Ce întrebare stupidă! Câinele înhăţă imediat ce i se oferise. Părea că-i plăcea gustul, în ciuda mirosului de oţet. Îi dădu tot peştele din borcan, apoi se şterse pe mâini.

Era timpul să treacă la treburi serioase şi să nu mai viseze cu ochii deschişi la agentul special MacKinnon. Deja stătuse prea mult în parcarea benzinăriei. Trebuia s-o ia din loc înainte de a atrage atenţia. Scoase mobilul şi apelă un număr la care intenţiona de ceva vreme să sune. Squeaky lingea firimiturile de biscuiţi de pe scaun, în timp ce ea asculta cum suna telefonul.

- Biroul procurorului federal. Cu cine doriţi să vă fac legătura?

Turner îşi drese vocea.

- Cu Victoria Weidner, vă rog.

- O clipă.

Linia păcăni de mai multe ori, apoi se auzi alt ton de apel. Turner se uită la ceas. Era aproape ora 1. Ora prânzului. La naiba! Nu se gândise să verifice cât era ceasul înainte să sune. Poate că Victoria ieşise să ia masa şi...

-Victoria Weidner.

Vocea nu i se schimbase deloc în cei 15 ani de când nu se auziseră.

– Bună, spuse Turner, apoi se opri, căci nu știa clar ce voia să spună și de unde să înceapă.

– Da, vă rog. Spuneți, ceru Victoria pe un ton nerăbdător.

Trase adânc aer în piept.

– Numele meu e Turner Hastings. Locuiesc în Winosha. Nu știu dacă mă mai ții minte, dar am fost colege de clasă la Liceul Lincoln, în apropiere de Winosha.

– Turner. Tonul Victoriei fu dintr-odată mai degajat. Da, te țin minte. În anul al doilea, am făcut chimie împreună cu doamna Knutson. Cu ce te pot ajuta?

– Aș vrea să mă ajuți să aflu câte ceva despre cazul de deturnare de fonduri de la banca din Winosha.

Simți că interlocutoarea ei ezită. Apoi Victoria vorbi pe un ton neutru.

– Pentru asta nu a fost acuzat Russell Turner?

– Ba da. A fost acuzat, dar nu s-a ajuns la proces. Dacă se ajungea, nu cred că ar fi fost găsit vinovat.

– Mi-a părut rău când am auzit că a murit, spuse Victoria. Dar, chiar dacă era nevinovat, nu se mai poate face nimic acum. Din moment ce cazul nu a ajuns la proces, biroul procurorului federal nu...

– Nu am nevoie de ajutor în cazul unchiului Rusty, ridică Turner vocea ca să o întrerupă. Mă refer la altă deturnare de fonduri, din prezent.

– La ce te referi?

– Unchiul Rusty bănuia că persoana care fura din banii băncii era chiar Calvin Hyman. Iar eu bănuiesc că fură și acum.

Pentru câteva clipe, se așternu tăcerea.

– Poți dovedi asta?

– Nu. Turner trase aer în piept. Nu încă. Dar sper ca în curând să o pot face.

– Ce dovezi speri să obții, mai exact?

– Unchiul Rusty credea că, de fapt, Calvin are sigur o contabilitate dublă ascunsă pe undeva. Asta sper să găsesc.

– Speri? N-ai găsit-o în cutia lui de valori?

Turner își ținu respirația. Ce proastă fusese! Trebuia să-și dea seama că Victoria știa deja de jaf.

– Nu.

– În cazul ăsta nu vreau să știu cum ai de gând să dai de ea, râse Victoria. Uite ce e, Turner, de ce nu te duci la șerif să-i povestești totul și...

– Exclus. Nu am încredere în autoritățile din oraș. Șeriful Clemmons e cel care l-a crezut pe Calvin pe cuvânt acum patru ani. Iar Calvin e primarul orașului. Ce autoritate locală m-ar crede pe mine și nu pe el?

– Bine, oftă femeia. Ce vrei să fac eu?

– Să ne întâlnim în câteva zile ca să discutăm și să îți prezint dovezile.

– Bine, spuse Victoria.

Turner avea senzația că fosta colegă era de acord doar ca să-i facă pe plac, dar nu conta câtă vreme o asculta.

– Ce-ai zice să ne vedem mâine? întrebă Victoria.

– E prea devreme. Nu cred că fac rost de dovezi până mâine. Mai bine vineri.

– Nu pot, îmi pare rău. O să fiu plecată la o conferință în alt oraș.

În telefon se auzea cum răsfoia paginile agendei.

– Săptămâna asta aș putea doar miercuri și joi.

– Te pot suna înapoi?

Nu se aștepta să stabilească deja o întâlnire. Se simțea derutată.

– Da, nici o problemă. Poți să-mi spui unde ești?

Turner privi pe geam. Puștiul cu chică ieșise din magazin la o pauză de țigară. Analiza Chevroletul în timp ce scotea fumul pe nas. Turner se încruntă. Se simțea neliniștită.

– Nu cred că-i o idee bună.

– Doar am întrebat, nimic mai mult.

Însă atenția lui Turner era concentrată asupra vânzătorului. Tipul aruncă țigara, ridică privirea, iar ochii li se întâlniră pentru câteva secunde. Apoi el își feri privirea.

Pulsul lui Turner începu s-o ia razna.

capitolul 21

John încerca să desfacă din ambalaj un taco plin de grăsime, operaţiune cu atât mai dificilă cu cât o făcea cu o singură mână, în timp ce mergea pe autostradă. Chiar atunci îi sună mobilul. Duse mâna la centură ca să-l apuce. Maşina făcu un viraj la dreapta, iar taco se desfăcu direct în poala lui, umplându-l de sus până jos cu carne tocată, brânză, salată şi sos. Aşa-i trebuia dacă voia să conducă şi să mănânce în acelaşi timp! Ba chiar să şi răspundă la telefon. John oftă şi răspunse.

–MacKinnon.

Auzi oftatul unei femei şi începu să zâmbească.

– Turner, tu eşti?

Abia vorbiseră cu câteva ore în urmă, dar poate că Turner îşi făcuse curaj şi era gata să...

– John MacKinnon?

Zâmbetul îi dispăru. Trecuseră trei ani, vocea i se maturizase, dar întotdeauna avea să i-o recunoască. Indiferent câţi ani aveau să treacă.

– Bună, Rachel.

Se aşternu tăcerea. John se încruntă şi începu să se gândească la posibilele motive pentru care îl sunase. Ultima oară când vorbiseră, fiica lui îl informase că nu voia să-l mai vadă niciodată. Iar el îşi dăduse seama că vorbise serios.

– S-a întâmplat ceva? Eşti bine? Mama ta e bine?

Ea scoase un oftat de exasperare adolescentină.

– Normal că e totul bine, John.

El tresări auzindu-şi numele. Dacă ar fi avut o relaţie cât de cât decentă, ar fi insistat ca ea să-i spună *tată*. Dar renunţase la acest drept când îşi dăduse acordul ca al doilea soţ al lui Amy să o adopte pe Rachel.

– Atunci de ce m-ai sunat?

– Nu pot să te sun doar ca să vorbim?

– Ba da, sigur că da.

John semnaliză şi trase pe dreapta. Convorbirea urma să-i solicite întreaga atenţie.

– Așa, deci... începu ea, apoi făcu imediat o pauză.

John luă un șervețel și începu să se șteargă. Spera că, printr-un miracol, să-și salveze măcar cămașa și haina.

– Cum merge școala?

– Încă n-a început.

– A, da.

– Ne-am mutat, continuă ea cu vocea ceva mai joasă. Știai?

– Da. Mama ta mi-a dat noua voastră adresă.

Avea o pată mare de grăsime pe cravată. Renunță să se mai șteargă, mototoli șervețelul și-l aruncă în cutia în care îi fusese livrată mâncarea.

– Mai vorbești cu ea?

– Din când în când. În special despre tine.

Adevărul era că el menținea legătura. Dacă ar fi fost după Amy, nu și-ar mai fi vorbit niciodată. Iar discuțiile lor erau exclusiv despre Rachel.

– Aha.

– Îți place noua casă?

Privi pe geam. Iarba de pe marginea șoselei era uscată. Ceva mai departe, câteva pâlcuri de copaci la fel de uscați. Întreaga zonă părea pârjolită de un incendiu de vegetație.

– Da, răspunse ea, apoi își drese vocea.

John scoase portofelul și apoi căută o fotografie cu Rachel. Era o poză făcută la școală. Amy i-o trimisese cu un an în urmă, după multe insistențe din partea lui. Rachel zâmbea larg, iar părul des și blond îi încadra chipul și îi cădea pe umeri. Obrajii nu mai erau așa de bucălați ca în copilărie, dar rămăseseră destul de plini. Cu trei ani în urmă, ea spunea că avea obraji de veveriță și că îi ura. Lui i se păreau drăguți. Este drept, nu putea fi obiectiv în ce o privea. Era totuși fiica lui.

– Vreau să te întreb ceva despre mama, spuse ea.

El fu din nou atent la conversație.

– Ce vrei să mă întrebi?

– Vreau să știu de ce v-ați despărțit.

– Nu ţi-a spus ea? întrebă el prudent.

Nu avea nici o îndoială că Amy nu ratase ocazia să-l vorbească de rău.

– Mi-a zis că v-aţi despărţit doar din cauza ta. Că nu erai niciodată acasă.

– E adevărat.

Mai mult sau mai puţin, îşi zise el.

– Deci, pur şi simplu te-ai plictisit de mama? De noi?

– Divorţul nu e niciodată simplu, Rachel, ştii asta.

Ea tăcu o clipă, apoi izbucni:

– Ai înşelat-o pe mama?

– Nu.

De unde îi venise ideea asta?

– Deci nu v-aţi despărţit din cauza altei femei? Pentru vreo tipă? Nu ai înşelat-o niciodată pe mama? îl iscodi ea cu glasul bănuitor.

– Nu, răspunse John. Uite ce e, nu ştiu ce ţi-a băgat Amy în cap, dar...

– Nu mi-a băgat nimic în cap. Tocmai asta e. Nu vorbeşte deloc despre asta. Şi exact asta e problema.

El privi fix fotografia. Trecuseră trei ani de când o văzuse pe Rachel.

– Ce vrei de la mine, scumpo?

– Adevărul. Vreau să ştiu de ce aţi divorţat.

– Rachel, nu există întotdeauna un motiv clar pentru care oamenii divorţează. Pur şi simplu, eu şi mama ta am simţit că ne-ar fi mai bine despărţiţi decât împreună.

– Şi în felul ăsta ai scăpat de mine, nu?

– Nu!

Remarcase că Rachel nu mai vorbea despre ea şi Amy, ci doar despre ea. Probabil că se simţise abandonată. Privi spre autostradă. Turner era pe undeva prin zonă, la volanul Chevroletului bleu, iar el trebuia să o găsească. Rachel nu putea să aleagă un moment mai prost.

– Nu s-a pus problema aşa. Intenţia mea era să fac parte în continuare din viaţa ta. Tu ai fost cea care...

– Dacă voiai să faci parte din viaţa mea, trebuia să rămâi însurat cu mama.

– Numai că lucrurile n-au stat aşa.

Doamne, încăpăţânată mai era! Inspiră adânc înainte să continue:

– Rachel, îmi face plăcere să stăm de vorbă, dar n-am putea schimba subiectul?

– Nu. Vreau să ştiu de ce aţi divorţat. Nu am alt motiv ca să discut cu tine.

Ei, bine, ştia să-l lovească unde îl durea mai tare.

– Nu crezi că ar fi mai bine să fie şi mama ta de faţă la o discuţie despre divorţul nostru?

– N-ar spune nimic.

Dintr-un motiv întemeiat. John îşi trecu o mână prin păr.

– Uite, n-aş vrea să...

– Ai grijă că închid!

Dumnezeule!

– Mi-ar plăcea tare mult să ne vedem. Să te văd. Acum am un caz important de care trebuie să mă ocup, dar ce-ai zice dacă după aceea m-aş urca în primul avion şi aş veni să te văd?

– Ţi-am mai spus, nu avem despre ce să discutăm.

– Rachel...

Dar îi închisese deja. Rahat! Simţi că îl cuprinde un sentiment asemănător cu panica. Rachel făcuse, în sfârşit, un gest, un pas către el. Nu putea lăsa lucrurile aşa tocmai acum. Încercă să o sune înapoi, când deodată telefonul începu să sune. Răspunse încântat şi uşurat.

– Da, Rachel!

– Avem informaţii despre Hastings, spuse Torelli.

John clipi de câteva ori şi îşi concentră atenţia asupra cazului. Îi pierise orice speranţă că ea avea să-l sune înapoi.

– Mac, eşti bine?

– Da. Ce aţi aflat?

Urma să o sune pe Rachel mai târziu.

– Un tip de la o benzinărie a spus că a văzut un Chevrolet bleu, model din '68, la magazinul Kwik Trip din Rice Lake.

El însuşi trecuse de Rice Lake în urmă cu vreo 6 kilometri. La naiba!

- La vest sau la est faţă de ieşirea de pe autostradă?

- La est.

- În regulă, pornesc.

John reveni pe autostradă, tăie două benzi şi se întoarse pe celălalt sens.

- Să alertez forţele locale?

- Nu! Nu vreau pe nimeni.

- Este decizia ta, replică Torelli fără să îşi ascundă dezaprobarea.

- Normal că e decizia mea! se răsti John. A mea şi doar a mea. E un ordin!

- Bine, adăugă Torelli, apoi închise.

John se uită în telefon, încercând să îşi dea seama dacă Rachel îl sunase de la Amy de acasă, apoi aruncă mobilul pe scaunul din dreapta. Fiica lui îşi imagina probabil că avea ultimul cuvânt, dar se înşela amarnic. După trei ani de tăcere, făcuse un pas spre el, iar el nu voia să o lase din nou să dispară. Avea de gând să o sune imediat ce putea. Deocamdată, trebuia să fie atent la drum. Trebuia să o găsească pe Turner şi să pună capăt nebuniei înainte ca ea să aibă de suferit. Nu era convins că Torelli nu urma să alerteze forţele de ordine locale. Poliţiştii aceia nu o cunoşteau pe Turner şi probabil credeau că e periculoasă. Exista riscul ca mai întâi să tragă şi abia apoi să pună întrebări. Iar asta era reţeta sigură pentru dezastru. Cea mai sigură.

Văzu în faţă ieşirea care ducea către Rice Lake. John vira la dreapta aproape fără să franeze. Vedea în faţă, pe partea stângă, micul magazin şi cele patru pompe de benzină. La pompe erau două maşini - una maro şi una bleumarin. Văzu Chevroletul bleu. Era tras în parcarea magazinului. John înjură printre dinţi. Nu putea vira la stânga ca să intre în benzinărie. De pe contrasens venea o coloană de maşini.

John aşteptă, porni semnalul luminos şi înjură în barbă.

În coloană apăru o breşă. John acceleră şi intră în spaţiul benzinăriei exact când Chevroletul pornea în marşarier. Rahat! Turner se îndrepta în direcţia opusă. Dacă putea să-i blocheze ieşirea din benzinărie...

Chiar atunci, maşina maro apăru fix în faţa lui. John frână brusc, iar maşina se opri la câţiva centimetri de bara celeilalte. Iar Turner Hastings trecu pe lângă el. Când o văzu, lui John îi trecu prin minte un singur lucru.

Se tunsese.

capitolul 22

Oh, Doamne! Turner simţea că avea să-i sară inima din piept. Ieşise în trombă din parcarea benzinăriei. Din cauza vitezei şi a schimbării de direcţie, Squeaky aproape că se izbise de portieră. Îşi înfipsese ghearele în scaun ca să nu cadă. Ei îi tremurau mâinile pe volan şi abia respira. Schimba vitezele cât putea de repede şi apăsa tare pedala de acceleraţie. Oare John o urmărea? Se uită în oglinda retrovizoare, dar chiar atunci trecu peste un hârtop. Nu reuşea să-şi dea seama dacă agentul era pe urmele ei. O luă pe o străduţă, apoi vira rapid pe alta.

Fusese John. Era sigură de asta, cu toate că îl văzuse doar o fracţiune de secundă, chiar când se grăbea să plece din benzinărie. Era la volanul unei maşini albastre fără însemne oficiale. Dacă ar fi întârziat plecarea fie şi cu o secundă, dacă vânzătorul cu chică nu i-ar fi trezit bănuieli, John ar fi prins-o. Vorbea la telefon cu Victoria când instinctul îi spusese că era ceva în neregulă. Îi închisese în timp ce femeia era în mijlocul frazei. Se gândi că avea să o sune mai târziu ca să îşi ceară scuze. Însă acum nu se putea gândi la Victoria. Important era să scape de John. Să se îndepărteze cât mai mult de el.

Mai grav era însă că o parte din ea, un colţişor ascuns din inima ei, voia ca el s-o prindă. Voia să aibă ocazia să-l vadă de aproape. Să-i inspire mirosul bărbătesc

şi să-l privească în ochi atunci când îi vorbeşte. Să-i urmărească expresiile faciale. Şi să termine cu toată povestea asta urâtă. Să nu mai fie nevoită să fugă şi să se teamă. Să aibă, în sfârşit, un răgaz. Dacă John ar fi prins-o, controlul nu l-ar mai fi deţinut ea. Nu ar mai fi fost vina ei dacă nu găsea dovezile care să-l incrimineze pe Calvin. Ar fi fost un eşec onorabil. Numai că nu avea de gând să se lase sedusă de acea perspectivă a eşecului onorabil.

Dar nu trebuia să eşueze. Nu avea s-o facă. Indiferent de cât de dificilă devenea situaţia, trebuia să meargă mai departe. Încă îi era datoare lui Rusty. Trebuia să îi reabiliteze numele şi reputaţia şi să îl trimită pe Calvin după gratii.

Squeaky scânci. Nu stătea deloc bine pe scaunul din dreapta. Turner privi din nou în oglinda retrovizoare. Nimic. Oare John ordonase un filtru la ieşirea din oraş? Oare erau şi alţi agenţi pe urmele ei?

Mergea pe o alee ciudată de la marginea oraşului. Văzu în faţă o casă gata să se dărâme, cu câteva barăci şi o colecţie de maşini ruginite în jur. Luă rapid decizia de a parca în spatele ei. Privi în jur. Nu se vedea şoseaua. Deci nu putea fi văzută dinspre şosea. O camuflau casa şi maşinile vechi îngrămădite în curte. Turner opri motorul. Chiar atunci telefonul începu să sune. Alunecase pe podea când condusese nebuneşte. Se aplecă, îl luă de jos şi se uită la el. Ştia că John nu putea să o repereze cu precizie când vorbea cu ea. Chiar şi aşa, o parte superstiţioasă din ea dorea să arunce telefonul cât mai departe posibil.

Totuşi, ea răspunse:

– Ce vrei?

– Las-o uşor! Nu te urmăresc.

Vocea îi era uşor enervată şi respira greu, de parcă ar fi alergat.

Ea râse, sunetul ieşind ca un lătrat.

– Da, te şi cred.

– Nu o să provoc un accident într-un orăşel uitat de lume doar ca să te prind pe tine, Turner. Încetineşte

naibii odată! Nu are sens să te sinucizi fugind de mine. Nu te urmăresc.

- Chiar vrei să te cred după ce ai...

- Asta mi-e meseria, tu nu pricepi?

Părea că ajunsese la capătul răbdării. Dar la fel era și ea.

- Îți urăsc meseria asta de rahat!

Îngrijorat de tonul vocii ei, Squeaky lăsă urechile pe spate și o privi nedumerit.

- Turner, am mai avut discuția asta...

- Nu am jefuit banca! izbucni ea. Nu poți să mă lași naibii în pace?

- Nu.

Ea îl auzi trăgând aer în piept.

- Nu pot.

- Te rog!

- Nu face asta, spuse el cu glas scăzut. Nu mă implora să fac ceva ce nu pot face!

Turner se uită pe geam la curtea neîngrijită. Nu departe de unde stătea, văzu un fel de mașină acoperită de rugină. Era abandonată acolo, în iarba care creștea în jur, și aducea cu o fosilă de dinozaur. Lacrimile îi încețoșară privirea. John vorbi din nou, iar vocea îi era caldă, joasă și îmbietoare.

- Nu pot să te las în pace și nu pot să te las să fugi. De mine sau de lege. Nu pot face o excepție pentru tine, indiferent ce simt. Nu pot schimba ceea ce fac și ceea ce sunt.

- Atunci nu mă mai suna! Lacrimile începeau să i se prelingă pe obraji. Înghiți în sec ca să poată vorbi. Nu mă mai urmări! Nu-mi mai vorbi de fiica ta, de mâncarea mexicană și de paginile de cuvinte încrucișate! Nu-mi mai șopti în ureche noaptea, când în jur este beznă și...

- Ești tensionată acum...

- Nu mă mai face să simt!

- Nu pot.

– Ba poţi, replică ea cu glasul tremurat. Retrage-te din caz. Cere să se ocupe alt agent!

– Nici asta nu pot, oftă el.

– De ce?

– Pentru că nu pot. Şi n-aş face-o nici dacă aş putea. Eşti a mea, iubito!

– O, Doamne... Nu mai pot, nu mai rezist, scânci ea, lăsând capul pe spate.

Lacrimile îi picurau de pe obraji pe gât, udându-i tricoul.

– De ce nu mai poţi?

– N-o să meargă.

– Eşti de prea mult timp singură, spuse el cu o voce liniştitoare. Mai bine te-ai preda.

– Nu, suspină ea. Îmi faci rău.

– Nu plânge, şopti el. Mă omoară să te-aud plângând.

– Nu pot să mă abţin.

Încă tremura din pricina adrenalinei care o invadase în timp ce se grăbea să scape de el. Fusese prea mult. În sfârşit, prea mult. Părea că nu mai putea ţine blocate toate emoţiile pe care le ignorase timp de patru ani. Squeaky scânci şi îşi puse botul uriaş în poala ei.

– Nu vreau să îţi fac rău, spuse John.

– Dar exact asta faci.

Turner mângâie urechile catifelate ale câinelui şi încercă să găsească o soluţie. Nu reuşi. Simţea că nu există soluţii şi că nimic bun nu avea să iasă din toată povestea.

– Nu putem continua aşa. Am ajuns să mă sperii şi de umbra mea. Nu pot trăi aşa.

– Atunci opreşte-te şi spune-mi unde eşti!

Ea râse şi sughiţă în acelaşi timp.

– Pot să vin să te iau, adăugă el.

Ea îşi trecu vârful limbii peste buzele sărate din pricina lacrimilor şi privi din nou maşina asemănătoare cu un dinozaur. Pe fosta capotă se urcase o veveriţă roşcată care îşi flutura coada înainte şi înapoi.

– Of, John...

El oftă.

– Chiar merită?

Ea închise ochii şi se gândi la Rusty. Cum ar putea să-l facă pe John să înţeleagă? Trase aer în piept, printre suspine, făcând eforturi să vorbească fără să izbucnească în plâns.

– Mama a murit când aveam 17 ani. Ştiai?

– Da.

Normal că ştia. Avea probabil un întreg dosar despre ea. Probabil ştia ce măsură purta la sutien şi ce note luase la chimie în liceu. Se strădui să alunge acele gânduri din minte.

– S-a îmbolnăvit de cancer. A murit cam la un an după aceea. A fost un an tare lung. Era mereu între două internări pentru chimioterapie. Tata ne-a părăsit când eram foarte mică. Ţi-am mai zis. Aşa că eram doar noi două, eu şi mama. Şi unchiul Rusty.

John tăcea.

– În fine. A avut un cancer foarte agresiv. Toată povestea cu spitalul a fost cruntă. Unchiul Rusty locuia într-o casă mare şi veche, în stil victorian, la marginea oraşului. Ne-a lăsat să ne mutăm cu el pentru că mama...Turner suspină adânc. Mama nu mai putea să facă nimic pentru ea sau pentru mine. Îi era rău mai mereu. Eu şi Rusty găteam şi împărţeam treburile casnice. Turner râse uşor, dar avea vocea răguşită. Unchiul Rusty devenise un burlac bătrân. De cele mai multe ori, când era rândul lui să gătească, mâncam semipreparate – chiftele, lasagna sau legume congelate. Îi plăceau mult şi sendvişurile cu cârnaţi, erau preferatele lui. A făcut tot ce a putut pentru noi.

– Turner...

– Iar când a murit mama...

Vocea ei se stinse.

– Îmi pare rău, şopti el.

Squeaky îi amuşină mâna, iar ea îl mângâie. Îi era tot mai greu să vorbească.

– Am cheltuit aproape toţi banii pe tratamente şi spitale. Unchiul Rusty i-a plătit înmormântarea şi piatra funerară.

– Of, draga mea...

John părea îndurerat.

Ea clătină din cap şi înghiţi cu noduri, chiar dacă el nu putea să o vadă.

– Brad plecase deja. Mai întâi la şcoală, apoi la primul loc de muncă. Aşa că am rămas doar cu unchiul Rusty. Avea peste 50 de ani, dar niciodată nu m-a făcut să simt că nu aş fi fost bine-venită. Practic, adoptase o puştoaică adolescentă, dar nu s-a plâns că i-am dat viaţa peste cap. Era atât de bun, de cumsecade! Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut.

– Şi mie îmi pare rău.

– Nu a făcut-o el.. N-a furat banii băncii. Şi n-a meritat ce i s-a întâmplat. Rusty şi-a dedicat viaţa acelei bănci. Mai avea doi ani până la pensie. Avea de gând să-şi cumpere o cabană pe marginea lacului, poate chiar şi o barcă nouă. Voia să iasă pe lac zi de zi, la pescuit.

– Turner...

Ea închise ochii. Trebuia să termine ce avea de spus.

– Când Calvin l-a acuzat de furt şi l-a concediat, ceva a murit în Rusty. L-a umilit gândul că oamenii l-au crezut capabil de aşa ceva. De atunci nu a mai râs niciodată. Nici măcar nu a mai zâmbit.

– Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

Ea îl auzi oftând.

Înţeleg că unchiul tău a fost o persoană foarte importantă pentru tine.

– A fost, da.

– Te-ai gândit ce ar crede el despre ce faci acum? întrebă John. Crezi că asta şi-ar dori pentru tine, că ar vrea să trăieşti aşa?

Ea schiţă un zâmbet. John era foarte bun. Se pricepea atât de bine să prezinte alternativa raţională, să asculte fără să judece! Cu vocea aia profundă şi cuvintele pline

de empatie, a convins, fără îndoială, o mulţime de fugari să se predea. Ea însăşi era aproape tentată să o facă.

– Normal că nu asta şi-ar fi dorit pentru mine. Era un om bun şi ţinea mult la mine.

– Atunci...

– Dar nu despre asta e vorba, continuă Turner cu glas blând, dar ferm. Eu răspund pentru acţiunile mele şi am ales să fac tot posibilul să îi dovedesc nevinovăţia. Pentru că a fost un om atât de bun. Şi pentru că m-a iubit.

– Dumnezeule! murmură el, de parcă era frustrat, dar şi furios.

Iar propria ei furie era gata să se reverse, deşi ştia că John îşi făcea meseria. Iar ea voia să treacă peste toate amăgirile pentru omul din spatele agentului FBI. Bărbatul cu care vorbise în ultimele zile. Trase încet aer în piept.

– Îmi spui să nu încerc să te schimb, dar tu însuţi îmi ceri ca eu să nu mai fiu ceea ce sunt.

– Turner...

– Nu, John. Ascultă-mă! Eu cred că faptele rele trebuie îndreptate. Cred în principiul de a le fi alături celor dragi. Cred că oamenii răi nu trebuie lăsaţi să scape basma curată. Asta sunt eu.

– Şi eu cred în aceleaşi lucruri, replică el. Diferenţa este că eu sunt profesionist. Lasă-l pe Hyman în grija FBI-ului.

– Am făcut-o deja, zise ea încet. Aţi avut la dispoziţie patru ani să-l pedepsiţi pe Calvin, dar nici măcar n-a fost anchetat.

– Bine. Ce-ar fi dacă ţi-aş promite că voi ancheta deturnarea de fonduri de la bancă?

Era atât de tentant să renunţe, să cedeze, dar...

– Vei avea nevoie de dovezi. De exemplu, ai fi avut nevoie de un motiv şi de un mandat ca să-i deschideţi cutia de valori, nu-i aşa?

– Aşa e, răspunse el încordat.

Ea zâmbi. John alegea să nu mintă, chiar dacă asta însemna că pierde confruntarea.

– Și nimeni nu ți-ar fi semnat mandatul doar pe baza bănuielilor mele, nu?

El înjură în barbă.

– O să găsesc acele dovezi. Și o să mă asigur că Hyman ajunge după gratii pentru ce i-a făcut lui Rusty.

– Ce ne facem când o să ajungi tu după gratii? întrebă el. Eu nu renunț, să știi. Nu o să mă opresc până ce nu te arestez.

Ea se uită pe geam. Era aproape surprinsă că nu-l vedea chiar acolo, lângă mașină, ca pe propriul ei nemesis.

– Trebuie să închid.

– Ba nu trebuie. Iar fugi. Deși ești o femeie atât de neînfricată, uneori ești lașă.

Ea începu să râdă.

– Dar e în regulă deocamdată, continuă el. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să te prind.

Oh, Doamne!

– La revedere, John.

– La revedere. Îți stă bine tunsă așa, mai spuse el și închise.

Ea rămase cu privirea ațintită asupra telefonului. Tunsă? Apoi își aminti că își tăiase pletele. De fapt, le ciopârțise. John o văzuse cel mult o jumătate de secundă, dar fusese suficient să remarce că își schimbase coafura.

Turner se înfioră. Nu știa dacă trebuia să se simtă flatată sau îngrozită.

capitolul 23

– Frate, ăsta nu are cum să fie drumul bun spre Minnesota, gemu Nald.

– Bine că știi tu să te orientezi! îi aruncă Fish fără să se întoarcă spre el. Ți-ai înfipt un GPS în fund fără să știu eu?

Era al naibii de cald. Atât de cald, încât asfaltul li se topea sub tălpi. Atât de cald, încât puteai prăji ouă pe şosea. Era aşa cald, încât Nald îşi simţea mădularul fierbinte şi transpirat.

Era al naibii de cald!

– Ştiu şi eu că Minnesota e spre vest, spuse Nald.

– Ce vrei să spui, tâmpitule?

– Nu cred că noi mergem spre vest, frate.

Fish rămase nemişcat în mijlocul şoselei şi se întoarse spre Nald. Arăta dezgustător. Avea părul gras şi turtit de la nămolul din mlaştină, iar faţa îi era străbătută de dâre acolo unde transpiraţia se prelinsese peste stratul de murdărie. Scârbos. Avea nasul roşu ca racul şi începea să se cojească. Scârbos!

– Mergem spre vest, spuse Fish privind spre soarele după-amiezii.

Nald se opri şi scoase restul de carne de vită afumată pe care o furaseră dintr-un magazin în acea dimineaţă.

– Est. Vrei carne? întrebă el şi îi întinse bucata de carne.

– Vest.

Nald luă o îmbucătură şi începu să mestece.

– Est. Crezi că tipa de la magazinul de unde am furat mâncare ne-a recunoscut?

– Nu avea cum, minte creaţă. Doar am făcut schimb de măşti.

Uneori, Fish dădea dovadă de geniu criminal. Era viclean din cale-afară. Cum fusese în acea dimineaţă. Anticipase că poliţiştii îi căutau şi că trimiseseră peste tot informaţii despre ei: „Fiţi atenţi, sunt doi tâlhari periculoşi în libertate, sunt înarmaţi şi înfricoşători". Aşa că Fish spusese că trebuia ca la următoarea lovitură să facă schimb de măşti, ca să-i deruteze pe poliţişti. Fish avea să fie Yoda, iar el, Nald, urma să fie SpongeBob. Lucru care lui Nald îi convenea pentru că, deşi Yoda era un personaj mai tare, masca lui nu avea o ureche, lucru care îl făcea să nu mai fie aşa de tare.

– Da, dar s-a uitat dubios la noi, comentă Nald.

– Normal că s-a uitat dubios, era terminată de frică, omule! replică Fish.

Nald nu era prea convins.

– Crezi?

– Păi a început să tremure, ai uitat?

– Tremura, dar scotea sunetele alea ciudate, de parcă făcuse o criză de râs.

– Păi, am speriat-o rău. La ce te aşteptai?

– Habar n-am. Nald termină carnea. Păcat că nu avea mare lucru în magazin. Carnea asta şi nişte cutii de suc.

– Ce te aşteptai să găseşti în rahatul ăla de oraş? comentă Fish disprețuitor.

– Aveau pufuleţi cu brânză. Să nu uităm.

– Da, au fost buni, fu Nald de acord.

– Sunt produse lactate, punctă Fish riguros. Nutritive.

– Da, şi proteine din carne.

Nald încercă să-şi aducă aminte ce învăţase în primul an. Îi era greu pentru că petrecuse primul an de şcoală descoperind sperietori.

– Sunt vegetale.

– Pufuleţi cu brânză.

Fish se zgârie la mână într-o iederă otrăvitoare. Se prelinse un lichid galben.

– Tocmai ai spus că sunt lactate, obiectă Nald.

– Şi vegetale.

– Cum să fie şi lactate, şi vegetale?

– De aia. Pentru că se fac din porumb. Scrie pe pungă.

– Nu-s aşa sigur, mormăi Nald.

Habar nu avusese că se hrănise cu mâncare sănătoasă în toţi aceşti ani.

– Hai s-o luăm din loc, ordonă Fish şi se întoarse. Avea o zgârietură şi pe spate.

Nald se luă după el.

– Bine, dar să ştii că mergem spre est.

– Ba nu, idiotule! Fish încercă să-şi treacă mâna prin păr, dar nu reuşi. Găsi o căpuşă pe faţă, o scoase şi o aruncă în tufişuri. După ureche avea altă zgârietură.

– Eşti un imbecil! replică Nald.

– Ba nu!

Fish se opri, se întoarse spre Nald şi ridică braţele. Faţa i se înroşi de furie.

– Mergem spre vest!

Nald îşi încrucişă braţele la piept.

– Ba nu.

Fish începu să tremure de nervi.

– Spre vest! urlă el.

Aruncă pe jos unul dintre sacii cu bani şi sări pe el.

– Vest! Vest! Vest!

Nald se încruntă. Vântul îşi schimbase direcţia şi bătea dinspre Fish. Simţea din plin duhoarea amicului lui. Sau poate...

– Vest!

– Un sconcs! strigă Nald.

– Unde? făcu Fish.

– Acolo! strigă Nald, arătând cu degetul spre pădure. N-am văzut de când mă ştiu un sconcs aşa de mare.

Fish se uită în direcţia indicată de Nald.

– Ăla nu e sconcs, retardatule.

– Ei, na! Dar ce e?

– Habar n-am, dar nu e sconcs.

– Are o dungă albă.

– E gri, nu vezi?

Nald urmări animalul. Se uita la ei cu nişte ochi mici, negri şi înfundaţi într-un cap mic. Avea gura un pic strâmbă. Probabil nu era deloc încântat să îi vadă.

– Poate că e un sconcs bătrân.

– Cât de prost poţi să fii? strigă Fish, părând gata să sară din nou pe punga cu bani. Sconcşii nu apucă să îmbătrânească pentru că sunt călcaţi de maşini.

– E un sconcs, frate.

Sconcsul gri deja nu mai era atent la ei. Era ocupat să sape pământul prăfos de la marginea drumului.

– Nu e sconcs. E raton.

– Nu-i raton. Nu are moaca aia ca o mască, cu dungi albe.

– Dar nici sconcs nu e. Ţi se pare că seamănă cu Pepé Le Pew din desene animate?

Acum, că Fish îl menţionase pe Pepé, parcă nu mai semăna aşa de bine cu un sconcs. Mai degrabă cu un...

– E bursucul Bucky Badger[1], mascota! strigă Nald triumfător.

– Exclus! îl contrazise Fish.

– Ba el e. Nu e drăguţ?

Bucky se întoarse, dând din micul său fund blănos în timp ce săpa furios.

– De unde ştii că este un el, nu o ea? întrebă Fish dispreţuitor.

Nald se holbă la el.

– Pentru că Bucky e un el, cap sec. Tu chiar nu ştii nimic?

– Eu zic de ăsta de aici. De unde ştii că e băiat?

– Ţi se pare că arată a fată? izbucni Nald.

Bucky se întoarse şi rânji, arătându-şi dinţii galbeni. Categoric era băiat.

– Şi unde-i e puţa, deşteptule?

– Puţă eşti tu! A lui e undeva sub toate alea... sub toată blana aia.

– Ba tu eşti puţă! şuieră Fish. Eu nu văd nici una. Cred că Bucky e un bursuc poponar.

– Bucky nu-i poponar!

– Ba da!

– Ba nu!

– Ba da! zbieră Fish. Poartă puloverul ăla roşu şi merge ţanţoş cu fundul gol. Normal că e.

Nald simţi că-l podidea plânsul. Cum putea Fish să spună aşa ceva despre Bucky Badger?

– E bluza echipei!

– Şi de ce nu poartă şi pantalonii echipei?

– Poate îi e cald, de-aia!

– Cred şi eu că-i e cald. E fierbinte chiar. Este un poponar!

– Ba nu!

[1] Bursuc, în limba engleză (n.red.)

- Poponar! Poponar! Poponar! strigă Fish fără oprire.
- Idiotule!
- Cretinule!

În acel moment, Bucky ieşi la atac.

capitolul 24

Era deja 10 seara când John ajunse la cabana lui Calvin Hyman de lângă Rhinelander. Bancherul îi dăduse toate indicaţiile, dar lui John îi luase o oră până ce se orientase pe acele drumuri lăturalnice. Fu nevoit să se uite la cutiile poştale, care erau prost marcate, şi să citească numerele caselor în întuneric. De două ori trecuse pe lângă cabană, apoi se dumirise, în sfârşit, unde trebuia să ajungă. John parcă şi coborî din maşină pentru a verifica numărul de pe cutia poştală. Drumul care ducea spre cabană era învăluit în întuneric. Tufişurile de pe marginea drumului nu fuseseră tăiate de ceva vreme. Ramurile îi zgâriară maşina pe lateral pe măsură ce înainta în treapta a doua. Cabana se afla pe o pantă ierboasă ce cobora spre lac. John parcă maşina şi aruncă o privire în jur, rotindu-şi uşor umărul drept. Îl durea pentru că stătuse atâtea ore în maşină.

Auzea ciripitul leneş al unei păsări din pădure în timp ce se îndrepta spre cabană. Era frumoasă, cu parter şi etaj şi o verandă de jur împrejur. În lateral, era un garaj în care încăpeau două maşini. Jos, la malul lacului, se afla o construcţie ce adăpostea, cel mai probabil, o barcă. În spatele cabanei, erau un gazon bine îngrijit şi un fileu de volei.

John urcă treptele de lemn şi observă o pânză de păianjen în dreptul clanţei. Dacă Turner ar fi ajuns înaintea lui, ar fi înlăturat-o. Sau a folosit altă intrare? John decise să facă un tur al cabanei, dar nu descoperi nici un semn de intrare prin efracţie. Ferestrele ce dădeau spre spatele casei erau pline de praf.

Mulţumit că Turner nu ajunsese la cabană înaintea lui, se întoarse la maşină şi o manevră cu grijă în iarba

din spatele cabanei, până în buza pădurii. De acolo avea o vizibilitate bună, fără a fi văzut. Răsărise luna. Sau, mai precis, semiluna. Lumina nu era suficient de puternică încât să-l dea în vileag. Sau cel puțin asta spera. John își rezemă cotul de portieră și privi în gol. Oare unde era Turner în acele clipe? Nu se îndoia că se afla undeva prin preajmă. O căutase în zadar preț de două, trei ore după ce îi scăpase la ieșirea din benzinărie. În mod normal, trebuia să fie prin zonă. Însă nu o văzuse. Și nimeni nu raportase că ar fi observat un Chevrolet bleu în zonă.

Ceasul arăta ora 10.23 seara, adică puțin după ora opt în statul Washington. Scotoci după telefon și formă numărul fostei lui soții. Îi răspunse robotul. John ezită, apoi închise fără să lase un mesaj. Ce putea spune? Dacă Amy sau Dennis, soțul ei, găseau mesajul, nu aveau să se deranjeze să îl sune înapoi. În plus, nu era sigur că Amy știa că Rachel îl sunase. Nu voia să îi trădeze încrederea tocmai acum, când în sfârșit făcuse un pas spre el. Sau, cel puțin, asta încerca să se convingă pe sine. Poate că era doar un laș. Un bărbat căruia îi era teamă să stea de vorbă cu fiica lui. Care nu mai era de mult o fetiță.

Pufni și se lăsă pe spate în scaun. Avusese o zi de tot rahatul. De ce nu ar... Cedă tentației și apăsă tasta de apelare rapidă.

Turner răspunse imediat.

– Ce să vezi... John!

El oftă. Simțea cum mușchii spatelui încep să i se destindă.

– Chiar eu.

– Unde ești?

Ea vorbea atât de încet, de parcă șoptea. Iar trupul lui reacționă imediat.

– Acum s-au inversat rolurile. Acum tu mă întrebi unde sunt.

– Ai de gând să îmi răspunzi?

– Nu.

Ea oftă. Părea atât de fragilă, de pierdută...

– Nici eu nu pot să-ţi spun unde sunt.

El se foi în scaun, dorindu-şi să poată sta într-o poziţie mai confortabilă. Era însă un lux pe care nu şi-l permitea. Trebuia să fie pregătit să demareze în caz că Turner îşi făcea apariţia.

– Ce mai face Squeaky?

– Doarme. S-a agitat cam tare în Rice Lake.

El zâmbi.

– Doar Squeaky s-a agitat? Tu, nu?

– Şi eu, recunoscu ea.

– Îmi pare rău. Ai mâncat ceva la cină?

– Biscuiţi săraţi şi măsline spaniole.

El râse.

– Dar tu?

– Un cheeseburger şi un shake de vanilie.

– Nu-i o alegere sănătoasă. Atâta sare, atâtea grăsimi...

Tonul ei era dezaprobator.

– Da, dar gustul era divin. Avea şi puţină salată de varză.

Amândoi tăcură. John îi auzea respiraţia. Închise ochii. Doamne, cât de mult îşi dorea să fie lângă ea! Să o atingă, să-i inspire mirosul, să-şi plimbe buzele prin părul ei. Gândul la ei doi împreună era ciudat de seducător. Deschise ochii şi lăsă geamul în jos. Aerul rece din maşină se risipi, dar afară începuse să se răcorească şi bătea vântul. Se aplecă pentru a privi cerul înstelat.

– Eşti afară?

– Hm... da.

Vocea ei era somnoroasă, dar incitantă. John simţi cum mădularul începea să îi zvâcnească.

– Vezi stelele?

– Da.

– Ştii care e Steaua Nordului?

– Polaris, şopti ea. O văd. Văd şi Ursa Mică.

– Eu îi zic Carul Mic.

Ea râse.

– Vezi şi Cassiopeia?

– Cea în formă de W, nu?

– Da. Şi chiar lângă ea e Andromeda. Fiica ei.

El îşi ţuguie buzele.

– Hm, aici m-ai prins. Nu ştiu care e.

– Vezi cele mai mari stele din Cassiopeia?

– Da. Uită-te mai jos, îi indică ea încet. Următoarea stea mare e la baza dreaptă a constelaţiei. De acolo pornesc alte trei stele mai mici, le vezi?

– Da, răspunse el, deşi nu era deloc sigur.

– Iar în partea opusă e Cygnus. Constelaţia Lebedei. Are formă de cruce. I se mai spune Crucea Nordului. O vezi?

– Da, minţi el.

– Tot acolo e Vega, o stea foarte strălucitoare, mai aproape de linia orizontului. Vega face parte din constelaţia Lirei. O ştii?

John nici nu se mai obosea să se uite pe cer. Stătea cu capul sprijinit de tetieră şi-i asculta vocea. Putea să-i citească din cartea de telefon şi tot i s-ar fi părut al naibii de sexy.

– Da.

Ea chicoti.

– Ce e?

– N-o vezi, nu-i aşa?

El zâmbi.

– Aşa e. Cum ţi-ai dat seama?

– Pentru că nimeni n-a auzit de Lira, spuse ea pe un ton triumfător.

– Ai inventat-o?

– Nu, dar e o constelaţie foarte puţin cunoscută. Eu ştiu de ea doar datorită mitului.

– Ce mit? Povesteşte-mi!

– E vorba de lira lui Orfeu. Instrumentul acela mic, cu corzi din Grecia antică.

– Aha...

Ar fi putut să adoarmă ascultându-i vocea hipnotică.

– Orfeu cânta dumnezeieşte. Când îi auzeau muzica, păsările se opreau din cântat, iar animalele sălbatice îl urmau.

– Bună treabă!

– Chiar că da, râse ea. Orfeu s-a îndrăgostit de o femeie pe nume Euridice. S-a îndrăgostit și ea de el și s-au căsătorit. Dar, într-o bună zi, Euridice a fost mușcată de un șarpe și a murit. Sufletul ei s-a dus la Hades, adică în infern. Orfeu suferea cumplit.

– Povestea asta devine cam tristă.

– Stai că n-am terminat. Vezi tu, Orfeu o iubea atât de mult pe Euridice, încât s-a dus după ea în lumea de dincolo, ca să o readucă printre oameni. După o lungă călătorie, a ajuns la Hades, stând în fața zeului din lumea de dincolo. Orfeu a cântat pentru Pluton, iar zeul a fost atât de impresionat de frumusețea muzicii, încât a făcut un gest pe care nu îl făcuse până atunci și i-a redat-o pe Euridice.

Ea făcu o pauză.

– Așa...

– Dar i-a cerut ceva în schimb.

– Ca în viață.

– Da. Ca în viață.

Turner părea tristă, iar John începu să se foiască.

– I-a spus lui Orfeu că, în drumul înapoi spre lumea celor vii, nu are voie să se întoarcă pentru a o privi pe Euridice. Nici măcar o dată.

John se strâmbă, așteptând ca inevitabilul să se producă.

– Așa că Orfeu a pornit la drum. Ea nu avea voie să scoată un cuvânt până ce nu ajungeau înapoi. El, tocmai pentru că nu o auzea, era tot mai nesigur că ea îl urma. Așa că s-a întors.

– Iar ea a dispărut.

– Nu, spuse ea încet. Asta a fost partea cea mai dureroasă. Ea era acolo, chiar în spatele lui, iar Orfeu a putut să o vadă o clipă înainte ca Pluton să o tragă înapoi.

– Bietul prost! spuse John, frecându-se la ochi. Dar înțeleg de ce a simțit nevoia să se întoarcă să verifice.

– Serios? întrebă ea pe un ton sincer curios. N-aş fi crezut că vei avea vreun pic de înţelegere pentru Orfeu. Pentru că nu s-a putut stăpâni.

– Da, dar nu o auzea.

– Aşa, şi?

– Şi vocea unei femei este, pentru bărbaţi, elementul cel mai distinctiv. Doar o aud zi şi noapte.

– Simt o urmă de şovinism în remarca ta, comentă ea uşor amuzată.

– Vorbesc serios. Femeile vorbesc mai mult ca bărbaţii. Un bărbat e obişnuit să audă aproape în permanenţă vocea femeii – fie că-i povesteşte cum a petrecut ziua, fie că-i spune ce să facă, doar trăncăneşte.

– Trăncăneşte?

El se strâmbă. Ştia că nu îi explicase prea bine.

– Da, trăncăneşte. Femeile fac asta tot timpul. Chiar şi tu. E liniştitor, normal. El ştie că totul e în regulă doar auzind sunetul glasului ei.

– Nu am mai auzit teoria asta până acum.

Acum râdea de el.

John continuă:

– Deci Orfeu era probabil derutat pentru că soţia lui se afla exact în spatele lui, dar nu scotea o vorbă.

– Nu sunt sigură că este un compliment la adresa femeilor.

El închise ochii.

– Dar chiar e. Un bărbat se poate excita doar auzind vocea unei femei.

Exact cum i se întâmpla lui vorbind cu ea. Ea izbucni în râs, iar el îşi dădu seama că o speriase un pic.

– Ce tot...

– Ai auzit bine.

– Nu pot să cred că-mi spui aşa ceva.

– Ba să crezi. O voce joasă, un pic răguşită e extrem de excitantă. Te face să te gândeşti la fel şi fel de scene în dormitor.

– Dumnezeule! Voi, bărbaţii, chiar vă gândiţi doar la sex?

– Destul de mult. John rânji. Dar știu că și femeile se gândesc.

– Ești foarte sigur pe tine.

– Poate că da. Hai, recunoaște! Sigur te-ai gândit măcar o dată cum ar fi să mă săruți.

John era conștient că încălca una dintre regulile pe care chiar el le stabilise cu mult timp în urmă. Le încălca însă și pe ale ei? Cât de departe avea să-l lase să meargă?

– Nu o să-ți răspund la întrebarea asta, spuse ea aproape șoptit.

– E ca și cum ai fi recunoscut, replică el pe un ton triumfător. Eu mă gândesc adesea cum ar fi. Cum ți-aș simți buzele sub ale mele.

– Eu... nu pot să fac asta, John.

– Doar vorbim. Vorbim la telefon. Nu-i nimic înspăimântător în asta.

John nu putu să-și dea seama dacă ea râse ori oftă.

– Pe mine mă sperie totul la tine. Chiar și să vorbim la telefon.

El închise ochii. Era atât de excitat, atât de frustrat. La starea în care era, s-ar fi eliberat în doi timpi și trei mișcări. Dar nu voia să cedeze în fața dorinței pe care o simțea în acele momente.

– Ar trebui să facem ceva să scapi de teama asta, spuse el.

– Trebuie să închid.

Căuta un motiv, era convins de asta. O pierdea, la naiba! Alungă frustrarea, dorința de a-i auzi vocea. Acea seară nu era momentul lor. El era vânător și știa foarte bine că temporizarea era cheia oricărei urmăriri. Era mai bine să o lase să scape în acea seară și să continue vânătoarea a doua zi.

– Noapte bună, îi spuse el cu tandrețe în voce.

– Noapte bună, John.

Închise telefonul și zâmbi în beznă. Avea să-i ia mult, mult timp să adoarmă.

capitolul 25

A doua zi de dimineaţă, sunetul telefonului o trezi pe Turner. Lângă ea, Squeaky ridică încet capul şi căscă, dezvelind o gură cavernoasă plină de dinţi galbeni. Telefonul tot suna.

Turner se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Petrecuse noaptea undeva între Woodruff şi Rhinelander. Nu îndrăznise să se apropie de cabană la un timp atât de scurt după ce îl văzuse pe John la Rice Lake. După ce o ratase la milimetru, era convinsă că era din nou pe urmele ei. Iar asta însemna, probabil, că tot FBI-ul şi toată poliţia ştiau că intenţia ei era să ajungă la cabana lui Calvin. Probabil puseseră deja casa sub observaţie. Întrebarea era cum avea să facă să...

Telefonul continua să ţârâie enervant. Turner răspunse.

- Alo?

- Sper că nu te-am trezit din somn, spuse Victoria, care părea foarte trează.

- A, nu, minţi ea, trecându-şi degetele prin păr. Mă bucur că m-ai sunat. Trebuie să stabilim când ne întâlnim.

Se uită la ceas şi văzu că era abia 7 dimineaţa. Ce fel de om dădea telefoane aşa de devreme? Cineva ca Victoria, desigur.

- Bine. Aşa mă gândeam şi eu. Mâine la 12.30 e în regulă pentru tine?

A doua zi era joi, iar Victoria îi spusese în prima lor convorbire că nu se poate vedea cu ea vineri. Aşa că nu avea încotro.

- Da, e bine mâine, răspunse Turner.

Asta însemna că în cursul zilei trebuia să găsească o cale să intre în cabană şi să găsească dovezile.

- Unde vrei să ne întâlnim?

- La mine la birou, dacă vrei.

Turner simţi fiori reci pe şira spinării. Victoria părea că vrea să o ajute, dar Turner nu o cunoştea atât de bine

încât să aibă încredere oarbă în ea. Iar data trecută când vorbiseră, o întrebase unde era. Pe de altă parte, nu avea pe altcineva la birou procurorului federal. Trebuia să își asume un risc calculat. În același timp, cel mai bine era să fie prudentă.

- Nu, aș prefera să ne vedem undeva pe teren neutru.

- În regulă, spuse Victoria. Ne putem întâlni la un restaurant sau la o cafenea.

- Păi...

Turner făcea eforturi să se gândească la un local din Madison amplasat în plan deschis, ca să poată vedea dacă Victoria avea să vină singură sau însoțită de poliție.

- Biroul meu e aproape de piața centrală. Hai să ne vedem pe latura din nord!

- De acord.

Turner se relaxă un pic. Piața era mare, deschisă. Îi lăsa spațiu de manevră.

- Atunci, pe mâine la 12.30.

- În regulă.

- Pa! zise Victoria și închise.

Turner închise și ea și rămase pe gânduri. Victoria știuse de jaful de la bancă și de povestea cu cutia de valori a lui Calvin. Poate credea că Turner orchestrase jaful, așa cum păreau să creadă cei de la FBI. Poate că ținea legătura cu John și cu ceilalți agenți. Exista posibilitatea ca întâlnirea lor să fie o capcană. Dar simțea că nu are de ales. Cântărise deja variantele și își evaluase șansele. Victoria o cunoștea. Erau șanse mari să o creadă pe ea, nu pe Calvin. Când trăgea linie, beneficiile depășeau riscurile. Turner clătină din cap. Chiar dacă analiza lucrurile zi și noapte, tot nu avea să își schimbe decizia. Avea să continue să facă ceea ce trebuia. Lângă ea, Squeaky încercă să se întindă, dar îl incomodă volanul. Începu să scâncească.

- Da, nici mie nu mi-e ușor, murmură ea.

Ieşi din maşină, iar câinele o urmă. Se rezemă de portieră şi aruncă o privire în jur. Iarba era verde şi îi trecea mult de gleznă. Afară era senin şi se anunţa o nouă zi toridă. O cioară se mută croncănind dintr-un copac în altul, iar Squeaky o urmări cu atenţie.

Se gândi la convorbirea telefonică pe care o purtase cu o seară înainte cu John şi la frustrarea pe care o simţise în glasul lui la final. Cum se ajunsese acolo? Începuseră să vorbească despre stele, constelaţii şi mituri, privind acelaşi cer, deşi erau departe unul de celălalt. Reuşiseră să evite subiectele explozive precum misiunea lui John de a o aresta şi hotărârea ei de a-l răzbuna pe unchiul Rusty. Cum se ajunsese la o discuţie despre cum ar fi fost dacă s-ar fi sărutat? Nu fusese ea însăşi. Ea nu era genul care să se înfierbânte cu gândul la vreun agent FBI aflat pe urmele ei.

Chiar şi în perioadele în care era implicată într-o relaţie – şi putea număra pe degete relaţiile pe care le avusese –, viaţa ei sexuală fusese cât se poate de banală şi neinteresantă. De cele mai multe ori, nu avea orgasm în timpul actului intim. Şi nu făcea o dramă din asta. Ştia să se ocupe singură de nevoile ei. Câţiva dintre foştii iubiţi observaseră asta şi o luaseră ca pe un afront adus masculinităţii lor. Unul dintre ei chiar îi dăduse, la despărţire, numărul unui terapeut sexual.

Ea îi mulţumise şi aruncase numărul cu prima ocazie. Niciodată nu acordase importanţă sexului. Implica un amestec de fluide corporale şi o apropiere extrem de mare de altă persoană din punct de vedere fizic şi emoţional. Presupunea zgomote şi mirosuri jenante, şi o cumplită lipsă de control asupra propriului trup. Teoretic, se presupune că puteai avea parte de o trăire extrem de intimă precum orgasmul în prezenţa altei persoane. Care nu era prezentă doar în aceeaşi cameră cu tine, ci fix în tine. Nu vedea nimic incitant în asta. Ideea îi depăşea puterea de înţelegere. Uneori, se întreba cum era posibil ca o persoană să se relaxeze în acele

momente. Ea, una, nu se pricepuse niciodată să împartă. Să împărtășească.

Cu toate acestea, cu o noapte în urmă se înfierbântase teribil doar la auzul vocii lui John. Turner se înfioră. Numai Dumnezeu știa ce s-ar fi întâmplat dacă John chiar ar fi pus mâna pe ea în adevăratul sens al cuvântului. Probabil ar intra în combustie spontană. Nu ar fi fost ceva complet imoral? Ce avea John așa de special încât o făcea să-și piardă controlul? Poate că de vină era întregul context. Adrenalina, ideea că era o fugară, momentul când scăpase ca prin urechile acului din benzinăria din Rice Lake?

Un șoim zbură deasupra capului ei, căutând probabil un șoricel neajutorat sau vreo altă pradă pe post de mic dejun. Turner își dorea cu adevărat să poată da vina pe adrenalină pentru starea de excitație pe care o simțea. Însă nu reușea. Când își imagina că era singură cu John, atingându-se unul pe celălalt... Turner se înroși ca racul și începu să se foiască. Își dădu seama că toată înfierbântarea nu i se trăgea de la situația în care se afla, ci de la acel bărbat cu care schimba zi de zi cuvinte șoptite.

Squeaky văzu un curcan sălbatic zburând chiar la marginea pădurii și o luă încântat la fugă după el. Turner auzea zgomotele pe care le făceau în pădurea de conifere. Scoase telefonul din buzunar. Dorința de a-l suna pe John era aproape copleșitoare. Voia să-i audă vocea. Să-l întrebe cum se simțea în acea dimineață.

Dar nu! Nu și nu! Era femeie în toată firea. O femeie sofisticată, trecută de 30 de ani, ca personajele acelea din serialul *Totul despre sex*. Numai că nu era în New York, ci într-un orășel din Wisconsin. Nu. Nu avea să-l sune pe John ca să-i dea apă la moară. Indiferent cum o făcea să se simtă din punct de vedere emoțional sau sexual. Relația lor era cât se poate de nesănătoasă. În plus, nici măcar nu era sigură că, dacă îl suna, putea vorbi fără să se bâlbâie ori să se înroșească. Puse telefonul la loc. Gata, înapoi la treabă! Trebuia să dea de cabana lui Calvin și să găsească o cale de a se strecura înăuntru.

– Squeaky! strigă ea.

Oare câinele îşi ştia noul nume? Din pădure se auziră zgomote, iar Squeaky apăru dintre copaci, cu botul larg deschis. Alergă spre ea şi încercă să-şi pună labele pe umerii ei.

– Nu!

Îl înlătură cu blândeţe şi îi pregăti bolul de apă.

– Ai prins pasărea?

El dădu din coadă şi bău apa pe care i-o turnă în bol. Avea coada plină de insecte. Mai târziu, trebuia să-l caute de căpuşe. Nu era chiar aşa de uşor să aibă grijă de un câine. Squeaky ridică apoi capul şi îşi arătă recunoştinţa frecându-şi botul plin de apă de tricoul ei. Oricum trebuia să găsească un loc unde să se spele. Era timpul să pornească la drum.

capitolul 26

La naiba, era prea bătrân pentru asta!

Era aproape 7.30 dimineaţa când John se ridică din scaunul şoferului. Se mişcă încet, ca un bătrânel artritic, care cu o noapte în urmă încasase o bătaie soră cu moartea. Efectiv îşi auzea încheieturile scârţâind. Poate că venise momentul să caute o slujbă plictisitoare de birou.

Se întinse şi înjură când umărul aproape că îi sări din încheietură. Dumnezeule, chiar că se dezintegra! Îşi masă umărul drept în timp ce se îndreptă şchiopătând spre liziera pădurii ca să urineze. La lumina zilei, maşina lui putea fi văzută. Trebuia să găsească alt loc să parcheze. Era blocat acolo, fără mâncare sau un loc unde să facă duş. Era blocat până când Turner avea să îşi facă apariţia, iar el trebuia să se spele. Poate că nu era o idee rea să se ducă în Rhinelander ca să se spele şi să mănânce. Însă risca s-o rateze pe Turner şi chiar nu putea face asta.

Mobilul i se închisese cu o noapte în urmă, când îl scăpase în maşină. Oare Turner l-ar fi sunat aşa de devreme?

Se întoarse la maşină şi găsi telefonul sub scaunul din dreapta. Îl deschise şi aparatul începu să sune. Rahat! Era Torelli. Exact persoana cu care dorea să-şi înceapă ziua.

Răspunse.

–MacKinnon.

Torelli nu pierdu vremea cu formule de introducere.

–Am mai primit o informaţie despre Turner Hastings, spuse el, cu un accent newyorkez mai pronunţat ca de obicei.

–Serios?

John se aplecă şi îşi recuperă termosul de cafea.

–O femeie pe nume Victoria Weidner, care lucrează la biroul din Madison al procurorului general, a sunat în urmă cu puţin timp la biroul nostru din Milwaukee. Mi-au transferat apelul.

–John se încruntă.

–Şi ce voia?

Luă o gură din cafeaua care rămăsese în termos şi se strâmbă. Avea un gust oribil.

–A spus că Hastings a luat legătura cu ea.

–Poftim?! exclamă John, lăsând cana.

Torelli îi ignoră reacţia.

–Se pare că Turner Hastings vrea să se întâlnească personal cu Weidner ca să-i arate ce dovezi are împotriva lui Calvin Hyman. E vorba de dovezi care demonstrează că el ar fi deturnat fondurile băncii.

Vrăjitoarea mică! Dacă într-adevăr avea dovezile acelea, de ce nu avea încredere în el?

–De ce a contactat-o pe Weidner?

–Weidner a copilărit în Winosha şi se ştie cu Hastings din liceu.

„Aha..."

–Şi Weidner o trădează pe Hastings?

–E procuror federal, spuse Torelli. A citit în ziare despre cazul lui Hastings şi a considerat că trebuie să ne anunţe.

– Cu aşa prieteni, nu-ţi mai trebuie duşmani, mormăi John. Când se întâlnesc?

– Mâine la 12.30, în zona de nord a pieţei centrale din Madison.

– De ce aşa de târziu?

– Nu ştiu.

„Pentru că încă nu are dovezile", îşi răspunse John. Torelli nu spunea nimic. Aştepta.

– În regulă, zise John. Cred că îşi va face apariţia aici, mai devreme sau mai târziu. Din Rhinelander până în Madison sunt patru ore, iar înainte să se vadă cu Weidner, trebuie să intre în cabană şi să caute dovezile.

– Aşa e, răspunse Torelli. Asta zicea şi Weidner, că Hastings încă nu are dovezile.

– Bun.

– Vrei să iau legătura cu poliţia din Madison ca să pună mâine zona sub supraveghere?

– Nu.

– Mac...

– E un ordin, mârâi John.

Îl auzi pe Torelli oftând.

– Ştim sigur că mâine la 12.30 va fi în Madison. Nu poţi rata şansa asta.

Torelli nu făcu nici o referire la incidentul de la benzinărie, dar dezgustul din vocea lui era evident.

La naiba! Nu putea să-i permită lui Torelli să fie afurisit cu el tocmai acum.

– Uite ce este, mai întâi de toate, trebuie să apară în Rhinelander. O să pun mâna pe ea aici, înainte să ajungă în Madison.

– Dacă o ratezi iar?

– Nu va fi cazul.

– A fost mai înainte.

„Idiotule!" John trase adânc aer în piept.

– Dacă o ratez, pot ajunge în Madison în mai puţin de patru ore.

– Dar...

– Ordinul nu se discută, Torelli.

Tânărul agent mormăi ceva şi fu mai bine că John nu înţelese. Apoi răspunse:

– Da, domnule.

– Nu vreau ajutor din afară.

– Da, domnule.

– Nu vreau să chemi autorităţile locale.

– Da, domnule.

– Şi nu faci nimic peste capul meu, adăugă John cu o voce ucigătoare. Ne-am înţeles?

– Da, domnule, scrâşni Torelli.

John rânji. Nu-l interesa dacă îl enerva sau nu pe Torelli. Îl interesa doar ca agentul mai tânăr să îi respecte ordinele.

– Bun. Să mă ţii la curent, termină John şi închise înainte ca Torelli să mai spună ceva.

Vărsă în iarbă restul de cafea. Dumnezeule, ce mod de a-ţi începe ziua! Acum chiar că nu mai putea pleca în Rhinelander. Deja ştia exact că Turner avea să îşi facă apariţia la cabană în următoarele 24 de ore. Căscă şi se întinse. Cel puţin avea cutia cu batoane de cereale, care nu-i lipsea niciodată din maşină. Iar cu o zi în urmă îşi cumpărase două sticle cu apă. Deschise portbagajul şi căută cutia. Trebuia să mute maşina. Era prea vizibilă la lumina zilei. Asta însemna să coboare din maşină în pădure, printre căpuşi, ţânţari şi animale sălbatice. Fără să pună la socoteală căldura. Minunat!

Găsi cutia cu batoane de cereale şi o deschise. Era prea implicat în caz. O ştia. Iar cel mai grav era că şi Torelli ştia. Iar dacă Torelli trecea peste capul lui şi de această dată, nu mai putea avea o apărare credibilă. Dacă ar fi cerut ajutorul patrulei autostrăzii cu o zi înainte, Turner ar fi fost deja după gratii. Putea invoca liniştea şi siguranţa cetăţenilor, precum şi reticenţa FBI de a implica alte agenţii pentru a nu apela la patrula de stat. Dar această pledoarie nu mai era credibilă odată cu sosirea în Madison şi întâlnirea lui Turner cu angajata de la Procuratura Federală. Adevărul era că trebuia

să ceară asistență din partea poliției din Madison. În mod normal, ar fi făcut-o. Dar nu era un caz normal.

Acest caz era despre Turner.

Desfăcu un baton de cereale cu unt de arahide, ovăz și alune. Care era oare treaba cu Turner? Nu era vreo frumusețe. Ba chiar era o femeie banală, scundă, cu trăsături obișnuite. Cu toate acestea, niciodată nu avusese sentimente atât de intense pentru o femeie. Cele cu care se văzuse după divorț fuseseră destul de drăguțe, dar le lipsise ceva. Lipsise o legătură mai profundă, pe care nu ajunsese să o aibă cu nici o femeie. O parte din el se temea că ratase șansa de a trăi asta vreodată. Că își petrecuse singur cea mai mare parte din viață. Se obișnuise cu ideea. Aproape că se resemnase. Doar că de această dată avea șansa să cunoască o femeie cu care simțea că poate să comunice cu adevărat. Numai că, din nefericire, misiunea lui era să o trimită la închisoare.

John schiță un zâmbet. Poate că, până la urmă, nu se resemnase.

Turner îl fascina. Își petrecuse ultimii patru ani ascunzându-și cu grijă farmecul în spatele unor ochelari fără dioptrii și al imaginii-clișeu a bibliotecarei orașului. Se străduise din răsputeri să nu iasă cu nimic în evidență, să pară cât mai banală cu putință, când cele mai multe femei procedează exact invers. Bărbații obișnuiți nici nu o remarcau. La naiba, dacă ar fi întâlnit-o în circumstanțe normale, nici el n-ar fi remarcat-o! Numai că o cunoscuse într-o situație specială și îi fusese imposibil să nu o remarce. Din clipa în care văzuse acel zâmbet abia mijit pe camera de supraveghere, fusese prins în mreje. Voise să dezlege misterul acelei femei. Pentru că ce fel de persoană avea tăria de caracter să aștepte ocazia de a se răzbuna vreme de atâția ani?

Și-ar fi dorit să o cunoască, să o analizeze, să afle ce anume o făcea să fie Turner. Voia să îi pună un milion de întrebări și să afle toate detaliile vieții ei. De când avea acei pantofi roșii cu toc ascunși în șifonier? De ce alesese să devină bibliotecară? Intenția ei fusese

să se deghizeze sau îşi descoperise chemarea profesională atunci când se decisese să se răzbune pe Hyman? De ce se tunsese? Nevoia lui de a o urmări, de a o pândi avea ceva pur erotic. El devenise prădătorul, iar ea era prada lui vicleană şi seducătoare. Jocul lor avea puternice tente sexuale. Simţea asta şi era sigur că şi ea simţea la fel.

Problema era că o obseda moartea unchiului ei. Acea obsesie şi hotărârea de a aştepta patru ani, pentru numele lui Dumnezeu, momentul potrivit ca să se răzbune erau tipice pentru caracterul ei. Făceau parte din ceea ce îl fascina la ea. Dar era frustrant gândul că se afla în competiţie cu un mort şi că purta o bătălie pe care nimeni nu o putea câştiga.

John oftă şi se uită de jur împrejurul curţii din spate a cabanei lui Hyman. Perfect. Primul lucru pe ordinea de zi: trebuia să găsească un loc în pădure unde nu erau aşa de multe căpuşe. Apoi s-o sune pe Turner. Voia să ştie cu ce impresie rămăsese după discuţia de noaptea trecută. Voia să afle cum se simţea în acea dimineaţă. Şi trebuia s-o întrebe unde era. Chiar dacă ea nu avea să îi răspundă. Dar oricum trebuia să o întrebe.

capitolul 27

– Să-i ardem!

Luther Hindenburg bătu în masă cu degetele lui cu unghii roase ca să se facă mai bine înţeles.

– Eu aşa zic. Să-i ardem la prima infracţiune. Nu la a doua sau la a treia. Şi gata cu anii ăştia de aşteptare a apelului! Cine primeşte pedeapsa cu moartea trebuie să fie executat imediat.

Un murmur aprobator se auzi de-a lungul rândului de mese pliabile. Calvin înghiţi o bucată de clătită lipicioasă şi deschise gura să spună ceva. I-o luă însă înainte Harvey Johnson, care flutura furculiţa în care avea înfipt un cârnat.

– De ce e aşa de greu să-i condamnăm pe nenorociţii ăştia? Pe pedofilii care au violat zeci de copii sau pe nemernicii care şi-au lichidat familiile? Vă spun eu de ce. Din cauza avocaţilor apărării. Unde scrie că au dreptul la un avocat şmecher? tună Harvey, apoi îşi îndesă în gură un cârnat întreg şi începu să molfăie.

Calvin se încruntă.

– Tehnic vorbind, scrie în Legea Drepturilor...

– Dacă nu-şi permit să plătească o lepădătură, ar trebui să fie lăsaţi să se apere singuri. Chiar aş vrea s-o văd şi pe-asta!

Harv bătu tare cu pumnul în masă, nimerind într-un bol cu sirop pentru clătite. Nu observă însă.

Ceilalţi meseni murmurară şi încuviinţară din cap.

– Mda!

Luther râse. Era complet chel – probabil se rădea în cap – şi deţinea magazinul de unelte din oraş. Putea încărca într-o camionetă o maşină de tuns iarba proaspăt reparată fără a-l trece toate transpiraţiile.

– Imaginaţi-vă cum ar încerca un ucigaş să-şi justifice fapta: „Nu am vrut s-o fac. Însă capul ei s-a nimerit să fie în direcţia glonţului".

Încăperea răsună de hohote de râs.

Era marţi dimineaţă, iar cei mai importanţi bărbaţi din Winosha se aflau la fostul club al membrilor Lojii Elanilor. Era folosit aproape în exclusivitate de cei din Clubul Kiwanis, întrucât ultimii doi membri ai Lojii Elanilor aveau peste 90 de ani. Era o clădire din bârne de lemn şi cu podea de ciment. Deasupra podiumului, trona un cap de elan împăiat. Era aşa de vechi şi de prăfuit, încât mai cădeau pe podea ghemotoace de blană.

Avea loc micul dejun anual al Clubului Kiwanis organizat pentru strângere de fonduri, iar Calvin era invitatul de onoare. Nu-i era foarte clar pentru ce cauză strângeau bani, dar ştia ce rol îi revenea lui: să ţină un discurs prin care să-i convingă pe toţi cei de faţă să-l voteze. Din fericire, era limpede că nu trebuia să ducă muncă de convingere. Din ce ştia, toţi membrii din

Winosha ai Clubului Kiwanis erau republicani convinşi. Singura excepţie era Ed Riley, care trăia izolat undeva în pădure şi nici nu se obosea să ia parte la întâlniri.

- Exact asta este şi părerea mea, spuse Calvin, iar când voi fi ales, în acest stat va fi instituită o lege, iar eu voi face tot ce-mi va sta în putere să fie adoptată. Mai mult...

- Bine-bine, Cal, dar ce ne facem cu avocaţii ăştia ai apărării? întrebă Harvey fără legătură cu subiectul.

Harv era mic de statură, dar mare amator de dezbateri şi discuţii în contradictoriu. Vara, se ducea la bar în fiecare vineri, se îmbăta şi le căuta pricină turiştilor până când se ajungea la bătaie. Iarna, se plimba cu snowmobilul prin oraş după miezul nopţii. A doua zi de dimineaţă, se vedeau urmele trecerii lui între casă şi cârciumile locale.

Calvin scoase la înaintare zâmbetul lui cel mai cooperant.

- Sigur că sunt de acord cu tine, Harv, dar...

Începu să-i vibreze mobilul aflat în buzunarul de la piept. Calvin clipi şi duse mâna la buzunar, fără a pierde contactul vizual cu interlocutorii.

- ... dar trebuie să ţinem cont şi de reprezentanţii oraşelor cu majoritate democrată. Ca Madison, de exemplu.

Toţi chicotiră în afară de Harv. Părea iritat.

- Da, dar Madison nu a fost...

Calvin privi ecranul mobilului. „Dumnezeule mare!"

- Vă rog să mă scuzaţi, zâmbi el. E un apel foarte important, continuă el şi se ridică de pe scaun.

- Bine, dar... încercă Harv.

Calvin îl ignoră şi se îndepărtă cu telefonul la ureche. Găsi uşa din spate şi ieşi afară.

- Ce vrei? murmură.

- Am ajuns, mârâi Hank.

Calvin se încruntă.

- Unde?

- Aici.

Oare de ce foştii membri ai forţelor speciale aveau senzaţia că era impresionant să folosească atât de puţine cuvinte? Oare aşa îi învăţau în armată? Sau nişte indivizi monosilabici şi aproape nebuni alegeau să se alăture forţelor speciale? Indivizi precum Hank. Dar, în fine, măcar sunase. Cel puţin, sunase. După ce cu o zi înainte îi dăduse lui Hank restul de 500 de dolari, Calvin nu mai primise nici un semn. Începuse să se teamă că omul lui îşi luase tălpăşiţa şi fugise în Canada. Inspiră adânc.

– Aici unde?

– La cabană.

Calvin îşi dădu ochii peste cap. Nu putea să-i spună asta de la început? De ce trebuia să îi smulgă cuvintele cu cleştele?

– Bun. E şi... pachetul acolo?

– Ce?

Hank expiră profund. Probabil fuma din nou. Urât obicei!

Calvin privi peste umăr. Nu era nimeni în jur.

– Pachetul. Cel pentru care te-ai dus acolo.

– Adică fata?

– Da.

– Şi de ce nu zici aşa?

– Pentru că, scrâşni Calvin, sunt la micul dejun anual al Clubului Kiwanis.

– Aha.

– Deci?

– Am uitat întrebarea.

Calvin oftă exasperat. Hank spunea mereu că fusese în trupele de elită şi povestea despre luptele din Afganistan, dar era greu de crezut că cei din armată erau atât de strâmtoraţi încât acceptaseră pe cineva ca Hank. Sigur, până la urmă, asta nici nu conta. Chiar dacă nu fusese în trupele de elită, Hank sigur lichidase câţiva oameni la viaţa lui. Era de ajuns să-l priveşti în ochii aproape lipsiţi de viaţă ca să te convingi.

– Fata e acolo? repetă Calvin întrebarea.

– Nu.

– Eşti sigur?

– Da. Am verificat şi cabana, şi împrejurimile. Sunt nişte urme de cauciucuri în spate...

– Rahat! exclamă Calvin.

Idiotul o ratase?

– Dar sunt cauciucuri de maşină normală, nu de camionetă, continuă Hank. Deci tipa nu a fost aici.

– Bine. Acum stai acolo şi aşteapt-o!

– Nici măcar nu ştii sigur că o să apară, replică Hank fără să ridice ori să coboare vocea lui de fumător.

Vorbea mereu pe acelaşi ton şi era greu să îţi dai seama dacă era sau nu supărat.

– O să apară.

Se aşternu tăcerea.

Calvin scrâşni din dinţi.

– Nu cumva să...

Uşa din spatele lui se deschise, şi Luther scoase capul afară.

– E totul în regulă?

Calvin se strădui să zâmbească.

– Da, da, sigur. Înclină capul, arătând spre telefon. Ştii cum sunt cei din Madison, adăugă şi făcu semn cu mâna, de parcă era plictisit.

– În regulă, spuse Luther. Voiam să mă asigur că totul este în regulă. Herb zice că poţi să începi oricând discursul.

Calvin zâmbi şi încuviinţă din cap, iar uşa se închise.

– Ce-a fost asta? vru să ştie Hank.

– Nu are importanţă. Deci nu te mişti de acolo până ce nu apare fata. Ai priceput?

– Bine.

– Nu pleci nici până la McDonalds!

– Da, da, bine. Nu-i nevoie să-mi spui tu ce am de făcut.

– Bine atunci, răsuflă uşurat Calvin. Nu uita că mai ai de primit 3 000 de dolari. Ar fi păcat să pierzi atâta bănet pentru că n-ai rezistat.

– Rezist, replică Hank cu vocea lui robotică. Am rezistat în Afganistan. Mă descurc fără probleme. Am apă, mâncare şi puşca.

– În regulă.

– Cu puşca asta zbor capul oricui de la 50 de metri sau chiar mai mult. Iar eu ţintesc mereu la cap.

Erau deja prea multe informaţii pentru Calvin.

– Bine.

– Nu o pot face toţi lunetiştii.

– Aha, ezită Calvin. Nu uita să mă suni înainte!

– Da, da.

Hank închise. Închise şi Calvin, apoi puse telefonul înapoi în buzunar. Scoase o batistă şi îşi şterse transpiraţia care îi şiroia pe faţă.

Era aproape. Al naibii de aproape.

capitolul 28

Trecuseră primele ore ale dimineţii când Turner găsi drumul lăturalnic ce ducea spre Rhinelander. Încetini, căutând numărul cabanei lui Calvin, şi trecu în viteza a treia, căci drumul era tot mai plin de hârtoape. Lângă ea, Squeaky aţipise, nederanjat de hurducăieli.

Rhinelander era o destinaţie turistică, iar cele mai multe cabane de pe malul lacului erau destul de luxoase. Trecu pe lângă o cutie poştală ce avea trecut pe ea numărul 1408. Ea căuta numărul 1475. Era cazul să parcheze Chevroletul undeva în apropiere şi să plece pe jos în recunoaştere. O luă pe următoarea alee şi ajunse la un bungalow verde-deschis. Pe preşul de la uşă scria „Ascunzătoarea noastră fericită". Iarba de pe marginea aleii îi ajungea până la jumătatea gambei şi era uscată. Chiar dacă fusese secetă, părea netăiată de cel puţin o lună. Aşadar, nu era nimeni acasă.

Turner coborî din camionetă, aşteptă să sară Squeaky de pe banchetă, apoi trânti portiera. Se asigură că avea la ea telefonul şi o sticlă cu apă şi porni la drum. Squeaky

părea încântat de plimbare. Mergeau împreună aproape de marginea pădurii, ca să se poată furișa printre copaci la primul semn de alertă. Squeaky se strecura prin pădure, dispărând pentru câteva minute, apoi apărând cu capul și coada în sus, purtând un rânjet de cățeluș. Din direcția opusă, trecură trei mașini. O singură mașină trecu pe lângă ei – un SUV auriu, care lăsă în urmă un nor de praf. Turner își reprimă impulsul de a nu mai merge cu pași mari și de a înainta relaxată. Mai merseră un pic, apoi intrară în pădure. Când se apropiară de cabana lui Calvin, merseră la umbra copacilor și avansară cu mai multă prudență. Turner purta un tricou negru și jeanși. Era camuflată destul de bine. Problema era că fața și brațele albe îi ieșeau lesne în evidență. Oricine s-ar fi aflat prin apropiere ar fi observat-o. Iar ea presupunea că John stătea la pândă.

Copacii erau înalți, majoritatea pini, dar și plopi tremurători și mesteceni. Frunzele deja începeau să-și schimbe culoarea, deși era abia luna august. Probabil din cauza secetei. Pe jos se așternuseră frunzele aproape putrezite ce căzuseră toamna trecută. Trebuiau să fie umede, dar căldura și ploile rare le uscaseră. Foșneau când călca pe ele și făceau să se ridice un praf fin, care o îneca. Rămurișul o zgâria și îi lăsa urme roșii pe piele.

Turner privi în lumina orbitoare a soarelui spre partea cealaltă a drumului. Văzu cutia poștală cu numărul 1475. Răsuflă adânc și făcu un pas înapoi în pădure. Apoi se lăsă pe vine și studie cu atenție cabana lui Calvin și împrejurimile. Totul era nemișcat. Din ce vedea, nu se afla nici o mașină pe aleea ce ducea spre cabană. Simți ceva pe braț și se uită în jos. O căpușă mergea încet pe mâneca tricoului. Bleah! O îndepărtă cu mâna și își cercetă în continuare drumul.

Se auzi un zgomot de motor, iar o camionetă roșie trecu și se îndepărtă.

Problema era că nu putea pleca de la premisa că John nu se afla acolo doar pentru că nu îl putea vedea. Ar fi fost o...

Din dreapta, apăru brusc o umbră uriașă. Turner se încordă și se întoarse cu fața spre posibilul adversar. Squeaky frână, gata să o dărâme, apoi căzu în fund.

– Câine mare și prost! bombăni ea.

El păru să-i ia comentariul drept un compliment. Începu să dea din coadă și vru s-o lingă pe față. Ea se feri la timp. Începea să se priceapă la fente. Squeaky era un câine foarte afectuos.

– Bun, îi spuse ea Marelui Danez. Dacă stau aici toată ziua pe vine, nu o să aflu nimic. Trebuie să mergem să vedem care e treaba la cabană.

Se ridică încet în picioare și puse mâna pe zgarda câinelui. Nu l-ar fi luat cu ea, dar nu avea de ales. Dacă l-ar fi lăsat singur, câinele ar fi început să urle, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie. Era mai bine să-l ia cu ea. Mai aşteptă câteva clipe, privind drumul cu atenție. Singurele sunete pe care le auzea erau vântul și respirația lui Squeaky. Drumul era liber. Turner ieși din pădure și traversă rapid, pregătită ca din clipă în clipă cineva să strige la ea că o depistase.

Dar nu auzi nimic.

Ajunse pe partea cealaltă a drumului și intră în desișul pădurii. Apoi se opri și își duse mâna la piept. Răsufla iute și sacadat, de parcă nu traversase doar un simplu drum, și transpirase. Mai făcu doi pași, iar sunetul de apel al mobilului sparse liniștea încordată din jur.

– Rahat! Rahat! Rahat! gemu Turner.

Se trânti la pământ și scoase telefonul.

– Alo?

– Unde ești? întrebă John.

Nu cumva era atât de aproape încât ar fi putut s-o audă? Turner se strădui să-și potolească respirația sacadată.

– Știi că nu o să-ți spun.

– Știu. Dar tot trebuie să te întreb.

Ea închise ochii și se rezemă încet de trunchiul unui copac.

– Știu.

Lacrimi apărute parcă de nicăieri începură să i se prelingă pe obraz.

– Dar tu? Ce faci în dimineața asta?

– Știi că nu pot să-ți spun, răspunse el cu glasul blând. Ce ai mâncat la micul dejun?

Ea se strâmbă. Uitase de micul dejun.

– Nimic. Am uitat să mâncăm. Și eu, și Squeaky.

– Nu pot să cred că Squeaky a uitat de mâncare.

Ea se uită la câinele uriaș. Umblase prin desiș, adulmecând, și tocmai se întorsese lângă ea și se lungise, scoțând un fel de oftat.

– Mă rog, nu s-a plâns până acum. Tu ce ai mâncat?

– Un baton de cereale.

– Bleah!

– Nu-i așa de rău la gust, se apără el. Are aromă de unt de arahide.

– De două ori bleah! Asta mănânci de obicei dimineața?

– Nu. Doar când sunt pe teren. Altfel, sunt mare amator de cereale Wheaties.

Era sigură. Zâmbi.

– Cum arată diminețile tale când ești acasă?

– Cum să arate? Mă bărbieresc, fac duș, iau micul dejun.

– În fiecare zi?

– Normal. Mai puțin când mă culc târziu cu o seară înainte, îi șopti el în ureche.

Ea trase aer în piept.

– Sari de la un subiect la altul.

– Chiar așa?

– Eu...

– Mi te imaginez la mine acasă. Tu, nu?

Ea înghiți în sec. Nu știa ce să-i răspundă.

– John...

– Într-o zi. În curând.

– Totuși, ce ar fi diferit?

Ea se uită la o ciocănitoare roşie care dădea târcoale unui copac. Nu-i venea să creadă că stătea acolo şi avea acea discuţie cu el.

– Păi, în primul rând, la ora asta am fi în continuare în pat.

– Într-o zi de lucru?

– Poate că nu e zi de lucru.

– Ştii că nu la asta mă refer.

Ea se foi. Squeaky se uită la ea. Partea bună era că un câine nu ştia ce înseamnă să roşeşti.

– Am vrut să spun după aceea.

– Ei, bine, eu la asta mă refer. La ce am face după aceea. Am sta îmbrăţişaţi o vreme, apoi mădularul mi s-ar întări din nou, pentru că tu ai fi goală lângă mine, şi...

– John! îl preveni ea.

– Şi pe urmă ne-am...

– Eu mă refer la ce am face după ce ne-am ridica din pat!

Aproape că strigase şi se sperie la auzul propriei voci. Spera că n-o auzise cineva.

– Enervanto! Fie. După ce ne-am ridica din pat, ţi-aş face clătite cu căpşune.

– Ştii să faci clătite?

– Hei, mă jigneşti!

De data asta, el râse.

– E o combinaţie de clătite.

Bine, ar accepta, se gândi ea. Dar...

–De unde ştii că-mi plac clătitele?

– Am două cuvinte pentru tine: frişcă bătută.

Ea râse, iar Squeaky luă veselia ei drept un semnal că era liber să-şi pună capul la ea în poală.

– De unde ai ştiut că îmi place frişca? Nu ţi-am zis niciodată.

– Mi-am dat seama după ce aveai în frigider. Şi am înţeles că eşti, de fapt, o pisică.

– Pisică? De unde până unde? Nici măcar nu-mi plac pisicile, se încruntă ea.

– Secret procedural marca FBI. E normal ca pisicilor să nu le placă alte pisici.

– Aha. Şi tu eşti pisică?

– Nu, scumpo. Eu sunt lupul mare şi rău care vine să te prindă.

Nu-şi dădea seama dacă o tachina sau vorbea serios. Avea sentimentul ciudat că nu o tachina. Nu voia să continue discuţia aceea, aşa că încercă să schimbe subiectul.

– De ce ai vrut să devii agent FBI?

– Agent special.

– Bine, agent special, îşi dădu ea ochii peste cap.

– Din motive clasice. Iubirea de ţară. Dorinţa de a-i trimite după gratii pe răufăcători. Plus arma pe care o port mereu cu mine.

– Încerci să mă păcăleşti. Spune-mi adevărul!

La capătul celălalt, se auziră nişte zgomote ca nişte pârâituri slabe.

– Nu cred că mi-a mai pus cineva întrebarea asta, spuse el după un moment de tăcere.

– Tragi de timp, îi zise ea cu blândeţe.

– Mda, râse el. Tata era ofiţer de poliţie. Cred că am în gene aplecarea asta spre lege şi ordine.

Zgomotele se auziră din nou.

– Şi de ce nu ai devenit poliţist?

– Pentru că tata a fost ucis, răspunse el brusc.

Ea rămase cu privirea aţintită spre ciocănitoare, care îşi vedea intens de lucru pe trunchiul unui copac. Ciocănea de jur împrejurul lemnului, lăsând în urmă mici găuri.

– Eram la facultate când s-a întâmplat, continuă John. În primul an. Într-o zi, când era în afara programului, tata a asistat la un jaf la o bancă. A intervenit, dar hoţii au fost mai iuţi decât el. I-au tras trei gloanţe în burtă. A pierdut atât de mult sânge încât, când l-au dus la spital, era deja mort.

Ea oftă, izbită în plin de violenţa descrierii. Ciocănitoarea îşi desfăcu aripile şi zbură.

– Îmi pare rău.

– Asta e. De obicei, rănile în zona abdomenului sunt mortale.

John tăcu. Turner îi auzea respirația. Și mai auzea acel zgomot de fundal. În acea clipă, făcu ochii mari. Ciocănitoarea! Asta se auzea în telefon. Era și el lângă o ciocănitoare exact ca aceea la care se uitase ea.

Erau în aceeași pădure.

Turner lăsă ușor telefonul de la ureche și privi de jur împrejur. Nu se auzea nici un ciocănit. Pasărea care se afla în preajma lui John era în afara razei ei vizuale. Puse din nou telefonul la ureche și îi auzi vocea. Plus ciocănitul păsării.

– Probabil de aceea am ales să mă alătur FBI, nu poliției. Agenții federali sunt cei care se ocupă de astfel de jafuri. În plus, e posibil ca elitismul să fi jucat un rol în toată povestea.

– În ce sens? întrebă ea, dându-i lui Squeaky capul la o parte și ridicându-se în picioare.

Cabana lui Calvin era în dreapta. Luă zgarda câinelui, făcu ușor câțiva pași, apoi se opri să asculte.

– Cred că voiam să fiu cel mai bun.

– Corect, răspunse ea.

Ciocănitoarea încă nu se auzea, așa că se afundă și mai mult în pădure.

– Dar tu? De ce ai devenit bibliotecară? Era acoperirea de care aveai nevoie pentru ce faci acum?

– Poftim?!

Întrebarea era atât de ciudată, încât o determină să fie din nou atentă la conversație.

– Nu. De unde ți-a venit o astfel de idee?

– Ți-ai petrecut ultimii patru ani ca o călugăriță, nu-i așa? Sau ca un polițist sub acoperire.

– Nu fi ridicol!

Încerca să se concentreze, dar cuvintele lui n-o lăsau să se adune. Ca o călugăriță? Aproape că se împiedică,

dar îşi recăpătă repede echilibrul. Inspiră adânc şi merse mai departe.

- Când ai ieşit ultima dată la o întâlnire, draga mea?

- Păi...

Făcu o pauză. Nu reuşea să îşi aducă aminte când fusese ultima dată la o întâlnire.

- Prieteni apropiaţi ai? Că eu n-am găsit nici unul.

- Ce prostie! strigă ea, apoi coborî vocea. Am o grămadă de prieteni. Kate, asistenta mea de la bibliotecă, Missy şi Hope de la biserică...

- Ele ştiu de pantofii roşii pe care îi ţii ascunşi în şifonier? Ştiu că ochelarii tăi nu au dioptrii?

Vocea îi era joasă şi tandră. Şi înspăimântătoare. O speria aproape la fel de tare precum conştientizarea faptului că nu se mai auzea ciocănitoarea. Se opri şi privi în jur. Copacii erau suficient de groşi ca o persoană să se poată ascunde după trunchiurile lor.

- Prietenele tale ştiu că faci rebusurile din *Chicago Tribune* sau din *New York Times*, dar că nu-ţi pierzi vremea cu cele din presa locală? continuă John neobosit.

Turner vedea deja spatele cabanei. Probabil John era foarte aproape. Încercă să îşi regleze respiraţia. Deasupra, frunzele foşneau în bătaia vântului, iar crengile trosneau.

- Le-ai spus că citeşti romane de Graham Greene şi că găteşti pentru Tommy?

Ea mai făcu doi paşi, cu mare prudenţă.

- Spune-mi, Turner, prietenele tale ştiu că de patru ani coci răzbunarea? Au idee cât de hotărâtă, cât de puternică şi de ambiţioasă eşti?

Oh, Doamne!

Era la zece paşi distanţă. Zărea ceafa unui bărbat, îi vedea umărul şi vârful unei cizme de cowboy. Nu putea fi decât John. Stătea sub un brad înalt şi ţinea telefonul la ureche. Era o minune că încă nu o auzise. Şi cum avea să ajungă la cabană dacă el stătea exact acolo?

Lângă ea, Squeaky chelălăi.

capitolul 29

– Așa te cunosc prietenele tale, Turner? Știu toate astea despre tine? Știu tot ce știu eu? întrebă John.

Auzea respirația sacadată a lui Turner. Făcu o grimasă. O băga la colț cu toate acele întrebări. Era conștient de asta, dar trebuia să pună capăt cât mai curând întregii povești. Ea nu avea cum să mai reziste multă vreme. La naiba, nici el. Copacii gemură sub adierea vântului, de parcă ar fi fost de acord cu el.

– E posibil să ai dreptate, spuse ea.

– Poftim?

– E posibil să nu am prieteni adevărați. Ai dreptate.

Vocea i se auzea ca și cum ar fi fost nefiresc de aproape. El se încruntă.

– Asta nu...

– Dar nu contează.

– Turner...

– Ce contează e să îl fac pe Calvin să dea socoteală pentru ce a făcut. Îmi pare rău, John.

– Stai...

– Îmi pare rău, mai spuse ea înainte să închidă.

John înjură și băgă telefonul în buzunar. Chiar în acel moment, dinspre pădure veni un zgomot straniu. Ca un fel de urlet. Urca și se modula, dar se încheia cu un chițăit caraghios. Urmă o pauză, apoi urletul se auzi din nou. Era Marele Danez pe care îl furase Turner. Era undeva în pădure. În aceeași pădure unde se afla și el. Era aproape. John se ridică și se întoarse în direcția de unde venea sunetul. Văzu cu coada ochiului o siluetă dispărând printre copaci. Rahat! Tipa devenea tot mai îndrăzneață. Ce naiba făcea?

Apoi observă că persoana care se furișa era un bărbat. Un bărbat înarmat cu o pușcă. John îngheță, urmărind cu privirea silueta ce se îndrepta cu pași siguri spre spatele cabanei lui Calvin. Intrusul nu-l văzuse. Părea concentrat asupra urletelor lui Squeaky. De unde stătea, John nu avea cum să vadă câinele, dar probabil

că bărbatul acela putea. Câinele încetă brusc să urle, apoi lătră. Un lătrat puternic și amenințător. Unde să fie oare Turner?

– Ia mai taci! spuse bărbatul.

Vorbea fără inflexiuni, cu vocea ciudat de egală. Ridică arma și ochi.

– Taci din gură, câine!

Squeaky continua să latre. Rahat! John scoase pistolul și îl îndreptă spre spatele bărbatului.

– FBI! Lasă jos...

Nu apucă să termine ordinul, pentru că nemernicul se răsuci și trase spre el. La naiba! Părea să fie un dement cu acte în regulă. John se năpusti înainte. Trase de câteva ori, apoi se aruncă la pământ și mai trase o dată. Se târî pe coate și genunchi și se adăposti în dreptul unui buștean. Riscă să arunce o privire. Atacatorul nu se mai vedea nicăieri. Nu avea cum să știe dacă îl rănise, dar, judecând după cât de mare fusese distanța dintre ei, erau slabe șansele să fi reușit. John strigă din nou:

– FBI! Aruncă arma!

Drept răspuns, o nouă împușcătură. Glonțul îi trecu pe deasupra capului. Venise dinspre colțul din fața cabanei. John țintì într-acolo și trase de trei ori, ca să nu-i permită nemernicului să se deplaseze. Lătratul lui Squeaky se transformase în gemete. Probabil era îngrozit de împușcături. Ciudat era că nu fugise. John se târî în spatele altui copac, iar umărul lui protestă. Dementul mai trase de câteva ori. Atunci lui John îi sună mobilul. Înjură, se scotoci prin buzunare și răspunse fără să se uite pe ecran.

– Ce e?

– John? John?

După tonul vocii, Turner era la un pas de un atac de panică.

– John, ești bine? Oh, Doamne, ce se întâmplă?

– Bună, iubito. Sunt cam ocupat în clipa asta.

Individul se strecură pe lângă cabană, iar John trase de trei ori în direcţia lui, doar ca să nu-l slăbească. Din clădirea de lemn săriră aşchii.

- Eşti rănit?

- Nu, sunt bine, răspunse el, încercând să se târască spre alt copac. Frunzele de lângă el săriră în aer. Individul trăgea din nou. John se lăsă din nou pe burtă.

- Turner, ascultă-mă, trebuie să fugi de aici!

- Dar...

- Tipul e nebun de legat. Trage în orice mişcă. Spune-mi că eşti în maşină şi că te îndepărtezi de cabană!

- Sunt chiar în cabană.

- Eşti înăuntru?

- Da.

John închise ochii.

- Fir-ar!

- Ce?

- Scuze! Nu am vrut să auzi asta.

Se sprijini în coate şi trase de două ori. În secunda următoare, aşchiile săriră din copacul de deasupra lui. Bun. Deci trăgătorul era tot în colţul clădirii.

- Bine, îi spuse lui Turner. Îl vezi pe tipul care trage?

- Nu. Sunt întinsă pe jos în bucătărie.

John privi spre spatele cabanei. Văzu patru ferestre una lângă cealaltă.

- Bucătăria dă în spate?

- Da.

- Ia ceva şi flutură la fereastră!

Urmă o pauză, apoi văzu o măturâ în dreptul uneia dintre ferestre.

- Te văd, spuse John. Acum vreau să treci sub ultima fereastră din dreapta, cum te uiţi la spatele casei. Poţi face asta fără să fii văzută din faţă?

- Da, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Dar cu tine cum rămâne? Individul trage în tine, John.

Bărbatul trimise altă rafală, iar John trase şi el.

– Sunt agent FBI, scumpo! Se rostogoli într-o parte, îşi încărcă pistolul, apoi se sprijini în coate şi trase din nou la colţ. Ai un pic de încredere în mine!

– Dar...

Trase, dar din partea cealaltă nu se mai auzi nimic.

– Mişcă-te! Acum!

John se ridică şi alergă aplecat spre cabană. Ştia că atacatorul fie îl momea în câmp deschis, fie intrase după Turner în cabană. Ajunse la colţul ce dădea în spatele clădirii fără să fie împuşcat şi se trânti la pământ.

– Turner? De ce nu eşti la fereastra aia?

– Păi...

Din cabană se auzi o împuşcătură.

Doamne, Dumnezeule, nu! John încercă să nu intre în panică. Privi pe deasupra pervazului şi văzu un bărbat în bucătărie. Băgă telefonul în buzunar, făcu trei paşi înapoi şi trase cinci rafale rapide una după alta spre uşa cu geam care dădea în bucătărie, iar umărul i se zdruncină din cauza reculului. Fereastra se făcu ţăndări, iar John intră printre cioburi. Văzu trăgătorul ascuns după o uşă. În stânga o zări pe Turner ghemuită la pământ. Nici o urmă de sânge. Slavă Cerului!

Când îşi luă privirea de la ea, observă că individul dispăruse. La naiba!

– Fugi, la naiba! strigă el la Turner.

Ea îi aruncă o privire goală şi o luă la goană.

Băgă pistolul la loc, trase de cadrul ferestrei şi o deschise. Apoi îşi puse mâinile pe pervaz şi sări în bucătărie. Umărul îl durea cumplit în urma reculului, iar în palmă avea o tăietură de la un ciob.

Scoase din nou pistolul şi ascultă cu atenţie. În cabană era o linişte perfectă. Bucătăria era pătrată, cu o masă rustică din lemn şi patru scaune, dintre care două erau răsturnate. Măturа lui Turner era aruncată sub unul dintre scaune. Podeaua era plină de cioburi. Nu vedea însă nici o urmă de sânge.

John făcu repede câţiva paşi până la uşa care dădea din bucătărie în hol. Se lipi de perete şi ascultă din nou.

Nici un zgomot.

Trase repede aer în piept şi înaintă după colţ, cu pistolul pregătit. La ieşirea din bucătărie, era un hol. Se uită în stânga, apoi în dreapta şi ascultă. Nu auzea decât propria respiraţie. În dreapta era o uşă mare, care dădea probabil spre camera de zi sau poate spre holul de la intrare. Turner venise dinspre fereastra din spate. Oare trăgătorul o urmărise?

John o luă la stânga pe hol. Încercă prima uşă pe stânga. Era închisă. Una dintre ferestrele care dădeau în spate trebuia să fie acolo. Se dădu un pas în spate şi îşi luă avânt. Uşa se lovi de perete. Era un dormitor cu un pat de o persoană şi un dulap. John deschise uşile dulapului, dar nu găsi decât umeraşe goale. Se uită sub pat, pregătit să tragă dacă era nevoie. Nu era nimic nici sub pat.

Ieşi din nou pe hol şi izbi uşa următoare. Un alt dormitor, tot cu un pat şi cu fereastra deschisă. Pe acolo fugise probabil Turner. Numai că...

Din faţa casei se auzi un zgomot puternic. John se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe hol, ţinând pistolul cu ambele mâini, în poziţie de tragere. Probabil că nenorocitul fusese în permanenţă în camera din faţă şi îl aşteptase să se îndepărteze ca să îşi ia tălpăşiţa.

Holul dădea într-o zonă deschisă – un living sau o cameră de familie. Străbătu încăperea cu pistolul în mână, verificând în spatele canapelei şi al scaunelor înainte de a ieşi pe verandă, unde văzu două feluri de urme pe podeaua prăfuită. Cele ale unei femei şi ale unui bărbat care intrau. Şi urmele unui bărbat care ieşea. Trăgătorul scăpase.

În apropiere, Squeaky se pusese iar pe urlat.

John înconjură cabana cu pistolul pregătit. La marginea pădurii, zări un câine uriaş, alb cu negru. Când îl văzu, animalul începu să latre. Era legat de un copac.

Asta explica de ce nu fugise la auzul împuşcăturilor. Turner îl legase acolo ca să provoace o diversiune. John înjură şi îşi scoase ciobul din palmă. Rana începu să sângereze.

– Se pare că ne-a abandonat pe amândoi, amice.

capitolul 30

Turner apăsă tare pe frână. Camioneta zvâcni şi se opri brusc, iar ea fu nevoită să se ţină cu o mână de bord ca să nu fie aruncată prin parbrizul maşinii. O luase pe un drum forestier şi ajunsese la mai bine de 10 kilometri de cabana lui Calvin. Opri motorul, luă mobilul şi formă repede numărul lui John. Auzea sunetul de apel.

– Hai, hai...

Îi tremura bărbia, fie de la efectul adrenalinei, fie mai degrabă de teamă. Se temea pentru viaţa lui John.

Cu 15 minute în urmă, se afla în cabana lui Calvin. O apucase groaza când îşi dăduse seama că zgomotele care se auzeau de afară erau focuri de armă. Şi că John era acolo singur, faţă în faţă cu cel care trăgea.

Până în acel moment, totul i se păruse un fel de joc incitant. O încântase ideea de a se dovedi mai isteaţă decât John şi de a intra în cabană în timp ce el era cu ochii pe ea. Tocmai se felicita pentru felul în care reuşise să intre când începuse schimbul de focuri.

Apoi totul se derulase cu repeziciune. Atacatorul intrase în cabană şi încercase să o împuşte. Tot nu înţelegea cum ratase. Era foarte aproape de ea. Apoi John îi ordonase să iasă din cabană şi să fugă. Nu îi plăcuse. Nu i se păruse corect să fugă, ştiind că el urma să se confrunte cu atacatorul. Pe de altă parte, se gândise că, dacă ar fi rămas, i-ar fi distras atenţia. Aşa că fugise de acolo şi îl lăsase să înfrunte sigur un potenţial criminal.

Iar acum John nu răspundea la telefon. Deşi era agent FBI, se întâmpla zi de zi ca oamenii să moară la datorie. Oh, Doamne...

– MacKinnon.

Ea închise ochii și răsuflă ușurată. Vru să spună ceva, dar avea gâtul prea tensionat. Cu greu reuși să scoată câteva sunete.

– Ești teafăr, deci...

– Și eu, și Squeaky, răspunse el pe un ton sacadat.

Turner făcu ochii mari și privi spre scaunul pasagerului.

– Oh, Doamne! Am uitat complet de el. L-am uitat acolo!

– Mai încet. O să te audă. O să-i rănești sentimentele.

– E teafăr?

– Da. Am stabilit că îi plac batoanele de cereale cu unt de arahide.

– Nu te cred! I-ai dat așa ceva!

– Hei, îi era foame! Nu i-ai dat să mănânce de dimineață, în caz că ai uitat.

– Da, dar...

– Ai găsit ce căutai în cabană?

– Nu, recunoscu ea. Abia am apucat să intru și au început împușcăturile.

– Am înțeles. Te felicit pentru diversiune. A fost un plan bun să-l lași pe Squeaky acolo, știind că mă voi lua după urletele lui, crezând că te voi găsi.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Ce cauți, mai exact?

– Un computer sau o dischetă.

– A, da?

– N-am văzut nici una, nici alta, dar am căutat doar în camera din față și în bucătărie.

– Aha, spuse ea și-l auzi deschizând o ușă. Caut registrul în care Calvin făcea contabilitatea dublă. Astfel, aș dovedi că fura bani din bancă. Lui Turner i se tăie respirația. Nu cumva... nu cumva încerci să mă ajuți?

– Poate. Dar dacă nu ține al doilea set de registre? Dacă nu înregistrează deloc cifrele care să dovedească ce spui tu?

– Ghinionul meu.

În toţi cei patru ani, încercase să nu se gândească prea mult la varianta respectivă. N-o ajuta deloc premisa că nu exista nici o dovadă a infracţiunilor comise de Calvin.

- Cred însă că a păstrat în scris totul, continuă ea. Este un tip meticulos, care ţine evidenţa la absolut totul şi se enervează dacă ceva nu apare şi în scripte. Sau nu e introdus în baza de date a băncii.

- Bine.

- L-ai arestat?

- Pe cine?

- Pe tipul care a tras în noi.

- Nu. Mi-a scăpat, mormăi el.

- Cel puţin nu te-a rănit.

- Da. Numai că, vezi tu, impresia ta că sunt uşor de rănit începe să-mi afecteze stima de sine. E posibil să ajung să am nevoie de psihoterapie.

- N-am vrut să spun că...

- Da, da, ştiu. Câinele tău s-a pus iar pe urlat.

Turner zâmbi.

- Înseamnă că te place şi că deja îi e dor de tine.

- De mine sau de batoanele de cereale cu unt de arahide.

- Ştii că nu e o mâncare sănătoasă pentru el, da?

- Dar heringul marinat îi face bine, în opinia ta?

- Poate îi faci rost de nişte mâncare pentru câini. Dar să fie o marcă bună, precum Purina sau Iams. Nu am încredere în mărcile alea care...

- Turner!

- Şi am auzit că există mâncare specială pentru câinii de talie foarte mare, ca să le protejeze încheieturile.

- Nu-l păstrez pe Squeaky, spuse el pe un ton plat.

Ea se îndreptă în scaun.

- Doar n-o să-l duci la un adăpost!

- Normal că nu. E câinele lui Hyman.

- Ai de gând să-l dai unui criminal?

- Iar numele lui e Duke.

- John!

– E câinele lui Hyman. Nu ai voie să furi câini de unde şi când ai tu chef.

– Calvin îl lasă mereu fără apă.

– L-a lăsat doar într-o zi.

– Vezi că...

– Ascultă-mă un pic, îi ceru el cu asprime. Nu există nici o plângere împotriva lui Hyman pentru rele tratamente aplicate animalelor. Am verificat. Probabil a uitat să îi dea apă în ziua aceea.

– Dar...

– Ascultă-mă!

Turner strânse buzele.

– E posibil ca Hyman să fi făcut tot ce spui. E posibil să fi furat bani din bancă. E posibil să fie un hoţ. E posibil să fie un criminal în serie, Doamne, iartă-mă! Dar nu a abuzat acest câine.

– Nu avea nici un strop de apă!

– Bine, Turner, hai să zicem că e ca tine. Hai să zicem că l-a maltratat pe Squeaky. Există poliţie, să ştii. Faci plângere, poliţia investighează, iar dacă abuzul se confirmă, cazul ajunge în instanţă. Aşa se face în America. Este un sistem bun. Funcţionează. N-o dăm în anarhie. Ideea e că nu ai dreptul să iei legea în propriile mâini.

Ea se strâmbă, nemulţumită. Ştia că John are dreptate.

– Nu vreau să i-l dai înapoi pe Squeaky.

De la capătul celălalt se auzi un oftat aproape exasperat.

– Nu văd nimic aici.

Nu fusese prea subtil în schimbarea subiectului, dar asta era.

– Ai căutat în dormitor, prin sertare? E posibil ca totul să fie pe o dischetă.

– Scumpo, ştiu cum să fac o percheziţie.

– În garaj te-ai uitat?

– O să verific încă o dată şi în garaj, şi în casă, dar până acum nu am găsit nimic.

Turner înghiți în sec. Era convinsă că dovezile erau ascunse acolo, undeva. Nu aveau cum să fie în altă parte decât în cabană.

– Acum ești gata să te predai?

Vocea îi era tandră și seducătoare. Turner privi spre liziera pădurii. Unii arbori din apropierea căii de acces fuseseră tăiați. Buștenii zăceau ca niște cadavre retezate de lamele tăietorilor.

– Nu pot, șopti ea.

– Dumnezeule! exclamă el nemulțumit. N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus? Termină cu vendeta asta personală și predă-te!

– Ți-am spus că nu pot. Pentru mine e important să termin ce am început. Nu pot să renunț, pur și simplu, doar pentru că lucrurile s-au complicat un pic.

– S-au complicat un pic? Senzația mea e că sunt pe cale să devină letale.

– Ce vrei să spui? se încruntă ea.

– Pe urmele cui crezi că era nenorocitul ăla?

Nu apucase să se gândească la asta. Nu avusese timp.

– Păi...

– Pândea locul cu mult timp înainte să ajungi tu. Am găsit șase mucuri de țigară aruncate lângă un copac.

– Asta nu înseamnă că...

– A intrat după tine în cabană.

– După mine? Hai să fim serioși! Sunt o simplă bibliotecară.

Îi venea să râdă, dar avea gâtul uscat.

– Nu mai ești o simplă bibliotecară. Ai renunțat la acoperire și ai decis să îți faci singură dreptate. Acum toată lumea știe ce urmărești.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Ascultă-mă, mârâi el. Individul a vrut să te omoare. Avea pușcă de lunetist și stătea la pândă în pădure, așteptându-te.

Turner simți că începeau să îi tremure mâinile. Așa ceva nu era cu putință.

– Dar... Tu eşti agent FBI. Poate că pe tine te-a urmărit. Nu ai duşmani?

– Am o grămadă. Dar tipul ăsta are altceva în minte. Vino să te predai şi...

– Nu!

– Las-o dracului de treabă! Azi ai fost la un pas de a fi omorâtă! Merită să-ţi rişti viaţa din orgoliu şi din dorinţa de răzbunare?

– Orgoliu?!

– Da, orgoliu. Nu e vorba şi de orgoliu în toată povestea asta? Turner Hastings cea deşteaptă, care îi face pe toţi.

– Ah! Eşti un...

– Care prosteşte un oraş întreg dându-se drept bibliotecara cea sfioasă.

– Eşti deja...

– Ea nu are nevoie nici de sprijinul poliţiei, nici de FBI! Ea poate ancheta pe cont propriu şi îl poate aduce pe infractor legat fedeleş direct în instanţă.

Turner inspiră adânc. Brusc, atenţia îi fu atrasă de o şopârlă mică şi subţire, care se căţăra pe unul dintre buştenii din dreptul ei. Era maro, un maro-deschis, mai puţin la coadă, care era de un albastru electric. Turner o privea captivată. Şi, ca prin minune, şopârla dispăru. Oare chiar fusese aievea? O şopârlă maro cu albastru?

– Dintre noi doi, cred că tu ai o problemă cu orgoliul, spuse ea pe un ton liniştit. Agentul FBI mare şi tare care nu poate captura o amărâtă de bibliotecară.

John tăcea. Era clar, de data asta chiar sărise calul, iar el avea să închidă. Însă John oftă.

– Poate că ai dreptate. Poate că am orgoliul rănit. Dar tot trebuie să te predai.

Oare de ce se simţea atât de uşurată că el nu închisese telefonul?

– De ce ar vrea individul acela să mă omoare, John?

– Scumpo, eşti fată deşteaptă. Nu face pe proasta. Probabil că l-a angajat Hyman.

Ea clipi des. Calvin Hyman, președintele băncii locale și primarul orașului, să facă așa ceva?

– Imposibil. Unde să găsească un ucigaș plătit în Wisconsin?

– Ai fi surprinsă. Înțelegi acum de ce trebuie să te predai?

– Nu.

– Doamne, Dumnezeule! izbucni el.

Părea furios de-a dreptul, ca niciodată până atunci.

– Simt că-mi pocnește o venă! Un ucigaș plătit e pe urmele tale, Turner! Vrea să te elimine! Nu s-a oprit nici când i-am strigat că sunt de la FBI. Nu s-a temut să împuște un agent federal. Nu-mi face asta, te rog!

– Dar nu-ți...

– Ești în pericol de moarte, în mama mă-sii! O dată în viața ta fă ce-ți spun!

– Eu...

John tresări. Auzea sirenele unor mașini de poliție. Se apropiau tot mai mult de locul unde se afla el.

– Rahat, mormăi el. Au apărut eroii locali. Exact ce-mi trebuia ca să am o zi perfectă.

Turner se uită la ceas și se încruntă.

– Le-a luat ceva. Am sunat la numărul de urgență acum o jumătate de oră.

Pentru câteva clipe se așternu tăcerea.

– Tu ai chemat poliția, spuse el pe un ton care nu exprima nici o afirmație, nici o întrebare.

– Păi erai acolo, față în față cu un dement, nu puteam să te las așa.

– Sunt ditamai agentul special FBI și tu chemi poliția locală să mă salveze?

– Să știi că și agenții FBI pot fi omorâți.

– Agenții speciali... Turner, n-am timp pentru asta. Eroii locali coboară deja din mașini. Spune-mi unde ne putem întâlni?

– Nu putem.

– Hai, Turner!

– Îmi pare rău.

– Să nu îndrăznești să închizi!

Dar ea închisese deja. Își lăsă capul pe spate. Se simțea cumplit de obosită. Epuizată. De parcă ar fi stat trează zile și nopți în șir. Doamne, ce încurcătură! Îl pierduse pe Squeaky, nu găsise dovezile care să-l incrimineze pe Calvin, iar un individ încercase s-o omoare. Și, cireașa de pe tort, făcuse praf relația cu John. Definitiv și irevocabil. Nu avea s-o mai sune ca să vorbească despre rubrica de cuvinte încrucișate ori ca să o întrebe ce mâncase la micul dejun. Mare mirare că a avut atâta răbdare cu ea! Ochii i se umplură de lacrimi, care începură apoi să îi curgă pe față și pe gât. Nu se obosi să le șteargă. Oricum nu o vedea nimeni. Și oricum nu-i mai păsa. Se uită fix la bușteni tăiați din fața ei. Dar șopârla albastră nu își mai făcu apariția.

capitolul 31

Se dovedi că mașinile Crown Victoria nu erau tocmai compatibile cu transportul de câini din rasa Marele Danez. Animalul ar fi avut loc pe bancheta din spate dacă ar fi stat întins, numai că Squeaky își petrecea cea mai mare parte a timpului în poziția șezând. Nu avea loc aproape deloc. Iar activitățile lui alternau între privitul pe fereastră și suflatul în ceafa lui John, unde scăpa, inevitabil, niște șiroaie de salivă.

– Ești un fițos, îl admonestă John, bucuros că nu-l vedea nimeni că vorbește cu un câine. Ai mers cu Turner într-o camionetă. Ce nu-ți place la sedan?

Squeaky scheună și îl linse pe ureche.

– Te rog să încetezi! Bărbaților nu le place să fie linși pe ureche. În special de alți masculi. Ai stat prea mult în compania unei femei.

Îl auzea pe Squeaky foindu-se pe bancheta de spate, cu toate că nu avea prea mult spațiu. Poate voia să urineze. Câinele scheună din nou, iar respirația urât mirositoare îl convinse pe John.

– Bine, bine, trag acum pe dreapta.

Câinele probabil înţelese că urma să oprească, pentru că lătră fericit în urechea lui, asurzindu-l. John încetini, parcă maşina într-un spaţiu de servicii şi coborî. Squeaky îşi făcu loc printre scaunele din faţă şi coborî pe partea şoferului. Dădu fuga la primul stâlp şi urină.

John oftă şi se rezemă de portiera maşinii. El şi poliţiştii locali petrecuseră ore bune la cabana lui Hyman, pentru proceduri birocratice. Ar fi putut în orice moment să îl predea pe Squeaky şi să îl anunţe pe Hyman că îi găsise câinele. Dar ceva îl împiedicase. Simţea că Squeaky îi aparţine mai mult lui Turner decât lui Hyman, cu toate că primarul era posesorul cu acte în regulă.

Squeaky alerga în cerc, adulmecând pământul. Ce naiba avea să facă el cu un Mare Danez? Povestea nu avea să arate bine în evaluarea lui anuală. Este drept că Turner îşi alesese un câine de rasă bună. Nu hotărâse să fure o chestie mică şi isterică. Squeaky era un câine frumos, cu clasă, cu cap nobil şi piept puternic. Un câine demn de un bărbat, în ciuda numelui groaznic pe care i-l dăduse Turner.

Sună telefonul. Privi ecranul, nu recunoscu numărul şi răspunse.

–MacKinnon.

– Acum poţi vorbi? îl întrebă vocea de adolescentă.

Un zâmbet larg i se aşternu pe faţă.

– Bineînţeles, draga mea. Despre ce vrei să vorbim?

Era din cale-afară de uşurat că fiica lui îl sunase din nou.

– Despre tine şi mama.

John închise ochii şi simţi o împunsătură în inimă. Iar povestea asta?

– Ai vorbit între timp cu mama ta?

– Da, dar nu vrea să îmi spună nimic, răspunse Rachel nemulţumită, de parcă ajunsese la capătul răbdării. Nu face decât să-mi spună iar şi iar că nu erai niciodată

prezent, că uneori plecai în timpul cinelor de familie ca să te ocupi de câte un caz şi că ura asta.

– Păi, probabil ăsta e răspunsul, spuse John. Nu-i uşor să rămâi într-o relaţie cu cineva care e mereu plecat. Are dreptate. La începutul carierei, plecam foarte des, iar plecările erau anunţate din scurt. Ca şi acum, de altfel.

– Şi asta a fost tot? Tu şi mama v-aţi despărţit pentru că ai ratat câteva cine în familie? Ah, acum înţeleg ce a deranjat-o atât de tare.

Nimeni nu putea fi la fel de sarcastic ca o adolescentă de 16 ani.

John făcu o grimasă.

– Rachel...

– Haide, John! Ce-i cu secretomania asta? Care a fost treaba? Eşti pe invers? Erai la vreun bar de gay în loc să fii acasă cu soţioara şi plodul?

– Rachel, ajunge! izbucni el.

Rachel tăcu, apoi începu să suspine înfundat.

Oh, Doamne! Ce să-i spună fiicei pe care nu o mai văzuse de trei ani? Cum s-o consoleze? Ce voia, de fapt, de la el?

Trase adânc aer în piept.

– Nu sunt gay. Şi nici nu atârnam prin baruri, încercând să agăţ bărbaţi sau femei pentru o aventură de noapte, pentru că eram însurat cu mama ta.

– Şi atunci...

– Cred că şi tu îmi datorezi nişte răspunsuri. De ce te interesează brusc subiectul?

– Ce vrei să spui? sări ea, în dulcele stil adolescentin. N-am dreptul să ştiu ce s-a întâmplat? De ce s-a dus naibii căsnicia alor mei? De ce m-a abandonat tata?

– Nu mai sunt tatăl tău.

Ea suspină, dar John decise că trebuia să continue.

– Din punct de vedere legal, nu sunt. A fost decizia ta, nu a mea. Tu ai ales să mă excluzi din viaţa ta acum trei ani, când Dennis te-a adoptat oficial.

– Deci acum nici măcar...

– Rachel, o întrerupse el. Uite cum stau lucrurile. Eu te iubesc. Te-am iubit şi o să te iubesc mereu. Dar n-am să fiu sacul tău de box. Nu poţi să mă iei la pumni oricând ai tu chef.

O auzea suspinând. Măcar nu-i închisese. Nu încă.

– Acum, continuă John cu blândeţe, spune-mi dacă ai probleme cu Dennis.

Dennis era tipul pentru care Amy îl părăsise. Lui John nu-i era uşor să fie obiectiv în privinţa lui, dar, una peste alta, tipul se dovedise a fi în regulă. Atât cât putea fi un adulterin nemernic. Altfel, nu i-ar fi permis niciodată nenorocitului să îi adopte fata.

– N-am nici o problemă cu Dennis.

– Sper că nu te-a lovit.

– Nu!

– Te-a atins în vreun fel nepotrivit?

– E dezgustător că vrei să-l acuzi pe Dennis că m-ar fi molestat. Chiar e josnic din partea ta. Nu mă mir că mama te-a părăsit. Ce minte infectă ai! Doamne, nu-mi vine să cred că...

– Da, da, bine... o întrerupse John. Dar, dacă te-ar abuza, ţi-ai dorit să te întreb, nu-i aşa?

Urmă o tăcere scurtă şi încărcată de reproş.

– Nu mi-a făcut nici un rău.

Squeaky dispăruse în şanţul de canalizare din parcare. John vedea doar păpurişul mişcându-se. Probabil câinele avea să se întoarcă îngrozitor de murdar.

El oftă.

– De unde până unde curiozitatea asta subită în ce mă priveşte, Rachel? Acum trei ani, mi-ai spus că o să fii fericită dacă nu o să mă mai vezi niciodată.

– Nu-i adevărat!

– Crede-mă, sunt cuvinte care mi s-au întipărit adânc în minte.

Era foarte adevărat. Îşi amintea clar chipul ei roşu de furie şi de ură când îi spusese acele cuvinte ce îl făcuseră să sângereze pe dinăuntru. Uneori, credea că încă sângerează.

– Şi nu pot să mă răzgândesc?

Rachel abia murmurase acele cuvinte, dar pentru el erau ca un balsam pentru suflet.

– Dar vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi mama.

El izbucni în râs. Nu se mai putea abţine.

– Ce-i aşa de amuzant?

– Iartă-mă! Constatam cu încântare cât eşti de tenace.

De la el moştenise acea trăsătură, dar nu avea de gând s-o spună cu voce tare.

– Este o calitate importantă a unui agent FBI, continuă el.

– De parcă m-ar interesa să devin agent FBI. Tu şi ai tăi sunteţi Gestapoul Guvernului. Am citit cum l-aţi spionat pe Martin Luther King Jr. în anii '60.

– Ei, hai acum, spuse John cu blândeţe. Nu l-am spionat eu. Eram în scutece când s-a întâmplat.

– Chiar şi aşa...

– Vezi tu, una dintre primele reguli pe care le aplicăm la interogatorii este să exploatăm latura pozitivă a subiecţilor.

Rachel tăcu preţ de câteva momente, probabil analizându-i replica. John îl privi pe Squeaky, care tocmai ieşea din şanţ. Era plin de noroi şi din cale-afară de fericit.

– Dar cum e tehnica aia cu poliţistul bun şi poliţistul rău? întrebă Rachel.

– Nu o poţi pune în aplicare singur, răspunse John amuzat. Sigur, poţi enerva un pic subiectul, dar studiile arată că, atunci când anchetatorul e prietenos cu suspectul, acesta obţine mai uşor informaţiile.

– Aha.

John zâmbi.

– Spune-mi, cum e cu prietenul ăla al tău?

– Nu am prieten.

El îşi încrucişă gleznele şi se sprijini cu fundul de maşină.

– De ce nu? continuă el.

– Pe aici dau numai de cretini. Dacă nu i-o sugi la prima întâlnire, nu se mai uită la tine.

Sfinte Dumnezeule! Era mai speriat decât în momentele în care se angajase în schimburi de focuri cu infractori dintre cei mai periculoşi. Mare mirare că nu i se făcuse părul măciucă! Dar şi-o făcuse cu mâna lui.

– Da, îmi imaginez că nu-i uşor, spuse el cu precauţie.

– Ei, nici greu nu e. Am şi altceva de făcut decât să i-o iau la frecat unui mic pervers, doar ca să se simtă el bărbat.

– Mă bucur să aud asta, spuse el cu cel mai relaxat ton de care era capabil. Mai eşti în lotul de atletism?

– Da. Am început antrenamentele.

– Bravo!

Şi-o imagina alergând pe pistă, cu pletele blonde fluturând. Simţi o împunsătură în inimă.

– Deci ţi-am zis suficient?

El se încruntă.

– Suficient pentru ce?

– Ca să te fac să-mi spui, în sfârşit, de ce te-ai despărţit de mama.

– Rachel, am tot vorbit despre asta...

– Da, şi tot nu mi-ai zis!

John inspiră profund, încercând să-şi controleze vocea.

– Întreab-o pe mama ta. Dacă ea e de acord să discute despre asta, atunci o să...

– Ţi-am zis deja că nu vrea să vorbească despre asta.

– Ei bine, poate că are un motiv.

John înjură în barbă. Nu voise să spună asta.

– Ce vrei să spui?

– Nu discut cu tine despre asta.

– Bine, răspunse ea, iar vocea începu să îi tremure. Atunci nu văd de ce am continua conversaţia asta.

– Rachel...

Dar ea închisese. Din nou.

– Rahat!

Aruncă telefonul în maşină. Nu-i păsa dacă mobilul căzuse pe banchetă sau pe jos. Squeaky interpretă gestul ca pe un semnal că poate să sară pe el şi să-l umple de noroi.

– Jos! Fir-ar a dracului de treabă! strigă John, împingându-l cu putere, gata-gata să îl răstoarne.

Câinele coborî cu coada între picioare. Minunat! Acum maltrata animale.

John îşi luă capul în mâini. Dumnezeule, ce avea să urmeze? Rachel nu voia să-l asculte. Se îndrepta furtunos spre o dezvăluire pentru care nu era câtuşi de puţin pregătită. Iar el nu ştia cum s-o oprească. Era suficient de încăpăţânată să se ţină de capul lui până ce avea să-i smulgă adevărul, în toată urâţenia lui. Rachel se lepădase deja de unul dintre părinţi. Ce urma să facă atunci când avea să afle că mama ei nu era nici pe departe o sfântă, aşa cum o credea ea? Iar Turner, cealaltă femeie din viaţa lui, se dovedea la fel de încăpăţânată. Era hotărâtă să-l înfunde pe Calvin Hyman, indiferent de riscuri. Şi nu avea pe nimeni care să o sprijine sau pe care să se poată baza. Nici măcar în el nu avea încredere. Iar asta durea cel mai tare.

Simţi pe faţă o răsuflare fierbinte şi puturoasă, iar o limbă uriaşă îi acoperi urechea.

– Ce ţi-am zis despre linsul urechilor? mormăi către câine.

Squeaky dădu vesel din coadă. Părea că îl iertase sau cel puţin creierul lui mic de câine uitase totul. Păcat că femeile din viaţa lui John nu cădeau la pace la fel de uşor. Oftă şi se îndreptă de spate. Trebuia să ajungă în cursul zilei în Madison, ca a doua zi să fie de faţă la întâlnirea dintre Turner şi Victoria Weidner. Deschise portiera, îl lăsă pe Squeaky să urce, apoi se urcă la volan şi porni în traficul de pe autostrada 51.

Avea un sentiment de neputinţă. Un lunetist cu ditamai puşca încerca să o omoare pe Turner, iar el nu ştia nimic de soarta ei, nu ştia unde era şi nu avea să o vadă până a doua zi. Dacă asasinul o vedea înaintea lui?

Nu avea cum s-o salveze în timp ce umbla de colo-colo cu un sedan închis la culoare şi cu un Mare Danez pe bancheta din spate. Pentru că ea nu-l lăsa să se apropie, el avea mâinile legate. Dar măcar Squeaky se acomodase. John nu-i mai vedea capul uriaş în retrovizoare. Asta însemna că îşi găsise o poziţie cât de cât comodă ca să stea întins.

Se apropiau de Portage, ultimul oraş înainte de Madison. Se gândi că n-ar fi rău să facă o oprire ca să ia un prânz întârziat sau – se uită la ceas – să cineze mai devreme. Semnalizează şi ieşi de pe autostradă. Văzu un McDonald's, dar se îndoia că avea chef de genul acela de mâncare. Merse în continuare spre oraş, trecu de un mall şi ajunse într-o zonă aflată în plin şantier. Se asfalta, iar aerul era încins şi plin de praf. Rahat! John încetini, încercând să-şi dea seama cum să iasă de acolo. Văzu în faţă un panou publicitar care îl îmbia să ia masa la „Bucătăria lui Alice" şi se îndreptă într-acolo. Pe stânga era un motel zugrăvit în roz. Îl privi cu atenţie în timp ce-l depăşea. În parcare tocmai intra un Chevrolet bleu. Aproape că nu-l observase, atât era de adâncit în gânduri. Şi aproape că luă pe capotă un muncitor. Adrenalina începu să-i pulseze în vene. Trebuia să se întoarcă. Era gata să-şi parieze tot salariul pe o lună că acel Chevrolet albastru era un model din '68.

capitolul 32

Tentaţia era uriaşă. Din camionetă, Turner privea cu jind spre micul hotel de la periferia oraşului Portage, o mică aşezare la nord de Madison, lângă autostrada 51. Putea ajunge fără probleme în Madison în cursul zilei, dar asta presupunea să găsească acolo un loc unde să petreacă noaptea fără ca Chevroletul ei să bată la ochi. Nu avea încredere sută la sută în Victoria. Ştia că era posibil ca fosta ei colegă să fi alertat autorităţile în legătură cu întâlnirea lor.

Poate tocmai de aceea motelul i se părea atât de ispititor. Zece bungalow-uri roz bine îngrijite, cu mici grădini cu flori şi pitici din ceramică. Lângă recepţia motelului, erau plantate petunii purpurii. Locul era adorabil, chiar dacă întru câtva kitsch. O atrăgea inexplicabil. Sau nu neapărat inexplicabil. Panoul pe care scria „Toate băile sunt renovate" era greu de trecut cu vederea. Aproape că gemu de plăcere cu gândul la o baie. Sau la un duş. Nu era mofturoasă. Nu conta decât să aibă apă curentă şi să fie curată. Nu mai făcuse o baie adevărată de sâmbătă şi deja era miercuri. Patru zile fără să se spele! Gândul acela o făcu să se înfioare de dezgust.

Telefonul începu să sune. Turner se lăsă brusc în jos din reflex, apoi îl luă şi răspunse.

- Alo?

- Bine măcar că încă nu eşti la închisoare, spuse un bărbat vădit iritat.

- Brad? Tu eşti?

- Da, chiar eu. Cine altcineva să te sune pe tine, cea mai căutată femeie din America?

- Hm...

Din fericire, Brad nu îi aşteptă răspunsul.

- Ce faci? Încă umbli brambura prin Wisconsin?

Turner privi din nou spre micul motel.

- Da, cam aşa ceva.

Brad oftă zgomotos.

- Uite ce e, după ce depăşeşti criza asta timpurie a vârstei mijlocii, n-ai vrea să vii în vizită?

- În vizită la tine?

- Da. Sari într-un avion, mănânci patru, cinci alune şi gata, ajungi în California. Te iau de la aeroport. Vii în vizită.

Turner se încruntă. Era prima oară când Brad o invita la el. Nici măcar nu ştia dacă stă într-o vilă sau într-un apartament.

- Păi...

- Nu e nevoie să stai mult, continuă Brad, de parcă s-ar fi temut că avea să-i închidă. Şi nu trebuie să-mi

dai răspunsul acum. Gândește-te la varianta asta când spargi câte un seif sau, în fine, ce mai faci în timpul tău liber.

Nu se putea gândi decât la dorința de a-l înfunda pe Calvin. Deși nu știa cum avea să reușească fără dovezile acelea. Făcu un efort să se concentreze asupra conversației cu Brad.

- Mulțumesc pentru invitație. O să vin.

- Bine. În regulă.

Urmă o pauză. Turner își drese glasul.

- Și ce anume ți-a trezit dorința asta subită de a mă vedea?

- Ei, vezi tu...

- Nu, nu văd. Spune-mi!

Fu rândul lui să își dreagă vocea.

- După ce am vorbit ieri, m-am gândit că nu prea ne-am văzut în ultima vreme și poate ar trebui să reîncepem... Adică să ne revedem. Să ne cunoaștem. În fond și la urma urmei, ai rămas singura mea rudă.

- Da, am putea încerca.

- Bine, spuse Brad, părând sincer ușurat. Doar să încercăm.

- Bine.

- Super. Și, te rog mult, încearcă să nu intri în necazuri prea mari, bine?

Nu-i putea promite așa ceva, dar i se păru că fratele ei era sincer îngrijorat.

- Bine.

El își luă rămas-bun, iar ea se uită din nou spre hotel. Ce impresie avea să-i facă Victoriei dacă se prezenta murdară, în timp ce-și va prezenta teoria? Nu era ușor să convingi pe cineva că ești în toate mințile când miroși mai rău decât un om al străzii, iar Turner avea senzația că, într-adevăr, mirosea rău. Fu elementul hotărâtor. Coborî din camionetă și se îndreptă spre recepția roz.

Zece minute mai târziu, ieși cu o cheie roz pe o paletă de ping-pong. În trecut, probabil că avuseseră probleme cu unii oameni distrați, care plecau cu tot cu chei.

Acum însă devenise aproape imposibil din moment ce cheia era ataşată unei palete de ping-pong. Urcă în camioneta şi parcurse mica distanţă care o despărţea de locul de parcare rezervat bungalow-ului ei. Din fericire, parcarea era în spatele clădirii, aşa că maşina nu era tocmai expusă privirilor curioase. Coborî şi îşi luă şi valiza. Intră, încuie uşa şi lăsă valiza să-i cadă la picioare. Camera era plăcută şi răcoroasă. Aerul condiţionat fusese probabil pornit toată ziua. Se duse la baie şi închise ochii. Dacă dăduse 50 de dolari pe o cameră cu baie mizerabilă? Nu. Când deschise ochii, Turner fu încântată să constate că baia era, aşa cum scria în reclamă, complet renovată. Era roz, ce-i drept, dar totul strălucea de curăţenie. Lângă chiuvetă erau câteva sticluţe de şampon, balsam şi loţiune de corp.

Se dezbrăcă şi porni duşul, cântând în surdină. Potrivi apa. O voia cât se poate de fierbinte. Ah! Nimic nu se compara cu momentul în care puteai înlătura, în sfârşit, straturile de murdărie şi de transpiraţie! Îşi dădu cu şampon şi clăti părul de două ori, apoi îşi frecă temeinic pielea cu o lufă. Când ieşi în sfârşit de sub duş, pielea aproape că o ardea. Se uscă, apoi îşi înfăşură prosopul ca pe un turban. Dezaburi oglinda şi se unse cu cremă de corp. O pufni râsul când îşi scoase prosopul şi-şi văzu părul vâlvoi şi ţepos. Uitase să-şi scoată peria de păr din valiză. Zâmbi, îşi trecu degetele prin păr şi deschise uşa de la baie. Şi înlemni. Aproape că se împiedicase de Squeaky. Câinele dădea din coadă, încântat să o revadă. Dar nu asta o făcu să se blocheze, cuprinsă de fiori. Pe pat stătea întins John, cu spatele sprijinit de tăblia patului. Ochii lui albaştri o urmăreau lipsiţi de expresie. Pe noptiera de lângă pat, pusese pistolul. Îşi dăduse jos haina şi îşi ridicase mânecile cămăşii. În rest, era complet îmbrăcat şi părea în largul lui. Atât cât îi permiteau cătuşele cu care îşi prinsese mâinile.

capitolul 33

Al doilea lucru pe care John îl remarcă la Turner fu felul în care privi imediat spre ușă cu ochii ei de pisică. Scruta camera în timp ce-l mângâia pe Marele Danez. Nu era nici o îndoială că femeia din fața lui căuta cu disperare soluții ca să fugă. John se felicită pentru că avusese inspirația să mute dulapul în dreptul ușii. Era adevărat că, atunci când îl împinsese, părea făcut din chibrituri, dar lui Turner tot i-ar fi luat ceva ca să-l dea la o parte dacă într-adevăr voia să fugă. Numai că, înainte de toate, ar fi trebuit să se îmbrace. Iar acesta fusese primul lucru pe care îl remarcase. Căci, Dumnezeule, Turner era goală pușcă! Iar imaginea pe care o oferea era recompensa lui la finalul unei săptămâni teribil de grea.

– De ce te-ai prins cu cătușele de pat? întrebă ea.

Squeaky o mai linse o dată pe mână, apoi se întinse tacticos pe jos. John își desprinse cu greu privirea de la sânii lui Turner, albi și delicați, cu sfârcuri neobișnuit de închise la culoare. Mădularul îi pulsa deja în pantaloni.

– M-am gândit că ți-ar fi mai ușor așa.

Ea părea nesigură și ezitantă, ca un animal sălbatic gata să o ia la goană din clipă în clipă. Picioarele suple îi erau ușor depărtate, la fel și brațele.

– Mai ușor să ce?

– Să vorbim.

Sau, în fine, pe asta mizase. Dacă reușea să o facă să nu se simtă amenințată, poate că nu avea să fugă din nou. Partea proastă era că, dacă fugea, mâinile lui chiar erau legate. La propriu. Își asumase niște riscuri și urma să vadă dacă strategia avea să dea roade.

– Să vorbim?

Ea făcu o mișcare bruscă, de parcă inima îi sărise dureros din piept, dar numai ca să-i ia haina și să se înfășoare cu ea. Acum se putea spune că era acoperită. Dar imaginea ei cu picioarele goale și haina care îi venea până la jumătatea coapsei era de vis. Nu avea să-și mai

privească niciodată acea haină cu aceiași ochi. Aproape că gemu. Sau cel puțin asta fu senzația lui. În realitate, reuși să-și controleze vocea. Să pară calm, relaxat. De parcă vorbea cu ea la telefon, ca de obicei. Era vital să nu o sperie.

– Da, să vorbim. Mă gândeam că a venit momentul să petrecem ceva timp împreună și să lămurim una-alta.

– Și ce-i cu cătușele? întrebă ea, făcând un semn cu bărbia către mâinile lui, în timp ce-și strânse mai bine haina pe trup.

– M-am gândit că, dacă mi le pun, o să par mai puțin amenințător. Am pus deoparte și pistolul. Dacă decizi să fugi, nu o să te pot urmări.

Ea începu să râdă.

– Cred că glumești.

– Ți se pare că glumesc, iubito? întrebă el zornăind sugestiv lanțul care îl ținea țintuit de tăblia patului.

– Chiar mă întrebam cum arăți când spui asta, răspunse ea cu vocea joasă.

– Când spun ce?

– Iubito.

Ochii ei îi inspectau prohabul. Chiar avea ce vedea. Fu nevoit să-și dreagă vocea înainte să continue să vorbească.

– Eu mă întrebam alte lucruri în ce te privește.

Ochii ei verzi îl țintuiră. Se apropie de el, aproape fără să își dea seama.

– Ce te întrebai?

– Ce gust ai. Cum ar fi să te sărut.

Îl privea de parcă în ea s-ar fi dus o luptă interioară între ispită și rațiune. Cel puțin așa spera el. Dar nu se apropie mai mult. Stătea acolo, încercând să se acopere cât mai bine cu haina lui.

– De ce nu te așezi?

– Ar trebui să plec, spuse ea și își încruntă sprâncenele negre și frumos conturate. De unde știu că n-ai chemat ajutoare?

– N-am chemat.

Ea îşi muşcă buza de jos, de parcă nu ştia dacă trebuia să-l creadă.

– Suntem doar noi doi, spuse el încet. Doar eu şi cu tine.

Îl privi. Încă era neîncrezătoare şi îl privea cu ochii mijiţi. John aşteptă, respirând încet, concentrându-şi întreaga atenţie asupra respiraţiei. O privi calm şi, spera el, cu o expresie care îi dădea încredere.

– Bine, răspunse ea şi se aşeză pe un colţ al patului.

John îşi înăbuşi un zâmbet. Chiar dacă ea părea în continuare gata să fugă în orice clipă, el câştigase prima rundă.

– Pun pariu că a fost plăcut să faci duş în sfârşit, spuse el.

Ea pufni.

– Mi-am dat seama că nu sunt făcută pentru o viaţă de fugar din moment ce, iată, o baie mă poate costa libertatea.

El simţi un pic de dezgust în vocea ei şi iar gura ei moale schiţă un zâmbet. Ar fi fost minunat dacă ar fi putut să o atingă, dar era ciudat de mulţumit doar să îi privească expresia feţei.

– Te descurci destul de bine. Ai reuşit să fentezi de două ori un agent FBI experimentat.

– Numai că a treia oară am picat în plasă, spuse ea şi mijii ochii, semănând mai mult ca oricând cu o pisică. Spune-mi, cum m-ai găsit?

El clătină din cap.

– Nu-ţi pot dezvălui toate secretele mele profesionale.

Care, în cazul de faţă, se rezumau la două cuvinte: noroc chior.

– Ce-ai de gând acum?

I se părea lui, sau ea chiar prinsese culoare în obraji?

– Ce vrei să spui?

– N-ai găsit dovezile, aşa-i?

În încăpere se auzi un sforăit. Reuşiseră să îl plictisească pe Squeaky.

– Nu le-am găsit.

– Şi? Ce rămâne de făcut? vru el să ştie, încrucişându-şi picioarele pe pat. Unde ar mai putea fi?

Avu grijă să nu-i arate că ştia de întâlnirea ei cu Victoria Weidner. Era asul lui din mânecă. Dacă planul pe care îl avea în desfăşurare nu avea să ducă nicăieri, o putea prinde a doua zi în Madison. Spera că ea avea să-i spună de întâlnire din proprie iniţiativă. Dar nu o făcu.

– Nu ştiu.

– Şi ce o să faci?

– Vrei să mă convingi să renunţ, nu?

– Nu neapărat să renunţi, se strâmbă el. Dacă Hyman chiar fură bani din bancă, o să-l prindem la un moment dat, stai liniştită.

– Poate, dar va dura, spuse ea, privindu-l cu ochi trişti şi lipsiţi de speranţă. O să aveţi nevoie de mandate, de un anchetator special şi de dovezi, măcar de dovezi preliminare. Asta dacă FBI chiar decide că e un caz care merită investigat. Iar Calvin o să aibă tot timpul din lume să-şi angajeze avocaţi şi să distrugă toate dovezile.

– Turner... oftă el.

– Nu. Ştii că am dreptate, John. Nu-i aşa?

El se foi. Până la urmă, nu fusese o idee chiar strălucită să se încătuşeze. Voia să o atingă, să o ţină în braţe, să o convingă să nu fugă. Dacă voia neapărat, putea să se elibereze. Cea de-a doua cheie era cusută de cureaua de la ceas. Dar voia să-şi păstreze aerul de vulnerabilitate. În plus, i-ar fi luat ceva timp să desfacă acele cătuşe.

– Da, poate fi cum spui, dar există şansa să...

– Şansa? Nu mă pot baza pe şansă.

– Aşa funcţionează sistemul.

– Nu. Îmi pare rău. Nu pot să aştept ceva ce nu ştiu dacă se va întâmpla.

Se ridică, iar el se îndreptă din reflex. Sau cel puţin încercă, întrucât cătuşele nu prea îl lăsau să îşi controleze partea superioară a corpului.

– Rămâi.

Ea se întorsese deja cu spatele și își căuta valiza. Îl privi peste umăr.

– De ce aș rămâne?

– Pentru că te rog eu.

– Ce tot spui?

El o privi cu toată intensitatea de care se simțea capabil.

– Rămâi cu mine! Uită de tot doar o noapte. Rămâi cu mine!

– John...

– Doar noi doi. Aici. Doar în noaptea asta. Să uităm de toți și să fim doar noi.

Ea aruncă o privire spre ușă.

– Încerci să tragi de timp și să mă ții aici până când...

– Nu!

– Urmează să-ți vină întăriri, ai anunțat că sunt aici și acum...

– Nu, la naiba! strigă John, aproape smulgând cu totul tăblia patului. Rahat!

Într-o clipă, ea se așeză lângă el.

– Nu pot să cred că te-ai legat de pat.

– Da, n-a fost cea mai înțeleaptă decizie din viața mea.

– Nu știu ce să zic... Până la urmă, ai reușit să mă faci să nu fug.

– Rămâi cu mine, șopti el și închise ochii.

– Te-ai rănit la mână?

– Turner...

– Nu pot să rămân și știi asta.

– De ce nu poți?

Deschise ochii și își dădu seama că ea se apropiase și mai mult de el. Trase aer în piept și îi inspiră aroma. Mirosea a brad. Aroma se simțea chiar sub parfumul floral al gelului de duș și al cremei de corp. Inspira aroma specială a lui Turner. Ea îl privi fără să scoată o vorbă. Ochii ei verzi scăldați în ape aurii erau extrem de aproape. În sfârșit. Doamne, nu putea s-o lase să-i scape iar printre degete!

– Nu e nimeni afară. Suntem doar noi doi.

– John, spuse ea cu acea voce gravă şi sexy. E imposibil, ştii bine.

– De ce? Nu o să ştie nimeni.

– Nu se poate.

– Uită de tot şi de toţi.

– Nu pot, spuse ea şi îşi trecu degetele prin părul scurt şi aproape uscat. Tu vrei să mă arestezi. Eu vreau să îl înfund pe Calvin. Ce spui tu nu are cum să meargă.

– Doar în noaptea asta.

– Eşti nebun! spuse ea şi râse încet.

– Poate. Dar te vreau atât de mult, iubito! Am nevoie de tine.

Ea oftă şi ridică privirea.

– Te rog.

Dumnezeule, ajunsese să o implore!

– Cum se desfac astea?

Îi atingea uşor umărul cu degetele moi. Îi scăpa, simţea asta. Îl cuprinse o panică necunoscută până atunci.

– Nu pleca, te rog. Vreau să...

Ea se întoarse spre el. Buzele îi erau la câţiva centimetri de ale lui.

– Ce vrei?

Dacă-i era dat să mai trăiască 40 de ani, tot nu avea să uite răguşeala senzuală a vocii lui Turner spunându-i acele cuvinte. „Ce vrei?" „Pe tine", fu tentat să răspundă. „Te vreau pe tine acum şi pentru totdeauna." Dar alese un răspuns ceva mai puţin intimidant.

– Vreau să mă săruţi.

capitolul 34

Un sărut. O dorinţă atât de nevinovată! O cerere inocentă. Nu şi când vine din partea unui bărbat cu privirea încărcată de dorinţă şi disperare şi cu trupul răvăşit de o tensiune aproape palpabilă.

Un bărbat ca John.

Turner îl privi fix în ochii de un albastru straniu, extrem de pal, în contrast puternic cu pupila datorită cercului de un albastru foarte închis de pe margine. Genul de ochi care îi făceau pe interlocutori să nu se simtă deloc în largul lor. Numai că pe ea, în acele momente, nu ochii aceia o făceau să nu se simtă în largul ei, să se simtă cuprinsă de dorinţă, ci expresia lor. Vedea în ei cât de mult o dorea John.

Nu renunţase la ea. Fusese primul lucru care îi venise în minte în clipa în care îl văzuse pe pat. Cumva, în ciuda tuturor momentelor în care ea îl îndepărtase, în ciuda personalităţii şi a felului ei dificil de a fi, el îi rămăsese alături. Continuase să o urmeze. În mod inexplicabil, Turner se simţea victorioasă. Victorioasă şi excitată. Pentru că şi ea îl dorea. Se întinse lângă el pe pat, iar haina i se ridică, dezvelindu-i şoldurile.

De ce era încă acolo? De ce nu fugise cât o ţineau picioarele, profitând de faptul că el era imobilizat? Trebuia să fi plecat cu cincisprezece minute în urmă. Putea rula liniştită pe autostradă, văzându-şi de drum şi de planurile ei. În schimb, era aplecată deasupra lui, atât de aproape încât simţea căldura ce radia dinspre pieptul lui.

Era atât de aproape, încât îi simţea mirosul tare, masculin.

Ah, da! Simţi că pleoapele i se închiseră pe jumătate. Asta îşi dorise să facă din secunda în care îl văzuse pe John, cu doar două zile în urmă, acasă la Tommy. Îşi dorise să îi simtă mirosul, să îl adulmece. Iar acum o putea face nestingherită. Aroma lui o îmbăta, îi lua minţile. Mirosea a bărbat. A bărbat minunat, delicios. Nu a transpiraţie, nici a fum. Nici măcar a vreun parfum sau a loţiune după ras. Mirosea a el, pur şi simplu. Îi simţea esenţa, mirosul natural.

Turner se aplecă şi mai mult, cu simţurile înnebunite de acea aromă, şi se trezi cu buzele aproape lipite de ale lui. I se păru perfect natural să îi îndeplinească dorinţa.

Îl sărută.

Buzele ei le atinseră pe ale lui. Erau calde şi ferme. Îi atinse obrazul aspru, apoi se lipiră din nou de buzele lui. Limba lui începu să o caute pe a ei, cu mişcări moi şi agonizant de lente. Gemu uşor, iar limbile lor se întâlniră. Îi simţea gustul. Avea gust de cafea şi de încă ceva, nu-şi dădea exact seama ce. Începură să se exploreze, să se simtă, să se tachineze. Ea se trase uşor înapoi şi îl privi.

– Vino mai aproape, îi şopti el.

El avea ochii întredeschişi. Pasiunea nu-i îndulcea trăsăturile, ci, din contră, parcă îi adâncea şi mai tare liniile. Ea se apropie încă puţin, până când şoldul ei îl atinse pe al lui. Se aplecă iar spre el, îi linse buzele delicat, apoi îi muşcă buza de jos şi o linse din nou. Îşi plimbă limba pe întreg conturul gurii lui, încet şi precis, sub privirea lui fierbinte. Apoi se desprinse din sărut cu un mic zgomot umed şi intim, care parcă reverberă în toată camera. Ea ridică uşor capul şi se opri, uitându-se la el.

El nu spuse nimic, aşa că ea se lăsă şi mai mult spre el şi îşi potrivi gura peste a lui. Aproape instantaneu, el înclină capul, şi limba lui îşi făcu loc printre buzele ei, cu mai multă fermitate ca până atunci, căutând, atingând, savurând. Ea îi prinse limba între buze şi o supse, făcându-l să geamă.

El îşi trase capul înapoi.

– Te vreau mai aproape, îi spuse el. Vino peste mine!

Ea rămase nedumerită o clipă, dar îi făcu pe plac. Îl încălecă. Haina i se ridică şi mai mult. Posteriorul ei gol era lipit de pelvisul lui. Rămase nemişcată câteva momente. Simţea pe interiorul coapselor atingerea aspră a materialului pantalonilor lui. Îşi ţinea haina strânsă la piept, dar apoi se uită în ochii lui şi slăbi strânsoarea, iar haina rămase parţial deschisă, dezvelind-o aproape complet.

Privirea lui coborî spre locul dintre coapsele ei. Ochii i se îngustară, iar chipul i se întunecă.

Ea se aplecă în față și își puse o mână pe pieptul lui, iar cu cealaltă îi prinse delicat bărbia. Îl sărută din nou, cu buzele, cu limba, gemând și savurând voluptuoasa libertate de care avea parte. Ar fi făcut orice cu acest bărbat. Orice și-ar fi dorit. Pentru o noapte.

Doar pentru o noapte.

Îi mușcă ușor bărbia, frecându-și dinții de barba lui nerasă de câteva zile. El inspiră, dar nu spuse nimic. Îl linse pe gât și îi simți mărul lui Adam mișcându-se când el înghiți în sec.

– Cheia e pe noptieră, spuse el cu glasul sugrumat. Desfă-mi cătușele!

– Nu.

Se ridică și îl privi. Avea sprâncenele încruntate, ochii albaștri parcă aruncau săgeți oțelite, iar maxilarul i se mișca de parcă ar fi scrâșnit din dinți. Ea zâmbi și începu să îi desfacă încet nasturii cămășii. O cămașă albă, banală. Desfăcu încet doi nasturi și zâmbetul i se lărgi când văzu că John avea păr pe piept.

– Turner...

Își lipi buzele de pieptul lui. Avea un gust puțin sărat, iar părul o gâdila pe limbă.

– Oh, Doamne! gemu el.

Își puse mâinile pe pieptul lui și îi simți pielea fierbinte prin cămașă. Îl atinse ușor, coborând spre pantaloni. Acolo se opri, iar el trase adânc aer în piept. Îi desfăcu încet cureaua uzată din piele și o lăsă să atârne. Îi trase fermoarul pantalonilor, iar zgomotul umplu camera. Apoi chicoti.

John purta boxeri bleumarin.

– Ce-i așa de amuzant? mormăi el.

– Îmi imaginasem că porți chiloți albi, clasici.

– Aoleu! exclamă el.

– Ridică-ți fundul! îi ceru ea.

Ea se ridică în genunchi, ca să poată să-i tragă pantalonii și boxerii până la jumătatea coapselor. Apoi se așeză pe picioarele lui și începu să respire sacadat. Senzația de piele fierbinte pe pielea ei răcoroasă o înfioră de plăcere.

Era minunat. Decadent. Trecuse atâta vreme de când nu mai simţise trupul unui bărbat lipit de al ei. De regulă, când era cu cineva, acela era momentul când începea să devină agitată şi timorată. Numai că acum tot ce voia era să...

Se aplecă şi îi linse capul mădularului. Îl auzi suspinând, dar nu se deranjă să îl privească. Mădularul lui era superb, drept, erect, gros, cu vene pulsând. Părul pubian îi era negru, cu câteva fire cărunte care i se părură extrem de sexy. Îl linse din nou, savurându-i gustul, apoi îşi coborî gura şi îi cuprinse capul cu buzele, în timp ce cu degetele îi mângâia partea de jos a mădularului şi scrotul.

– Turner, suspină el din nou.

Ea scoase un mârâit gutural, fără să-şi desprindă buzele de bărbăţia lui.

– Doamne, Dumnezeule! Vezi că găseşti prezervativele în buzunarul de la spate.

Asta era o veste interesantă! Fusese sigur că aici avea să se ajungă. Îşi ridică privirea spre el, continuând să îl sugă. Miji ochii, iar el se îmbujoră şi mai tare. Ochii lui pali scânteiau de dorinţă.

– Preferai să nu le am?

Avea dreptate. În plus, ea voia să îl simtă în ea. Îi urmă indicaţiile, găsi prezervativele şi desfăcu pachetul. Derulă cu grijă unul pe mădularul lui semeţ. Era convinsă că avea să îi ceară din nou să îl elibereze, dar el n-o făcu. În schimb, o privea cu ochii aceia aproape fantomatici şi cu braţele încordate deasupra capului. După ce îi puse prezervativul, se aşeză uşor, iar mugurul ei era lipit pe lungimea mădularului lui. Oh, Doamne! Se cutremură simţindu-l sub ea, deşi nu era încă în ea. Era atât de bine! Începu să se mişte încet înainte şi înapoi pe toată lungimea lui, inundându-l cu umezeala ei. Lipi capul mădularului de mugurul ei, apoi se întinse peste el şi îi căută buzele.

Sărutul lui fu aproape violent. El nu scoase nici un murmur când o simţi frecându-se de el, dar ea ştia

că el nu mai putea îndura mult. Se lăsă și mai mult peste el.

– Lasă-mă să intru în tine, iubito, șopti el cu buzele aproape lipite de ale ei. Fă sex cu mine!

Vocea și cuvintele lui o făcură să se cutremure. Îi desfăcu de tot cămașa, se ridică, îi ghidă mădularul, apoi se lăsă în jos.

Alunecă ușor în ea, dar după câțiva centimetri fu nevoită să forțeze un pic. Își puse mâinile pe pieptul lui și se împinse mai adânc. Nu mai făcuse sex de ani buni, iar John era mai gros decât ceilalți bărbați cu care fusese. Turner gâfâia. Simțea cum o invadează centimetru cu centimetru, cum o pătrunde și își face loc în ea.

– Ușor, șopti John. Ușor, iubito. la-o încet!

Ea ridică ușor șoldurile, apoi se lăsă din nou pe el, făcându-i și mai mult loc în ea. Repetă mișcarea. lar. Și iar. La a patra încercare, el se împinse în ea. Turner gemu când îl simți pentru prima dată în întregime. Simțea că o umple și că o întregește.

– E bine așa? Ești bine? gemu John.

– Da. Da... eu...

Rămase fără glas când el se împinse din nou în ea. Se aplecă în față și se agăță de umerii lui ca să facă față ritmului dezlănțuit în care o penetra.

– Sărută-mă, șopti el.

Îl sărută în timp ce se lăsa purtată de mișcările lui și îl simțea adânc și delicios în carnea ei. Mișcările li se sincronizau perfect, pelvisurile li se despărțeau și se reîntâlneau flămânde. Apoi ea îi simți buzele crispându-se și se ridică să îl vadă. Să îl vadă în timp ce plăcerea îl cotropea.

Nimic nu i se părea mai intim decât imaginea unui bărbat copleșit de intensitatea plăcerii, un bărbat care aproape că se dezintegrează și se pierde în ea. John abia mai respira, roșu la față, cu dinții încleștați. Închise ochii și gemu, iar ea îl simți pulsând în interiorul ei. Sub palmele ei, mușchii umerilor lui erau ca niște stânci grele care se ciocneau.

Se simţi cuprinsă de un val de tandreţe şi dragoste. Ochii i se umplură de lacrimi. El gemu din nou şi rămase nemişcat sub ea. Turner îl sărută. Îl copleşi cu o ploaie de sărutări mici şi delicioase. Era încă în ea, semierect, iar ea ar fi vrut ca trupurile lor să rămână pentru totdeauna ca unul.

El oftă, cu ochii închişi.

– N-ai avut orgasm.

– Nu-ţi face griji, nu are importanţă. Pot să...

– Ba are importanţă. Pentru mine chiar are.

Deschise ochii şi o privi. Liniile aspre ale feţei, în sfârşit, i se destinseseră. Turner se simţea jenată. De parcă ar fi picat un test pe care toate celelalte femei îl treceau cu uşurinţă.

– Nu, serios, chiar...

– Nu, serios, chiar e important pentru mine.

Se împinse din nou în ea, iar ea se înfioră şi gemu. Ea încă era excitată.

– Mă gândeam eu, şopti el. Avem două opţiuni.

Ea îl privi pe jumătate excitată, pe jumătate jenată. Nu-i venea să creadă că vorbeau despre...

– Poţi să te aşezi pe faţa mea şi o să te ling până când ţipi de plăcere.

Ea făcu ochii mari. Nici nu se gândea să...

– Sau, continuă el cu un ton detaşat, te poţi mişca deasupra mea aşa cum ai făcut mai devreme, înainte să intru în tine.

Lui Turner îi venea să-şi ascundă faţa în mâini.

– Eu... pot să mă ocup singură de mine.

– Ştiu că poţi, iubito. Dar vreau s-o faci cu mine.

Oh, Doamne! Nu putea. Cum s-o facă de faţă cu cineva? Nu, exclus. Dar John o privea, aşteptând. Iar ea voia să-i facă plăcere. Închise ochii şi se mişcă până când mugurul i se lipi de pelvisul lui. Era în continuare în ea, fără să fie pe deplin erect, şi ştia că trebuie să se mişte încet ca să nu alunece afară din ea. Şi cumva voia să-l aibă în ea când o să...

Niciodată nu fusese atât de intimă cu un bărbat. Atât de intimă, încât senzaţiile i se păreau greu de îndurat. Se frecă încet de el, conştientă de privirile lui, de faptul că îi citea pe chip şi cea mai mică senzaţie, şi cea mai mică trăire. Se întinse şi mai mult spre el şi îi atinse pieptul cu sânii. El gemu. Sfârcurile ei se întăriră din nou când se atinseră de părul lui. Se frecă şi mai tare de el, încercând să ignore gândurile care nu îi dădeau pace şi vocea interioară care îi şoptea că nu trebuia să-şi dea frâu liber în prezenţa lui. Curând nu se mai gândi decât la el, la John, la cum o făcuse să se simtă când plăcerea îl copleşise.

– Aşa, iubito...

Îl auzea ca prin ceaţă, încurajând-o.

– Aşa... fă-o pentru mine.

Simţea că ia foc, simţea că în ea mocneşte o vâlvătaie. Simţea că...

– Eşti superbă, murmură el. Eşti atât de sexy... Hai, dă-ţi drumul acum, dă-ţi drumul pentru mine! Doamne, ce mă exciţi!

Turner era conştientă că în acele momente nu era nici tocmai elegantă, nici stăpână pe ea. Se mişca frenetic peste el, incapabilă să-şi mascheze senzaţiile care o cuprindeau.

– N-am văzut în viaţa mea o imagine mai erotică şi o femeie mai sexy. Ador să te văd. Trebuie să fac din nou dragoste cu tine. Nu-mi ajunge o singură dată. Haide, iubito, dă-ţi drumul pentru mine!

Turner simţea broboane de transpiraţie pe tâmple şi gemea incontrolabil. Dar nu-i mai păsa. Nu-i păsa decât să...

Strigă, iar vocea ei răsună în cameră. Deschise ochii chiar în momentul orgasmului. Plăcerea venea în valuri fierbinţi, ameţitoare, copleşitoare. Intensitatea senzaţiilor era atât de mare, încât aproape se sperie. Iar John o privea. Trăsăturile i se înăspriseră din nou, iar în ochii lui citea un sentiment ciudat... de posesie, dar nu numai atât. Însă nu avea cum să stea să-i analizeze expresia.

Se arcuia, gemea şi se înfiora de intensitatea orgasmului. Atinsese apogeul plăcerii în faţa lui, cu ochii ţintuiţi în ai lui. Din acel moment, ştiu că nu mai avea cale de întoarcere. Lumea ei avea să nu mai fie niciodată la fel – viaţa ei tocmai fusese dată definitiv peste cap. Şi nu o deranja câtuşi de puţin câtă vreme îl avea pe John lângă ea. John.

Lacrimi grele începură să i se prelingă pe obraji.

capitolul 35

– Dacă ai putea să alegi, cum ai prefera să mori?

Nald se împiedică de o rădăcină şi fu gata să cadă în nas. De ce trebuiau să fie atâţia copaci în pădure?

– Să zicem că te atacă patru şerpi uriaşi. Fiecare te apucă de o mână sau de un picior şi încep toţi să tragă de tine până ce corpul tău mic se rupe şi cade la pământ. Tu zici „Au! Au!", dar nu poţi să te mişti iar, până la urmă unul dintre şerpi te apucă de cap, ţi-l smulge sau... Încercă să dea la o parte o creangă, dar se trezi izbit în faţă. Încă puţin şi i-ar fi scos un ochi. Sau te atacă un uriaş calamar roşu, îşi întinde un braţ, te înhaţă de gât şi tu încerci să ţipi, iar din tentacul ies alte tentacule care intră în tine şi îţi explodează în stomac.

– De unde naiba îţi vin ideile astea? De ce mă întrebi chestii din astea? scrâşni Fish, care mergea în faţa lui.

– E o întrebare...

– Ştiu că e o întrebare, cretinule!

Fish se opri şi se întoarse spre Nald. Tricoul lui galben îi atârna sfâşiat, mulţumită lui Bucky, iar abdomenul păros îi era brăzdat de zgârieturi, datorită aceluiaşi Bucky. Nald îl considerase mereu pe Bucky-mascota un personaj cam pămpălău. Dar îşi schimbase părerea. Pentru Nald, Bucky era de-acum o mascotă teribil de afurisită. Numai la menţionarea numelui Bucky, Fish începea să se agite. Tocmai din acest motiv alese alt subiect.

– Păi, vezi, eu...

– N-am nevoie de întrebări. Nu vreau întrebări! De ce-mi pui întrebări?

Nald rămase un pic pe gânduri. Ajunseseră într-un mic luminiş cu vegetaţie înaltă. Nald ştia că majoritatea plantelor sunt verzi. Dar soarele dimineţii strălucea, iar peisajul i se păru chiar drăguţ, fiindcă lumina se vedea frumos printre frunzele mari ale plantelor.

– Vorbeam şi noi...

– Nu, zău! zbieră Fish. Normal că vorbim. Cumva eşti...?

Nald se scărpină pe piept şi se uită cu atenţie la Fish, care îl privea cu nişte ochi atât de holbaţi, că mai aveau un pic şi îi ieşeau din orbite. Se decise să-l ajute pe Fish.

– Un tâmpit grozav?

– Nu!

– Un tâmpit dur?

– Nu!

– Un tâmpit rău?

– Nu! urlă Fish, pierzându-şi controlul. Eşti cel mai mare, cel mai puturos, cel mai prost ratat de pe planetă!

Nald se simţi insultat.

– Hei, uite ce e...

Fish începu să dea din mâini, cu tot cu geanta cu bani.

– De ce, de ce, de ce?! strigă el. De ce eu? De ce umblu de nebun prin pădurea asta cu cel mai mare bou din lume, de ce car bani marcaţi cu cerneală şi sunt atacat de animale sălbatice? Cum ar putea fi viaţa mea mai nenorocită de atât?

– Păi, de exemplu... începu Nald.

– Nu era o întrebare! vociferă Fish.

– Atunci de ce întrebi?

– Nu te-am întrebat nimic! răcni iar Fish, apoi se împiedică şi căzu în ierburile înalte, dar se ridică degrabă. Nu pot să cred cum mama mă-sii...

– Hei, făcu Nald, parcă ştiu plantele astea de undeva.

– Te-am luat cu mine în combinaţie...

Nald trase de o creangă. Frunzele arătau ca nişte palme cu multe degete. Unde mai văzuse aşa ceva?

– ... tocmai la un jaf la o bancă...

Nald mirosi planta.

– ... când puteam foarte bine să...

– Iarbă!

– Ce? spuse Fish.

– Uite, iarbă! spuse Nald, agitându-i planta în față.

– Știu că e iarbă, tâmpitule!

– Nu, îi explică Nald cu răbdare. Nu este iarbă-iarbă. E... iarbă.

Fish își luă capul în mâini, cuprins de disperare.

– Umblu de nebun prin pădure cu prostul planetei după mine.

Nald devenea nerăbdător.

– Buruieni[1], iarbă...

– Iarba nu e o buruiană! obiectă Fish.

– Iarba asta este!

Nald îi puse planta sub nas să o miroasă. O expresie de mirare și de curiozitate apăru pe chipul lui Fish. Ca atunci când se duseseră împreună la un spectacol de striptease în Superior, iar o roșcată coborâse de pe scenă și se aplecase cu spatele la ei, în toată goliciunea și splendoarea ei. Era expresia care spunea: „Lumea asta e un loc minunat".

– Suntem într-un câmp de cânepă! strigă Fish.

– Da! confirmă Nald.

– Nu ne ajung două vieți să fumăm câtă iarbă e aici!

– Da, confirmă Nald.

– Dar e suficientă ca să ne îmbogățim!

– Da, confirmă Nald.

– Și e a noastră, e toată a noastră!

– Ba nu! se auzi o altă voce, urmată imediat de zgomotul unei puști care se arma.

Nald se întoarse încet pe loc și dădu cu ochii de o femeie mică și rotofeie cu cozi lungi, cărunte. Avea o pușcă îndreptată spre ei.

– Iarba asta e a mea, spuse ea.

[1] În limba engleză, *weed* are înțeles dublu, buruiană, dar și marihuana (n.red.)

Nald zâmbi. Era doar o femeie bătrână. În plus, pe el îl plăceau majoritatea femeilor. Dar în clipa următoare ea trase primul foc, alungându-i acele gânduri în iad.

Bum!

Nald se trânti la pământ şi verifică dacă mai avea capul pe umeri.

– Fugi! zbieră Fish, dând glas celui mai inteligent gând pe care îl avusese în întreaga zi.

Sau poate în toată săptămâna.

Nald o luă la goană spre desişul pădurii.

Bum! se auzi din nou în urma lor.

– la-o spre autostradă! strigă Fish gâfâind.

Trecu în fugă pe lângă Nald, chiar dacă avea picioarele mai scurte. Ghemotoace de bancnote zburau în urma lui, prinzându-se de crengile dese.

– Fugi!

Bum!

Nald se feri şi începu să alerge în zigzag printre copaci, îndreptându-se spre acea lumină care venea dinspre autostradă. Respira sacadat.

Bum!

O bancnotă de 20 de dolari din sacul lui Fish i se lipi de faţă. O înlătură cu mâna şi continuă să alerge. Mai avea un pic şi ajungea la...

Bum!

Nald sări peste şanţ. Fish era înaintea lui. Amândoi alergau de le scăpărau picioarele. Ajunseră la mica pantă de dinaintea autostrăzii, iar Nald îl depăşi pe Fish de parcă acesta ar fi stat pe loc. Alerga ca şi cum mâncase jar. Alerga atât de repede, încât abia îl auzi pe Fish strigând:

– Stai! Rahat! Opreşte-te, frate!

Nald se împletici şi se opri. Se întoarse. Îl văzu pe Fish întins pe spate, dând din mâini şi din picioare ca un nou-născut. Dar nu asta îi atrase atenţia.

În spatele lui plutea un nor de bani. Bancnotele zburau în bătaia vântului pe asfalt, în copaci, pe iarbă.

În acel moment, Nald își dădu seama că sacul de bani pe care îl căra era incredibil de ușor. Atunci văzu că, de fapt, din prada lui nu mai rămăsese nimic.

Chiar în acel moment, trecu mașina poliției.

capitolul 36

Când John se trezi a doua zi de dimineață, Turner deja nu mai era în pat. Era joi dimineață, iar el se trezise de fiecare dată când Turner se dusese în timpul nopții la baie. Fusese atent unde se ducea și îi observase ritmul respirației. Dar ultima dată când se întorsese de la baie, Turner începuse să se îmbrace.

Stătea liniștit și o privea. În noaptea precedentă, după ce făcuseră dragoste, după ce Turner avusese acel orgasm devastator, după ce stătuse întinsă peste el câteva minute ca să își recapete suflul, îi desfăcuse cătușele și îl eliberase. Putuse, în sfârșit, să o ia în brațe. Să o țină strâns și să o aibă lângă el toată noaptea. Felul în care stătuseră cuibăriți unul în celălalt fusese pentru el aproape la fel de satisfăcător ca sexul.

O privi punându-și lenjeria intimă, alunecând peste șolduri chiloții din bumbac roz și aranjându-i în dreptul taliei. Scoase din valiză un sutien alb și apoi și-l puse. Era amuzant cum femeile se aplecau din talie pentru a-și potrivi cupele în dreptul sânilor. Când Turner se aplecă, el îi văzu curbura spatelui și micile umflături ale coloanei. Mișcările ei i se păreau erotice, dar într-un fel tandru. Gestul de a-și pune sutienul era atât de feminin și de intim! Un gest la care un bărbat asistă doar dacă este amantul femeii care îl face. John simți o împunsătură în inimă.

Squeaky se trezi și se întinse. Căscă tare, apoi începu să dea din coadă și să scâncească, în semn de salut.

– Șșșt! îi spuse ea, aruncând o privire îngrijorată spre pat.

John se simți ușor insultat. Chiar îl credea ultimul idiot? Credea că el avea să doarmă liniștit în timp ce ea o lua la sănătoasa? În timp ce-l părăsea fără să-și ia rămas-bun?

O așteptă să se îmbrace și să-și adune lucrurile. Iar când ea începu să mute dulapul din dreptul ușii, deschise și el gura:

– Mai stai!

Ea tresări. Era limpede că îl crezuse adormit. John mijì ochii, iar Turner îi spuse peste umăr:

– Nu mai pot să stau.

John văzu cum buzele ei moi se strâng, iar ochii de pisică îl evită, ca să nu poată citi în ei vina și, poate, încă ceva, o emoție greu de descifrat.

– Te-am urmărit cu toată delicatețea de care sunt capabil. Te-am lăsat să-mi scapi printre degete, m-am dat la o parte când aș fi putut să te prind, te-am menajat cât am putut. Dar acum ai pe urme un individ care nu are de gând să te menajeze. Vrea să te omoare, iar eu n-am de gând să îngădui asta.

– Eu...

– Chiar dacă asta îți dă peste cap planurile, încheie el ferm, dar fără pic de agresivitate.

Turner nu găsea puterea să îl privească în ochi.

– Știu ce zici, dar...

– Nu, nu știi, replică el, ridicându-se în capul oaselor. Nu mai joc după regulile tale, Turner. Dacă ieși acum din cameră, nu mai rămâne loc de întors în ce mă privește. O să te prind unde și când o să vreau, fie că ești pregătită, fie nu.

– John...

– Vino înapoi în pat, îi ceru el. Acum!

– Nu pot.

– La naiba, Turner, bineînțeles că poți!

Nu-și amintea când se mai pierduse cu firea atât de tare. De fapt, își amintea. Se întâmplase în timpul unei conversații telefonice cu Turner, acum nici două zile.

– Termină cu tâmpeniile legate de unchiul tău şi de răzbunarea pe Hyman. Viaţa ta e în pericol!

– Nu e doar asta! izbucni ea.

– Ce naiba vrei să spui?

– Mă refer la toată treaba asta! spuse ea, gesticulând spre cameră. La povestea asta dintre noi. Nu mai e vorba de unchiul Rusty. De asta trebuie să plec.

– Vorbeşti fără noimă, nu pricep nimic.

– Ştiu!

– Spune-mi care este problema, încercă el, recăpătându-şi calmul.

– Nici asta nu pot să fac.

– Turner...

– Nu pot, John! strigă ea.

Avea cumva lacrimi în ochi? John se încruntă şi aruncă cearşafurile cu care se acoperise şi se pregăti să se ridice în picioare, cu toate că era complet gol.

– Nu, spuse ea, gata să îl împingă cu ambele mâini, de parcă i-ar fi fost teamă că avea să o lovească.

Arăta ca şi cum îi era teamă de el.

El îngheţă. Parcă l-ar fi pocnit în moalele capului cu acel gest.

– Ce este? Spune-mi!

– Nu pot, şopti ea, ştergându-se la ochi. Nu pot să rămân aici cu tine, John. Trebuie să plec.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Pentru că de fiecare dată când mă uit la tine...

Se opri, iar în ochii ei larg deschişi se citea o suferinţă greu de descris.

– Ce se întâmplă? şopti el?

– Simt. Mă faci să simt.

Şi plecă.

O făcea să simtă? Ce să simtă, pentru numele lui Dumnezeu? Ce naiba voia să spună? John se uită spre uşa pe care ea o închisese în grabă, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă după ea, chiar dacă nu avea nimic pe el. Părea hotărâtă să facă ce voia. Poate că ar fi prins-o din urmă în parcare, dar asta n-ar fi rezolvat

nimic. Doar ar fi provocat o ceartă în public. Rahat! Dacă...

Telefonul începu să sune, iar John îl smulse, practic, cu tot cu curea. Squeaky începu să scâncească. La naiba, nici măcar nu se obosise să-și ia câinele. Iar după cum se agita prin cameră, bietul de el trebuia să-și facă nevoile.

– Bine, bine, mormăi John spre câine și telefon deopotrivă.

Răspunse și își puse telefonul între ureche și umăr în timp ce se încheia la pantaloni.

– MacKinnon.

– Încă dormi? întrebă Torelli.

Dacă ar fi fost în aceeași încăpere, John l-ar fi pocnit în față pe încrezut.

– Ce este?

– I-am arestat pe SpongeBob și pe Yoda.

– Era și timpul. Unde i-ai găsit?

John deschise ușa, iar Squeaky aproape că îl dărâmă din picioare când ieși.

– De fapt, spuse Torelli dregându-și vocea, nu i-am prins eu.

John rânji încântat. În sfârșit, o veste bună.

– Serios? Cine ți-a luat-o înainte?

– Un ajutor de șerif cu jumătate de normă din Sawyer, comitatul vecin. Individul patrula pe autostradă și deodată a văzut doi indivizi alergând, gesticulând și aruncând cu bani.

– Aruncând cu bani, repetă John, uitându-se pe geam după Squeaky.

La cât era de norocos, nu era imposibil să piardă câinele.

– Aruncau banii furați de la bancă?

– Așa se pare.

– Sunt nebuni?

Rahat! Unde era afurisitul de câine? Nu-l vedea, iar până la autostradă erau doar vreo 50 de metri. John începu să îl caute printre celelalte bungalow-uri.

– Sănătoşi nu sunt. Şeriful spune că sunt plini de zgârieturi şi vânătăi şi că au fost atacaţi de un bursuc turbat.

– Dumnezeule, unde au găsit un bursuc?

– Păi...

– Nu are importanţă, continuă John, clătinând din cap. Când o să-i putem interoga?

În spatele bungalow-ului era un teren cu iarbă. Squeaky alerga de colo-colo. Slavă Cerului! Cel puţin nu pierduse câinele.

– Sper că o să putem azi după-amiază, răspunse Torelli. Se pare că e o încurcătură birocratică la biroul din Sawyer. Nu vor să-i predea pe SpongeBob şi pe Yoda şerifului de aici. Şi mai zic că trebuie să li se facă injecţii antirabice.

– Măi, să fie, Torelli, făcu John. Să înţeleg că nu ai chef să-ţi mişti fundul până acolo? Sunt doar câteva zeci de kilometri.

Torelli tăcu preţ de câteva secunde.

– N-aş vrea să lezez orgoliul poliţiei locale, domnule.

– Ai dreptate, recunoscu John. Dar cu cât îi luăm mai repede la întrebări, cu atât vom închide mai rapid acest caz.

– Că tot veni vorba, interveni Torelli, ai reuşit să dai de urma bibliotecarei?

– Sunt pe drumul cel bun.

– Nu ai nevoie de ajutor?

– Nu.

Apăru Squeaky, aducând în bot o mortăciune. Depuse trofeul la picioarele lui John. Minunat! Arăta şi mirosea a sconcs mort de trei zile.

– Aş putea să iau legătura cu poliţia din Madison, insistă Torelli.

– Rahat! Nu! spuse John, adresându-se atât subalternului, cât şi câinelui.

Îl apucă pe Squeaky de zgardă şi-l trase departe de mortăciunea pe care ar fi vrut s-o savureze pe post de mic dejun. Doamne, dezgustători erau câinii!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Torelli.

– Am zis nu, mârâi John.

Descoperi că nu era tocmai uşor să convingă un Mare Danez să se îndepărteze de ceva ce îşi dorea.

– Am stabilit deja că nu implicăm pe nimeni din exterior.

– Bine, dar...

– Sună-mă după ce îi interoghezi pe SpongeBob şi pe Yoda.

John apucă mai strâns zgarda şi trase. Squeaky se aşeză şi lăsă capul în jos, zgarda alunecând în spatele urechilor şi împingându-le în faţă. Arăta exact ca un măgar care refuza să se mişte.

– Mai mult ca sigur n-au plănuit ei jaful şi poate îi facem să spună cine i-a pus să lucreze pentru el.

– Pentru el? Parcă eram de acord că bibliotecara e în spatele întregii poveşti.

– Bibliotecara are un nume, o cheamă Turner Hastings. Şi nu, nu mai credem că ea a plănuit totul.

Se aşternu tăcerea.

John încetă să-l tragă pe Squeaky, dar îl prinse de zgardă. Squeaky se lăsă greu în jos.

– Torelli?

– Da, domnule. Trebuie să spun, cu tot respectul, că pari mult prea apropiat de această suspectă.

John lăsă capul pe spate. Afurisitul de câine mirosea îngrozitor, Turner fugise de el, iar Torelli se pricepea de minune să-l zgândărească. Toate astea înainte să fi apucat să bea o cafea. Nici un agent FBI, oricât de rezistent ar fi fost, nu avea cum să reziste la aşa ceva.

– Cu sau fără respect, nu mă interesează părerea ta. Te sun după întâlnirea din Madison. Şi sper ca atunci să ai nişte răspunsuri, ne-am înţeles?

– Da, domnule.

– Bine.

John închise şi se uită la Squeaky. Câinele dădu din coadă.

– Hai odată, oftă John. Amândoi avem nevoie de un duș.

Câinele se ridică și îl urmă docil. După baie, aveau să mănânce și să pornească spre Madison. Era ziua în care avea să o aresteze pe Turner. Indiferent de sentimentele ei. Sau de ale lui.

capitolul 37

– Și ce mai faceți? întrebă Calvin foarte jovial când intră în biroul șerifului.

Era joi dimineață, iar el nu venise cu mâna goală. Adusese patru cafele de la Kwik Trip și o pungă cu gogoși. Doug Larson se lumină la față când îl văzu.

– Mulțumim mult, domnule Hyman! spuse tânărul, acceptând una dintre cafelele fierbinți.

– Te rog, spune-mi Calvin, Doug, îi zâmbi bancherul plin de bunăvoință. Cu un pic de noroc, în curând voi fi reprezentantul vostru în legislativ.

– Da, așa e. Sigur o să fiți ales, domnule Hyman. Toată lumea din Winosha vă va vota.

Doug luă o gogoașă cu jeleu din punga de hârtie albă.

– Asta voiam să aud, spuse Calvin și-l bătu pe Doug pe spate.

Aruncă o privire prin încăpere. Era un birou municipal tipic: ziduri cenușii, mobilier din metal verde, o ușă din stejar ce dădea în camera unde se afla recepția și un tavan înalt cu tubulatura expusă. Șeriful stătea cu picioarele pe birou și vorbea la telefon. Îl salutase din priviri când intrase, dar nu întrerupsese conversația. Aproape de biroul șerifului, era un birou gol, care îi aparținea, probabil, lui Doug. Numai că la el stăteau acum agenții FBI. Agentul mai tânăr, cum l-o fi chemând, vorbea și el la telefon, însă la mobil. Nu părea deloc încântat de ceea ce îi spunea interlocutorul.

Calvin luă o cafea, sorbi din pahar și zâmbi. Doamne, ce licoare infectă!

– Ați avansat vreun pic cu ancheta privind jaful de la bancă?

– Oh, da! Am avansat chiar în dimineața asta. Atacatorii au fost prinși.

Doug vorbise în timp ce încerca să scoată capacul unui tub de frișcă nedietetică și nu surprinsese expresia de pe chipul lui Calvin. Ceea ce era un lucru bun. Calvin fu nevoit să își dreagă vocea înainte de a scoate vreun sunet.

– Oh, da? întrebă el.

– Da. Doug scoase, în sfârșit, capacul tubului și își puse frișcă în cafea. Au fost prinși în Sawyer.

– Serios? N-au ajuns prea departe.

– Mie-mi spuneți? Mergeau pe autostradă. Și, din ce spune șeriful local, aruncau bani în aer. Vă dați seama? Ajutorul de șerif patrula pe autostradă și deodată văzu niște bani în aer și doi tipi gata să se ia la bătaie. Normal că s-a oprit să vadă care era treaba. Și asta a fost tot. A luat ca din oală doi jefuitori de bancă.

– Bun, bun.

– Câteodată, mi-aș dori să am și eu un asemenea noroc, mormăi Doug.

Calvin simțea că-i trosnesc fălcile de la zâmbetul artificial pe care se străduia să și-l mențină pe față. Ar fi vrut să-l apuce de guler pe adjunctul șerifului și să zbiere la el până ce avea să afle ce se întâmpla.

– Pun pariu că tu i-ai interogat.

– A, nu. Doug făcu semn cu gogoașa către șerif, care încă vorbea la telefon. Căzu pe linoleum puțin jeleu. Șeriful Clemmons se ocupă de asta. Se pare că va mai dura până când îi vom aduce aici. Se pare că au fost mușcați de un animal turbat.

Calvin se gândea deja la propriile lui probleme, așa că dezvăluirea îl luă prin surprindere.

– Cine a fost mușcat?

– Ştiţi dumneavoastră. Hoţii. Tipii mascaţi. Fish şi Nald. Cred că au stat zile întregi prin pădure şi, credeţi-mă, nu sunt genul de indivizi care să reziste bine în pădure.

Calvin se încruntă.

– Şi?

– Şi i-a atacat un animal. Un urs sau un lup. Avem lupi în Wisconsin? Sau poate că era un sconcs, râse Doug. În orice caz, trebuie să-i consulte un doctor.

– Am înţeles.

Calvin răsuflă uşurat. Aşadar, rataţii ăia doi nu fuseseră chestionaţi. Deocamdată. Dar încă exista o problemă spinoasă: Turner Hastings.

– Oare vor avea nevoie de acele injecţii în burtă? se întrebă Doug. Din acelea cu ace mari, ca pentru cai?

Calvin spera că aşa avea să se întâmple şi zâmbi.

– Văd că poliţia locală merită felicitări. Va rezolva cazul foarte repede. E bine de ştiut că banii contribuabililor sunt folosiţi cu atâta eficienţă. O să menţionez asta în următorul meu discurs.

Doug păru puţin şovăielnic.

– De fapt, erau pe marginea drumului şi...

– Şi cei care aplică legea i-au reţinut rapid.

– Desigur. Şeriful din Sawyer...

– Da, da, îl întrerupse Calvin cu un zâmbet larg.

„Dumnezeule, ce idiot! Nu poate să le recunoască meritul ca orice om normal?"

– Indiferent cine i-a arestat, şi-a făcut treaba bine.

– Păi...

– Dar bănuiesc că Turner Hastings încă nu a fost prinsă.

Doug se învioră.

– N-a fost, dar e o chestiune de timp până ce va fi reţinută.

Calvin simţi că-i stă inima.

– Poftim?

– Nu am voie să vă spun, e secret în cadrul anchetei, şopti el făcând cu ochiul. Doug băgă restul de gogoaşă

în gură, apoi vorbi destul de neclar: Credeți-mă pe cuvânt, o vom reține în această după-amiază.

Nu era deloc ce-ar fi vrut Calvin să audă. Făcu un efort uriaș să zâmbească în continuare.

- Serios? În fine, nu știu de ce mă mir. Până la urmă, nu există în tot statul un departament mai competent precum cel de aici.

Doug își umflă pieptul, încântat de compliment.

- Dar mi se pare greu de crezut că o s-o prindeți așa de curând, continuă Calvin, ridicând din sprâncene. În după-amiaza asta ziceai?

- Da, azi, spuse Doug și, văzând scepticismul nedisimulat din privirea lui Calvin, continuă: Serios. Agentul special MacKinnon o s-o salte.

Un deznodământ pe care Calvin nu avea de gând să-l permită.

- Dar cum? Care e planul?

- Am primit o informație importantă. Știm unde va fi Turner la ora respectivă.

Calvin observă că agentul FBI mai tânăr devenise atent la discuția lor, chiar dacă avea în continuare telefonul lipit de ureche. Doug nu-și dăduse seama că erau observați, pentru că stătea cu spatele la agent. Calvin simți că-l trec sudori reci.

- Unde o să fie? Vrei să spui că nu știți unde e în clipa asta? se forță el să râdă. Îmi pare rău, Doug, dar nu e un scenariu tocmai convingător.

- Zău, pe bune...

- Tot ce aveți în clipa asta sunt niște informații de la o sursă anonimă?

Doug simți că e de datoria lui să apere reputația departamentului.

- Tipa e o sursă credibilă și oficială.

- E o ea? chicoti din nou Calvin. Adică vreo babă care sună la poliție ca să aibă și ea parte de ceva acțiune.

- Nu, nici vorbă! făcu Doug, și se aplecă în față cu un aer conspirativ. E o tipă de la biroul din Madison al procurorului general. O cheamă Victoria Weidner.

– A, da? spuse Calvin.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Rahat! Turner Hastings urma să stea de vorbă cu un procuror federal. Nu putea îngădui asta.

– Dar de unde ştiţi că o să-şi facă apariţia?

– O să apară.

– Dar de unde ştiţi? întrebă Calvin, făcând eforturi mari să nu urle la Doug.

Tânărul poliţist se încruntă. Nu se aşteptase ca primarul să fie atât de vehement. Trase aer în piept şi deschise o cutiuţă cu lapte pentru cafea. Turnă lichidul în pahar. Agentul FBI se foia pe birou, dând semne că discuţia telefonică în care era angajat se apropia de sfârşit. Calvin simţi că mai are foarte puţin timp la dispoziţie ca să smulgă informaţii de la Doug.

– Vreau să spun că, spuse Calvin calm, dacă Turner se întâlneşte cu femeia despre care vorbeşti, nu e exclus să se sperie şi să renunţe în ultimul moment. Se pot întâmpla multe până diseară.

Era o nadă aruncată la nimereală, putea să prindă, putea să...

– Dar nu se întâlnesc diseară, muşcă Doug. Se văd la 12.30 în faţa biroului Victoriei Weidner. Adică peste... Dumnezeule! Mai sunt trei ore până atunci! exclamă el, privindu-şi ceasul. Nici o şansă să nu apară.

– Aha! făcu Hyman.

Dumnezeule, avea la dispoziţie mai puţin de trei ore! Abia avea timp să ia legătura cu Hank. Dar ce şanse erau ca Hank să poată ajunge atât de repede în Madison? Mintea lui calcula frenetic distanţa dintre Rhinelander şi Madison, afişând aceeaşi expresie dezinteresată.

Doug vorbea în continuare, fără să bage de seamă tumultul lui Calvin.

– ... şi aşa pare de fiecare dată. Probabil că aşa sunt toţi agenţii FBI. Şi chiar mă gândeam, continuă tânărul roşind, că aş încerca şi eu să intru în FBI.

– A, da? murmură Calvin.

– Măcar să încerc. Nu că m-aş aştepta să intru, nu sunt chiar atât de...

Cu mâinile în buzunare, Doug arăta exact ca un puşti de 12 ani care vorbea despre ce vrea să devină când o să se facă mare. În acel moment, agentul FBI mai tânăr închise telefonul şi se îndreptă spre ei.

– Bravo, ai un plan bun, spuse Calvin absent.

Nu se putea gândi decât cum să iasă mai repede de-acolo ca să îi poată telefona lui Hank. Trebuia să-i spună unde şi când va fi Turner şi să-l avertizeze că femeia trebuia eliminată înainte de a vorbi cu un procuror federal.

– Ei, bine, Doug, a fost o discuţie interesantă, extrem de interesantă, dar trebuie să plec.

– Sigur, sigur, tresări Doug. Şi eu ar trebui să îmi văd de...

Nu era deloc sigur de ce anume ar trebui să îşi vadă, dat fiind că îndatoririle lui în departamentul şerifului nu erau tocmai extinse. Calvin, pe de altă parte, intrase în criză de timp. Iar agentul FBI era la câţiva paşi.

– Nu vreau să stau în calea legii, spuse Calvin şi îi făcu un semn cu mâna şerifului, care vorbea în continuare la telefon.

Primarul ieşi val-vârtej din clădire, iar soarele îl izbi în plin. Scoase un şerveţel şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi de deasupra buzei superioare. Apoi luă celularul şi formă numărul lui Hank.

capitolul 38

Turner îşi vopsi cu grijă unghia de la degetul mic de la mână cu ojă neagră. Puse capacul sticluţei cu ojă neagră, apoi îşi răsfiră degetele şi suflă ca să grăbească uscarea în timp ce privea în stânga şi în dreapta parcării subterane.

Madison se dezvoltase semnificativ faţă de perioada când fusese ea la liceu. La marginea oraşului, apăruseră

o mulțime de centre comerciale, iar în centru se ridicaseră noi clădiri de birouri. Dimineața devreme, dăduse un tur prin cartierul East Washington, luând-o pe bulevard până la istmul dintre lacurile Mendota și Monona. Locul întâlnirii cu Victoria era chiar pe istm, între cele două lacuri. Dăduse un tur, se rătăcise un pic pe străduțele cu sens unic și decisese la un moment dat să caute un loc de parcare.

Trebuia să se mai ocupe un pic de propria înfățișare. Cu toate că Victoria Weidner fusese dispusă să o întâlnească și să îi asculte povestea, tot nu putea avea încredere în ea sută la sută. Până la urmă, Victoria lucra pentru procurorul general, iar Turner comisese o infracțiune federală când umblase în cutia de valori a lui Calvin. Relația lor de prietenie din liceu era într-un oarecare conflict cu dorința de a respecta și de a aplica legea. Nu avea de unde să știe dacă nu cumva Victoria luase legătura cu poliția locală sau cu FBI-ul lui John. Turner nu pierdea din vedere posibilitatea ca totul să fie o capcană.

Prin urmare, trebuia să se deghizeze ca să poată pleca în recunoaștere înainte ca Victoria să apară la întâlnire. Turner se oprise deja la un magazin cu haine la mâna a doua și-și cumpărase câte ceva. Încuie portierele mașinii și se schimbă. Deasupra capului ei, vrăbiile zburau prin nișele din tavanul garajului, fiind singurul semn de viață din zonă. Parcarea subterană era aproape goală. Auzise la un moment dat niște pași și încremenise, dar fusese alarmă falsă. Apoi sunetul se îndepărtă, iar ea putu din nou să respire.

Se gândea intens la avertismentul lui John și la bărbatul care încercase să o împuște la cabana lui Calvin. Nu se îndoia că teoria lui John era corectă. Inițial, fusese șocată. Să angajeze Calvin un ucigaș ca s-o omoare?! Apoi planul lui începuse să nu-i mai pară atât de deplasat. Până la urmă, era vorba despre individul care își trădase cel mai bun prieten ca să-și acopere urmele,

ca să se pună la adăpost de acuzaţia de furt. Angajarea unui asasin plătit era doar următorul pas.

După ce se schimbă, Turner puse oja cea neagră la loc în geantă şi desfăcu fermoarul rucsacului pe care şi-l cumpărase. Îngrămădi în el un schimb de haine şi poşeta şi coborî din camionetă.

Când ieşi din parcare, soarele mai că n-o orbi. Era greu de crezut că cineva ar încerca să o asasineze în acea lumină strălucitoare, într-o zi atât de obişnuită. Privi în jur şi îşi văzu de drum, ţinându-se departe de zidurile clădirilor, ca nu cumva să-i sară în faţă un atacator ascuns după vreo uşă. Puţinii trecători pe care îi întâlni erau afacerişti ieşiţi în pauza de prânz. Dar şi asasinul putea fi un tip aparent banal. O enerva faptul că nu reuşise să îl vadă bine atunci, la cabană. Văzuse doar o siluetă întunecată înainte să audă cumplitul zgomot al armei. Dacă i-ar fi apărut din nou în faţă, nu era sigură că l-ar recunoaşte.

Oare nu era un gând încurajator?

Ajunse în piaţa centrală şi se plimbă încet, abia târându-şi picioarele. Sediul biroului procurorului general era într-o clădire de cărămidă din partea de sud a pieţei. Nu avea număr şi nu purta nici un însemn oficial vizibil. Turner se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la ora 12. Avea o grămadă de timp la dispoziţie ca să scruteze zona şi să se gândească la ce avea să îi spună Victoriei.

În spaţiul verde din mijlocul pieţei, primăria plantase petunii şi salvie. Se opri şi admiră florile, încercând să îşi pună ordine în gânduri. Trebuia să o convingă pe Victoria că acuzaţiile pe care i le aducea lui Calvin erau cât se poate de serioase. Să îi explice că individul deturna de ani buni banii băncii Winosha. Data trecută când simţise că risca să fie prins, îndreptase atenţia autorităţilor spre Rusty. Iar acum încerca să o reducă la tăcere. De tot. Trebuia să o facă pe Victoria să o creadă, cu toate că nu avea nici o dovadă.

Pe lângă ea trecu o femeie cu un câine în lesă. Un mops negru. Câinele se opri să o adulmece, dar stăpâna îl trase. Brusc, Turner simţi că îi era dor de Squeaky. Oare se înţelegea bine cu John? Îi era dor de ea? Nu se interesase deloc de el în noaptea precedentă, lucru care o făcea să se simtă vinovată. Se simţea o mamă denaturată. Iniţial, John spusese că avea să-i înapoieze câinele lui Calvin. Oare de ce n-o făcuse? Nu avusese timp sau, de dragul ei, hotărâse să o lase să îl păstreze pe Squeaky?

Oftă şi se uită la individul bărbos care trecea prin zonă. Purta nişte ochelari cam jerpeliţi şi dintre buze îi atârna o ţigară. Purta un fel de trenci, în ciuda arşiţei de afară. Turner îşi ţinu respiraţia şi lăsă capul în jos, ca să nu i se vadă faţa. Individul aruncă mucul ţigării undeva lângă ea şi îşi văzu de drum. Mucul căzu printre petunii şi continuă să ardă mocnit până când ea îl strivi sub pantof. Bărbosul traversă şi intră într-o clădire înaltă de birouri de pe colţ.

Turner îşi aminti de evenimentele de dimineaţă. Nu îşi gestionase prea bine despărţirea de John. Îl supărase. Poate chiar îl rănise un pic. Sau mai mult. Dar nu avusese încotro. Intrase în panică. Simţise că trebuie neapărat să plece de lângă el. Să se îndepărteze suficient cât să nu mai simtă arşiţa trupului lui întins lângă al ei. Amintirea orgasmului fantastic pe care îl avusese cu o noapte în urmă în timp ce el o privea şi îi urmărea fiecare expresie şi fiece emoţie o făcea să se înfioare şi să se înfierbânte. De ce oare? Din cauza adrenalinei? Din pricina fricii? Nu prea putea fi vorba de frică, pentru că momentele petrecute alături de el fuseseră de o intensitate erotică uluitoare. Respiraţia i se accelera, şi palmele i se umezeau doar la amintirea acelor momente. Chiar dacă nu se simţise tocmai în largul ei, fusese extrem de excitată. Iar un asemenea orgasm nu avusese de când se ştia. Cu atât mai puţin în prezenţa cuiva.

Stricase totul, era clar.

Iar acum John era supărat pe ea. Era supărat și decis să o captureze. Iar ea nu-i subestima câtuși de puțin hotărârea, mai ales după cele întâmplate de dimineață. Îi spusese că nu avea să o mai menajeze. Se înfioră o clipă gândindu-se la ce ar face dacă ar prinde-o. Ultima dată când îl văzuse, era gol, furios, iar ochii lui albaștri deveniseră reci și disprețuitori.

Făcu eforturi să nu-i dea lacrimile. Se alesese praful de acea legătură specială dintre ei. O distrusese cu mâna ei în acea dimineață, așa cum strivise acel muc de țigară mai devreme. Acum, că îl îndepărtase definitiv pe John, se putea concentra doar la ce trebuia. La încercarea de a-l răzbuna pe unchiul Rusty.

Se simțea de parcă pierduse ceva înainte de a-și da seama cât de important era pentru ea.

Atunci de ce îi venea să plângă? O făcuse să se gândească cât de neplăcut se simțise pentru că nu avea control asupra corpului și emoțiilor ei. Nu-i plăcea să se simtă așa. Niciodată nu-i plăcuse. Fusese stânjenită în prezența lui John. Și aflase despre sine lucruri pe care nu voise să le afle. De exemplu, că era o persoană egoistă, care nu era în stare să aibă o relație normală cu un bărbat. În plus, bănuia că era ceva în neregulă cu sexualitatea ei.

Își șterse lacrimile. Gata! Ucisese în față relația cu John. Era un lucru bun, nu-i așa? Nu avea să își mai piardă controlul asupra trupului și emoțiilor ei. Nu avea să se mai simtă ciudat. Dar poate că avea nevoie de terapie sexuală.

Nu avea timp să se gândească la toate astea. Clădirea unde lucra Victoria era chiar peste drum. Avea o curte mică, pavată, cu o terasă de vreo 50 de metri, care dădea în trotuar. Turner se uită iar la ceas. Era 12.25. Exact atunci, din clădirea cu uși din sticlă ieși o femeie suplă, cu părul lung și negru.

capitolul 39

N-o vedea. La naiba, n-o vedea pe Turner!

John era în spatele uşilor de sticlă, urmărind cu privirea piaţa din faţă. Biroul Victoriei Weidner era undeva la unul dintre etajele clădirii în care se afla. În spatele locului unde stătea el, era un filtru de securitate ca la carte, cu detector de metal, scanner şi gărzi înarmate. Îi informase pe cei de la pază şi pe Victoria Weidner cum avea să decurgă arestarea lui Turner. Victoria tocmai ieşise din clădire ca să o aştepte. Din locul unde era, ar fi trebuit s-o poată vedea pe Turner.

Dar nu o vedea.

Vedea două femei care stăteau de vorbă pe o bancă. Una era de culoare, cealaltă avea părul blond platinat. Mâncau şi discutau animat. Peste drum, se plimbau câteva persoane, iar un puşti sau o puştoaică îmbrăcată lălău umbla pe lângă florile din spaţiul verde. Un tip înalt, cu un pic de burtică, se îndrepta spre uşile clădirii de birouri. Câţiva copii se dădeau cu skateboardurile. Bărbatul intră şi îl privi cu coada ochiului. John îi făcu un semn discret din cap, iar bărbatul îşi văzu de drum.

Poate că Turner decisese până la urmă să nu îşi facă apariţia. Felul în care îi prezentase problema de dimineaţă fusese cât se putea de direct, motiv pentru care o adusese la un pas de o cădere nervoasă. În orice caz, n-o adusese în starea în care un bărbat speră să-şi vadă amanta după o noapte pasională. Însă, în acele câteva zile, aflase despre ea că era o tipă dură şi rezistentă. Era mică şi fragilă, dar avea mai mult curaj şi mai multă rezistenţă decât veterani încercaţi. Iar dacă nu avea să vină la întâlnire, asta nu însemna că se temea de o eventuală confruntare. Sau de orice altceva.

Tocmai asta îl îngrijora cel mai tare. Faptul că nu părea să se teamă de nimic ce putea s-o afecteze fizic. Emoţional însă, dovedise că avea momente de teamă. Îi era groază că putea fi rănită sufleteşte. De aceea, nu reuşea

să aibă încredere în el, iar asta îl durea mai mult decât crezuse. Era ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un pumn în stomac şi apoi l-ar fi strâns. O cunoştea doar de câteva zile şi suferea ca un câine. Lipsa de încredere o făcuse să-l excludă din viaţa ei. Aşa cum ar fi rupt un fir descusut. Harşt! Şi la gunoi cu el!

Şi îl mai deranja ceva: pentru ea, faptul că făcuseră dragoste nu păruse la fel de important cum fusese pentru el. Pentru el, fusese o experienţă extraordinară să o simtă mişcându-se deasupra lui. Iar când intrase în ea, simţise că acolo trebuia să fie dintotdeauna. Avusese sentimentul că se adăpostise, în sfârşit, după o viaţă petrecută în furtună. Iar a doua zi de dimineaţă, Turner mai că nu fugise din cameră. De parcă îi era ruşine pentru cele întâmplate. Era o lovitură destul de dură dată orgoliului său masculin. Îşi făcea fel şi fel de gânduri când, din ce ştia el, femeia îşi face de regulă gânduri a doua zi.

John pufni. Oare dacă...

Puştiul sau puştoaica în haine lălâi care stătea pe trotuar de partea cealaltă a străzii se ridică în picioare. Avea înălţimea şi silueta lui Turner, dar era greu de crezut că s-ar fi deghizat aşa. Bănuielile lui se îndreptau mai curând spre blonda platinată, care tocmai se aşezase în iarbă şi mânca un măr. Însă puştiul sau puştoaica se ridică, aşa că atenţia lui John se îndreptă într-acolo. Iar când începu să se mişte, traversând strada, ştiu că era Turner.

Treaba cu deghizatul nu-i uşoară. Partea simplă este să umbli la trăsături şi la accesorii – spera că acele belciuge în sprâncene şi în buza de jos erau false –, îţi pui nişte haine cu totul altfel decât ce porţi de obicei, te uiţi în oglindă şi ţi se pare că ai făcut treabă bună. Nu mai semeni cu tine. Dar în clipa în care începi să mergi... Ei, bine, mersul e foarte greu de schimbat. Iar Turner reuşise să arate ca un puşti sau o puştoaică, numai că mergea ca o femeie. Îşi unduia prea mult şoldurile, iar centrul de greutate era foarte jos. Era atât de simplu! Era Turner.

John o privea apropiindu-se. Părul nu îi mai era țepos, ci lins, de parcă îl dăduse cu gel. Purta un tricou negru spălăcit, pantaloni foarte largi trei sferturi și bocanci negri. O grămadă de brățări îi zdrăngăneau pe brațe și pe glezne. Dar piesa de rezistență a deghizării ei erau tatuajele. Își acoperise brațele de la umăr până la încheietură cu tatuaje negre. Pe buze îi apăru un mic surâs apreciativ, deși ceva în el murea chiar în acele clipe.

Chiar nu voise să o aresteze. Și în nici un caz într-un spațiu public. Avea să se simtă umilită. Urma să îi tragă mâinile la spate și să îi pună cătușele. Nu avea încotro, era procedura-standard. Ce tâmpenie! Avea o slujbă de tot rahatul.

Rahat.

John atinse cătușele și se pregăti să ucidă ce mai rămăsese din relația cu Turner. O privi apropiindu-se de domnișoara Weidner. Femeia încă nu își dădea seama că pușt anul era Turner. O căuta cu privirea în stânga și în dreapta. John observă tocmai momentul în care Turner i se adresă Victoriei. Femeia rămăsese șocată și își privea cu ochi mari fosta colegă. În acel moment, John împinse ușile de sticlă și porni spre ele.

Dar exact atunci se dezlănțui iadul pe pământ.

Se auzi o împușcătură, iar ecoul se auzi până în străduțele pe care se aflau clădirile de birouri. O femeie începu să țipe. Femeia blondă care mânca pe iarbă ridică privirea.

Iar Turner și domnișoara Weidner căzură la pământ.

Doamne, Dumnezeule!

capitolul 40

– Unde vrei să mâncăm de prânz? întrebă Victoria.

Turner tocmai deschidea gura să-i răspundă, când Victoria păru că se împiedică și căzu spre ea. Chiar în acel moment se auzi un zgomot puternic. Turner

se clătină sub greutatea Victoriei şi căzură amândouă. Turner căzu în fund, pe asfalt, lovindu-se rău la cot şi la spate. Ce Dumnezeu se întâmpla? Victoria o pusese la pământ ca să o aresteze? Atunci auzi a doua oară zgomotul infernal.

Răsuna în toată piaţa. Era limpede. Cineva trăgea focuri de armă. Cele două femei care luau masa în aer liber se ascunseră după o bancă. Victoria se dădu la o parte de pe ea, iar Turner privi înnebunită în jur. Nu-l vedea pe cel care trăgea. Una dintre femei ţipa şi plângea, sughiţând ridicol. Puştii cu skateboardurile continuau să îşi vadă de joacă.

– La pământ! Toată lumea la pământ! urlă John.

Puştii nu-l auziră. Îl auzi în schimb Turner. Întoarse capul spre direcţia de unde venea vocea. Nu era câtuşi de puţin surprinsă că John era acolo.

John se lipi cu spatele de zidul clădirii, cu arma în mână. Se uită în sus, scanând acoperişurile şi ferestrele de la etajele superioare. Privi şi spre ea, iar ochii li se întâlniră.

– Eşti rănită? urlă el.

Bum!

Bucăţi de asfalt săriră în aer lângă Turner.

– Eşti rănită? urlă el din nou.

Bum!

Ea făcu semn din cap că nu.

– Ce ne facem? îi şopti Victoriei.

Erau 20 de metri până la John. Doar 20 de metri până în locul unde aveau să fie în siguranţă. Dar, dacă alergau, deveneau ţinte şi mai bune. Deşi, la cum stăteau lungite pe asfalt, erau oricum numai bune de împuşcat. Trebuia să accepte că trăgătorul voia să o ucidă. Şi că era o chestiune de timp până când avea să reuşească.

Victoria gemu.

– Cred că ar fi bine să încercăm să fugim, spuse Turner şi se întoarse spre Victoria.

Femeia o apucă de braţ, cu chipul contorsionat de durere. Dintre degete i se prelingeau dâre de sânge.

– Fugi în clădire, gemu ea.

„Oh, Doamne!"

– E rănită! strigă Turner. John, e rănită!

Ce lucruri stupide spunea! Era evident că Victoria era rănită. Își scoase tricoul, îl făcu ghem și-l apăsă de umărul Victoriei.

Bum!

În sfârșit, auziră și skateboarderii împușcăturile. Unul o luă la sănătoasa, celălalt rămase blocat, cu gura căscată.

– Fugi! scrâșni Victoria.

Turner își dezlipi privirea de la rana de la umăr și se uită la fața palidă a fostei colege.

– Nu înțeleg.

– În tine trage! Dacă rămâi, devin și eu o țintă.

Turner rămase nemișcată, încercând să prindă sensul cuvintelor Victoriei.

Bum!

O serie rapidă de împușcături răsună în spatele ei. Apoi două brațe puternice o apucară de mijloc și o traseră de lângă Victoria și rana ei însângerată.

– Nu! strigă Turner! Trebuie să o ajut!

– Nu poți s-o ajuți, îi șuieră John în ureche. N-o să reușești decât să sfârșești împușcată.

Reuși să o ducă în clădirea de birouri, pe jumătate în brațe, pe jumătate târând-o. O polițistă tânără trăgea foc după foc în direcția de unde trăsese atacatorul. John aproape că o azvârli înăuntru.

– Rămâi aici și stai departe de ferestre!

Apoi se întoarse afară. Acolo unde răsunau împușcăturile. Trebuia să o salveze și pe Victoria, dar Turner simți un imbold egoist de a-l chema înapoi, ca să-l știe în siguranță.

Un polițist cărunt o apucă strâns de braț.

– Veniți și luați loc aici, domnișoară.

Aproape că o trânti pe banca de marmură. Apoi rămase lângă ea, vrând parcă să se asigure că nu avea să plece nicăieri. Dar ei nu-i păsa. John era afară, în bătaia

puştii. Ce naiba făcea? Îl văzuse oare pe atacator? Gemu şi îşi aduse genunchii la piept.

„O, Doamne, John să fie bine!" De parcă Dumnezeu i-ar fi răspuns la rugăciune, pe uşă intră poliţista, aducându-le pe cele două femei care luaseră prânzul la iarbă verde. Era urmată de John, care o ţinea în braţe pe Victoria. Îi aruncă lui Turner o privire intensă, apoi i se adresă poliţistului cărunt:

- A fost împuşcată. Ai sunat la 112?

- Da, răspunse bărbatul şi îl ajută pe John să o întindă pe Victoria.

Femeia avea ochii închişi. Poate că leşinase.

- Echipajul de intervenţie e pe drum.

Poliţista vorbea la staţie pe un ton precis şi monoton, deşi mâinile îi tremurau vizibil. John privi din nou afară. Încă avea arma în mână.

- Văd că nu mai trage. Cred că a plecat.

Celălalt poliţist îl privi ţintă.

- Stai! Nu face nimic până când nu ne vin întăriri.

- Probabil a plecat deja din zonă, replică John neînduplecat.

- Da, şi nu o să te ajute cu nimic dacă te alegi cu un glonţ cine ştie unde.

John se strâmbă. De afară se auzeau sirenele. Poliţistul se apropie cu prudenţă de geamuri.

- Se mai trage?

John clătină din cap.

- Nu. Ultima oară a tras când am ajuns lângă domnişoara Hastings. Acoperă-mă, îi spuse el poliţistului!

Şi ieşi din nou în bătaia puştii. Turner îşi privea mâinile murdare de sânge. Atinse petele, simţind vâscozitatea sângelui. Dacă nu i-ar fi cerut Victoriei să se întâlnească, prietena ei ar fi fost teafără. Şi-ar fi savurat probabil prânzul, eventual în compania cuiva.

John se întoarse, urmat de un grup de poliţişti şi de membri ai echipelor de intervenţie. Le spunea ceva, probabil le explica ce se întâmplase şi le dădea ordine. Turner nu-şi dădea seama ce spunea şi nici nu îi păsa.

Tot ce o interesa era că, spre deosebire de Victoria, el nu era rănit. Era tot ce conta.

John se aplecă spre ea, o privi cu atenție și se încruntă.

– Am nevoie de un medic aici.

– N-am nimic, mormăi Turner, dar el o ignoră.

O asistentă tânără veni în grabă și îi luă tensiunea.

– N-am nimic, spuse Turner adresându-i-se de data asta tinerei femei.

Femeia îi aruncă un zâmbet profesional.

– Vreau doar să mă asigur că ești bine. Asta nu-ți poate face nici un rău.

– Nu, cred că nu.

John discuta cu un grup de polițiști, dar din când în când îi arunca o privire de control. Era în continuare încruntat. Victoria fu scoasă pe targă și dusă la ambulanță. Avea ochii închiși și fața acoperită de sudoare.

– O să fie bine? o întrebă Turner pe tânăra asistentă.

– Cine, prietena ta? Da, va fi bine. Glonțul i-a străbătut umărul și trebuie oprită sângerarea. Dar își va reveni complet.

Holul devenea tot mai aglomerat. Apărură câțiva indivizi în civil, dar cu însemne ale autorităților guvernamentale. Unul dintre ei, un bărbat destul de tânăr și suplu, se apropie de John și îi șopti ceva în timp ce îi întindea o hârtie mototolită. John încuviință din cap la spusele lui.

– Poftim, spuse polițista punându-i în mână o sticlă cu suc de portocale. Bea un pic ca să prinzi puteri.

De unde făcuse rost de suc?

– Mulțumesc.

Turner ura sucul de portocale, dar desfăcu atentă capacul și luă o gură din lichidul acrișor. Asistenta zâmbi și își puse aparatura înapoi în geantă. John se uită înspre Turner și se încruntă și mai tare. Îl întrerupse brusc pe tânărul care îi vorbea și îi înmână o legătură de chei. Luă o pungă de hârtie de la alt polițist și se apropie de Turner.

– E bine? o întrebă el pe asistentă.

– Da. Tremură un pic, dar e pe fond emoțional, îi răspunse femeia, vorbind de parcă Turner n-ar fi fost de față. Să-și termine sucul!

– Am eu grijă, încuviință John. Mulțumesc.

– Pentru puțin, adăugă asistenta și se duse la celelalte două femei.

– Pune asta pe tine!

John scoase un sarafan de blugi dintr-o geantă și i-l întinse. Turner se uita prosteşte la el. De unde Dumnezeu făcuse rost de așa ceva? Semăna cu ceva ce ar purta o educatoare de grădiniță.

John spuse ceva, foarte încet, și se așeză în dreptul ei, ca un scut. Abia atunci Turner își dădu seama că era îmbrăcată doar în sutien. El îi puse un tricou, apoi sarafanul, iar ea stătu ascultătoare și se lăsă îmbrăcată precum un copil. Sarafanul îi era mare, suficient cât să acopere pantalonii lăbărțați pe care încă îi purta. Iar la final, John îi completă ținuta cu o pălărie de paie.

– Hai să plecăm de-aici, îi spuse, luând-o de braț și ajutând-o să se ridice.

Spre surprinderea ei, Turner simți că avea picioarele ca de gumă. Trecură printre polițiști, asistenți și medici și se îndreptară spre ușile de sticlă. Afară, soarele continua să strălucească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

capitolul 41

Turner arăta de parcă în ultima oră îmbătrânise 20 de ani și nu avea să mai zâmbească vreodată. John înjură în barbă. Ar fi dat orice ca să se poată întoarce în timp și să șteargă evenimentele din ultimele 60 de minute.

O luă pe Turner de braț, și aproape că goniră împreună spre ieșire, apoi prin piața din fața clădirii. Încă se simțea în bătaia puștii, deși primise toate asigurările că zona fusese securizată. Polițiștii descoperiseră locul de unde trăsese lunetistul și găsiseră acolo mai multe chiștoace de țigări și o poză a domnișoarei Weidner.

Existau însă şanse ca nemernicul să se întoarcă, iar John nu voia să rişte.

Maşina deja îi aştepta, iar poliţistul local aflat la volan era destul de nemulţumit.

– Nu mi-aţi spus că e şi un câine în maşină, domnule.

– Îmi pare rău, mormăi John. Uitase complet de Squeaky. O lăsă pe Turner pe scaunul din dreapta şi prinse cheile pe care i le aruncă poliţistul.

– Mulţumesc.

– Nici o problemă.

Bărbatul o privi curios pe Turner, apoi se duse şi el spre clădirea birourilor procuraturii. John urcă în maşină, blocă portierele şi demară. Squeaky scheună, iar Turner întinse o mână şi-l mângâie cu un aer absent. Apoi îşi aduse aminte că avea sânge pe mână şi şi-o retrase. Mergeau fără să îşi spună nimic. Ea nu-l întrebă nici măcar unde se duceau. John ieşi din Madison şi o luă pe şoseaua I-94, spre est. Îi arunca din când în când câte o privire pasagerei lui, care fie se uita pe geam, fie îşi studia mâinile.

Turner deschise gura o oră şi jumătate mai târziu, când ajunseră aproape de periferia oraşului Milwaukee.

– Sunt arestată? întrebă ea.

El se încruntă.

– Nu.

– De ce nu?

Vorbea ca şi cum i-ar fi pus o întrebare oarecare.

– Uite aşa.

Pentru că decisese să joace după regulile lui, indiferent dacă asta le convenea sau nu celorlalţi.

– Victoria a fost împuşcată din cauza mea, spuse ea privindu-l. Trebuie să mă arestezi.

– Nu. El semnaliză pentru a depăşi o maşină. Nu a fost împuşcată din cauza ta şi nu, nu trebuie să te arestez.

– Bine, dar...

– Uite ce e, pe domnişoara Weidner a împuşcat-o nenorocitul ăla de pe acoperiş, nu altcineva. El a rănit-o.

Punct. Iar dacă vrei să vorbim despre cine e de vină și alte rahaturi de genul ăsta, eu sunt primul la rând. Eu mă ocup de caz și știam că ai un asasin plătit pe urme. Puteam să... La naiba, trebuia să n-o las pe domnișoara Weidner să se vadă cu tine într-un spațiu public! Dar n-am făcut-o, nu? Iar acum femeia a ajuns la spital, răbufni el, cu vocea încărcată de vină și frustrare.

Turner tăcu preț de un minut, iar el crezu că o șocase cu violența cu care vorbise.

Dar apoi ea oftă.

– Înjuri mult când ești supărat, nu?

– Da, cred că da.

– N-a fost vina ta, John, spuse ea cu blândețe. Nu aveai de unde să știi că trăgătorul va fi acolo.

O afirmație discutabilă. Era profesionist și ar fi trebuit să ia în calcul acea posibilitate. Ar fi trebuit să ia toate măsurile ca zona să fie securizată. Făcuse o eroare care amenința să-l urmărească toată viața. Dar nu avea de gând să discute cu Turner despre asta. Era încântat că, până la urmă, scosese câteva vorbe de la ea.

– Cum te simți? o întrebă.

Ea îi ignoră întrebarea și se încruntă.

– De unde a știut în cine să tragă? Sunt conștientă că nu am avut cea mai reușită deghizare, dar distanța era foarte mare și...

John clătină din cap.

– Cei de la poliție au găsit o poză a domnișoarei Weidner pe acoperișul de pe care s-a tras.

Turner îl fixă cu privirea.

– Victoria? Pe Victoria voia s-o omoare? Credeam că a nimerit-o din greșeală și că scopul lui era să mă împuște pe mine.

– Nu. El nu voia să-i spună care era realitatea, dar ea trebuia să știe adevărul. Mă îndoiesc că ea era ținta. Suntem aproape siguri că pe tine voia să te elimine.

– Deci a tras în ea din greșeală?

– Așa se pare.

– Atunci de ce avea o poză a Victoriei?

– Ca să te identifice pe tine.

– Deci a ştiut că sunt eu în momentul în care m-am dus spre ea. Dar cum... În fine, tu ştiai că voi fi acolo, aşa e?

– Da. Domnişoara Weidner ne-a sunat ieri de dimineaţă.

Ea făcu o grimasă.

– Mi-era teamă că va face asta, dar îmi asumasem riscul.

El încuviinţă. Gândirea lui Turner era înspăimântător de logică. Avea în faţă o femeie dispusă să-şi atingă scopul cu orice preţ. Părea că n-o mai interesează atacatorul. Sau poate era, pur şi simplu, epuizată după toate peripeţiile prin care trecuse. Se uita pe geam.

– Dacă nu mă arestezi, unde mă duci?

– Acasă.

John îi simţi privirea când opri maşina în parcarea complexului rezidenţial. Coborî din maşină, ocoli şi îi deschise portiera.

– Asta este practica în FBI? Să aduceţi suspecţii la voi acasă?

– Ce amuzantă eşti! Normal că nu-i asta practica.

Închise portiera în urma ei, apoi îl lăsă pe Squeaky să coboare. Câinele se duse glonţ la un copac şi îşi făcu nevoile.

– E voie cu câini aici?

El fluieră, iar Squeaky apăru imediat lângă el. Îl luă de zgardă.

– Acum e voie. Ai o lesă pentru el?

– N-am avut timp să cumpăr.

– Trebuie să-i luăm o lesă, mormăi John, pornind spre intrarea în bloc.

O luară pe scări. El mergea în faţă, cu Squeaky, iar ea îi urma tăcută. În faţa uşii apartamentului, apucă zgarda câinelui cu cealaltă mână, iar cu dreapta începu să umble după chei. Reuşi, în cele din urmă, să descuie şi îl lăsă pe Squeaky să intre primul, ca să se familiarizeze cu locul, apoi făcu un tur de verificare a casei.

– Mereu faci turul apartamentului când vii acasă? îl întrebă când se întoarse în hol.

– A, nu!

Încuie ușa, apoi îi făcu semn lui Turner să îl urmeze în apartament.

– Vrei ceva de băut? întrebă, încercând să își amintească dacă avea vreo băutură prin casă.

– Nu mulțumesc. De fapt, continuă ea, privindu-și mâinile, aș putea să fac un duș?

– Sigur.

Dumnezeule! Când făcuse ultima dată curățenie în baie? Spera că scurgerea nu era plină de fire de păr.

– Baia e acolo.

Pregăti câteva prosoape curate. Slavă Domnului că spălase câteva rufe cu câteva zile înainte de plecare! Îi arătă unde era baia, iar ea îi zâmbi și îi închise ușa în nas.

John se întoarse în living și constată că Squeaky deja se instalase pe canapea, ca la el acasă. Se încruntă la el.

– Trebuie să avem o discuție!

Squeaky răspunse fluturând din coadă și întorcându-se cu burta în sus.

– Ești foarte simpatic, dar dă-te jos de pe canapea, îl împinse John.

Squeaky suspină și se conformă, apoi se tolăni pe covor. John decise să-l lase în pace. Nu avea de gând să-și petreacă ziua gonind câinele dintr-un loc în altul. Avea lucruri mai importante de făcut. Scoase mobilul și îl sună pe detectivul din Madison, care îi adusese mașina. Ascultă destul de distrat raportul acestuia despre cum decurgea ancheta. Era atent mai degrabă la sunetele care se auzeau din baie. Turner pornise dușul.

Apoi îl sună pe Torelli.

– Alo? răspunse tânărul agent.

– Cineva transmite informații din anchetă, spuse John.

– Poftim?

Îi povesti lui Torelli ce se întâmplase, folosind fraze succinte şi la obiect.

– Rahat! murmură Torelli.

Era prima dată când John îl auzea vorbind urât.

– Cred că cineva a dezvăluit informaţii din anchetă. Trăgătorul ştia cu cine şi la ce oră se întâlnea Turner. Avea şi o poză cu domnişoara Weidner.

– Nu sunt eu sursa informaţiilor!

John rămase fără reacţie. Era surprins că Torelli credea că îl acuza pe el. Iar acum chiar începea să ia în calcul posibilitatea ca...

– Da? Nu eşti tu?

– Haide, Mac! Doar nu crezi că aş compromite o anchetă?

John tăcu. Se duse spre baie şi ascultă la uşă. Oare Turner...

– Nu pot să cred! izbucni Torelli.

Plângea. O auzea cum plângea, deşi zgomotul duşului îi acoperea destul de bine suspinele. Se gândi să o lase în pace. Turner era o persoană care avea nevoie de intimitate, de spaţiu personal. S-ar fi simţit jenată dacă el o vedea plângând.

– Îmi porţi pică de la cazul Bertram! Pentru că le-am împărtăşit atunci altora unele temeri, tu crezi că...

– Torelli, trebuie să închid, spuse John.

Zis şi făcut. Telefonul începu să sune, dar îl aruncă pe canapea. Nu-l interesa dacă Turner avea să se supere. Chiar nu putea s-o lase să plângă singură în baie. Deschise uşa şi intră.

capitolul 42

Sângele se încăpăţâna să nu se ducă.

Turner stătea sub jetul fierbinte al duşului şi îşi freca mâinile cu îndârjire. Sub două unghii avea urme de sânge închegat pe care nu reuşea să-l înlăture. Nu-şi dăduse

seama că plângea până când nu apăruse John. Trăsese perdeaua duşului şi o apucase de mâini.

– Opreşte-te! Îţi faci rău!

– Nu iese, răspunse ea.

Iar el înţelese exact ce voia să spună.

– Lasă-mă pe mine, spuse el şi îi luă buretele.

Îi spălă el mâinile, deşi era complet îmbrăcat şi apa şiroia pe el. O atingea cu blândeţe, dar expresia de pe chipul lui era încruntată şi preocupată. O săpuni şi o clăti pe mâini de câteva ori.

– E bine acum?

Turner ştia că, dacă i-ar fi spus că încă vedea urme de sânge, el ar fi spălat-o iar. Şi iar. Şi iar. Ar fi spălat-o de câte ori ar fi fost nevoie ca să o vadă absolvindu-se de vina pentru cele întâmplate. Era cuprinsă de emoţie. Nimeni nu avusese vreodată grijă de ea cu atâta tandreţe şi atenţie. El părea să ştie mai bine decât ea ce era de făcut ca să-i fie bine. Simţi din nou o împunsătură de vinovăţie. Nu merita atâta grijă. Nu făcuse nimic s-o merite. Dar el aştepta un răspuns, aşa că dădu din cap în semn de încuviinţare.

John păru să se detensioneze un pic.

– Bine.

El se dezbrăcă de cămaşă şi o aruncă pe jos, apoi luă din nou buretele. Brusc, Turner se simţi intimidată. Era complet goală în faţa lui, în timp ce el era pe jumătate îmbrăcat.

– Nu trebuie să...

– Ştiu, o întrerupse el. Îmi dai voie, te rog?

Ridurile din jurul gurii îi erau mai adânci ca oricând. Păreau săpate de amintiri dureroase, de lucruri cumplite prin care fusese nevoit să treacă. Experienţa din acea zi era unul dintre acele evenimente traumatizante prin care trecuse. Nu doar ea fusese o victimă în acea după-amiază, ci şi el. Asistase neputincios la tot ce se întâmplase şi nu putuse să intervină. Pentru un bărbat ca John, sentimentul neputinţei era greu de îndurat.

– Bine, acceptă ea.

Închise ochii. Nu putea suporta să vadă cum o atingea.

Simți cum buretele i se plimbă din nou pe mâini, de data aceasta foarte încet. O frecă făcând cercuri blânde în palma dreaptă. Ea inspiră, imaginându-și că simte fiecare părticică din burete. Se concentră asupra senzațiilor pe care i le dădea, ignorând orice altceva. John îi luă brațul să-l ghideze spre jetul de apă călduță. Ea simți cum o lovea apa, apoi cădea. Ea își imagină că frica și vinovăția se scurgeau odată cu apa, se învârteau și dispăreau în țeava de scurgere.

John îi luă mâna dreaptă și o spălă cu aceeași atenție. Apoi începu să o spele pe gât, iar ea își lăsă capul pe spate, ca să îi ofere acces neîngrădit. Îi spălă umerii și sânii, apoi abdomenul. Ea inspiră adânc, aproape tremurând. O clăti îndelung. Iar ea stătea în picioare în cadă, ca un manechin imobil, lăsându-l să-i spele păcatele. Un manechin nu avea sentimente, nu simțea vinovăția, furia sau teama. Iar în acele momente îi făcea bine să uite de orice trăire și să îl lase să aibă grijă de ea.

John coborî spre șolduri și coapse. Ea rămase cu ochii închiși. Îi spălă tălpile și degetele de la picioare, apoi le clăti. Îi spălă părul, aplecând-o ușor. Atunci Turner zâmbi, în sfârșit. Șamponul era o marcă ieftină și mirosea a căpșune, ca un șampon pentru copii. O clăti cu grijă, iar ea se pregăti să se întoarcă în prezent. Să deschidă ochii, să iasă din baie și să dea piept cu responsabilitățile vieții de adult.

– Stai, șopti el. Nu am terminat.

Degetele lui îi atinseră fața. Le simți mișcându-se ușor pe buze, acolo unde pielea îi era cea mai fină. I se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră. O atingea pe buze, pe colțurile gurii, parcă masând-o ușor. Îi mângâie pomeții și nasul, apoi pleoapele închise. Spre mirarea ei, atingerea lui n-o făcea să se simtă expusă și vulnerabilă. Din contră, i se părea mângâietoare. Aproape vindecătoare. Degetele lui îi masară încet fruntea,

dorind parcă să-i alunge gândurile şi amintirile grele. Apoi atingerile se opriră.

Ea rămase în picioare, cu ochii închişi, ca într-un fel de transă. Nimeni n-o mai atinsese aşa şi, preţ de o clipă, se gândi că asta trebuia s-o alarmeze, să o sperie. Dacă n-ar fi fost vorba de John, chiar s-ar fi speriat. Dar cumva simţea că era dreptul lui să o atingă astfel. S-o atingă după cum dorea. Relaţia lor era la un grad de intimitate la care ea, una, nu ajunsese niciodată cu altcineva.

Mâinile lui îi cuprinseră faţa, iar buzele lui reluară traseul de mai devreme. Ea îşi lăsă capul pe spate şi, în final, buzele li se întâlniră. O sărută uşor, mult mai uşor şi blând decât în noaptea precedentă. Ea întredeschise buzele şi îl sărută adânc, lipindu-şi trupul de al lui. Îl simţi gol, probabil că se dezbrăcase cu câteva secunde în urmă. Îl simţi excitat. Îl simţea, tare şi ferm, lipit de abdomenul ei, dar fără a-şi impune dorinţa asupra ei. Ea îi cuprinse mijlocul cu braţele şi îl strânse aşa cum o strângea şi el. Păru semnalul pe care el îl aştepta.

Se desprinse din sărut, iar Turner deschise ochii exact când el o ridică în braţe. O aşeză pe podeaua băii şi-i înfăşură trupul cu un prosop, apoi o ridică din nou în braţe şi o duse în dormitor, o cameră monocromă cu un pat gigantic. O aşeză pe patul uriaş cu aşternuturile deja trase şi o uscă. O şterse, apoi o înveli, după care se şterse şi el.

Turner îl privea dintre aşternuturile răcoroase. Era în continuare erect şi o privea cu o expresie de om copleşit de ceea ce i se întâmpla. Atunci îşi aminti că era agent FBI şi că obişnuia să preia controlul şi să ia decizii într-o lume care ei îi era străină.

Când el dădu cuvertura la o parte, Turner întinse braţele, ca o invitaţie. Nu se simţea prea sexy, dar el era, cu siguranţă, al naibii de atrăgător. Voia să-i ofere măcar o parte din tandreţea şi delicateţea pe care el i le oferise la duş. John se întinse pe spate şi o trase lângă el. Se cuibări la pieptul lui şi îşi plimbă degetele pe pieptul

lui, coborând spre abdomen. El însă îi prinse mâna şi o opri înainte să ajungă mai jos. Ea îl privi nedumerită, iar John îi sărută mâna.

– Mai târziu, îi şopti. Hai să tragem un pui de somn acum!

Îşi împleti degetele cu ale ei şi închise ochii. Turner îl privi câteva clipe, apoi închise şi ea ochii.

capitolul 43

Calvin Hyman plimba prin farfurie un cartof prăjit rece şi aproape uscat. Încerca să fie atent la ce-i spunea directorul lui de campanie electorală, dar nu reuşea decât pe jumătate.

– Suntem pe ultima sută de metri, Cal. Sunt foarte încrezător, spuse Stan. Dar trebuie să fim atenţi. Mai e doar o săptămână până la alegerile primare, iar azi am văzut că opoziţia începe să crească în sondaje.

– Cum? întrebă Calvin, rupându-se din hăţişul gândurilor despre Hank şi despre ce avea de făcut în Madison. Credeam că treaba e ca şi rezolvată. Ce Dumnezeu, am susţinerea directă a lui Mason Carter! Cum e posibil să pierd teren în sondaje?

– Susţinerea lui Carter e aur pur, Cal. Aur pur, sublinie Stan, uşor ironic.

Directorul de campanie electorală avea părul cărunt pieptănat pe spate, o mustaţă ridicolă şi generozitatea unui gardian de lagăr de concentrare.

– Dar, continuă el, adversarul tău e tânăr, arată bine şi vorbeşte de parcă ar deţine deja funcţia. În plus, se descurcă foarte bine în relaţia directă cu oamenii.

– Şi eu mă descurc bine!

Stan tresări.

– Sigur că da, Cal, sigur că da. Doar că trebuie să mai lucrăm un pic la imaginea ta, la felul în care te percep oamenii. Fii un pic mai relaxat, mai puţin scorţos. Încearcă să porţi blugi. Profită de mitinguri ca să pupi

câţiva bebeluşi... Poţi să mai încălzeşti un pic cafeaua, drăguţo? i se adresă Stan chelneriţei care tocmai trecea pe lângă masa lor.

Luau cina într-un local din centrul oraşului Winosha, unde meniul era alcătuit din sendvişuri şi hamburgeri, care arătau destul de ciudat. Aleseseră acel local pentru ca tânărul candidat să pară un cetăţean ca toţi ceilalţi, care ia masa în localuri fără pretenţii. Calvin se uită spre uşă exact când îşi făceau apariţia şeriful Simmons şi agentul FBI mai tânăr. Agentul se uită pe meniu şi se strâmbă de parcă ar fi mirosit un rahat proaspăt. Probabil se aştepta să găsească pe meniu bruschete şi chardonnay fabricat în Franţa. Privirea lui Calvin o întâlni pe cea a şerifului, iar cei doi se salutară.

Cindy, chelneriţa trecută bine de prima tinereţe, se întoarse cu cafeaua şi o turnă în ceşti.

– Hei, Cal!

De ce toată lumea începuse să îi prescurteze numele?

– Shannon a trecut pe aici acum vreo jumătate de oră. Era foarte agitată.

Că Shannon îl căuta nu era un eveniment ieşit din comun. Probabil voia să-i ceară bani ca să cumpere un obiect cu tematică porcească. Calvin zâmbi.

– Mulţumesc că m-ai anunţat, Cindy. Sunt convins că nu era nimic grav.

– Aşa o fi, spuse Cindy şi dădu să plece. Zicea ceva despre bancă.

– Ce?!

Cindy se sperie de tonul vocii lui şi scăpă cafeaua, pătându-şi uniforma albă. Stan îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar lui Calvin nu-i păsa. Avea cu totul alte griji.

– Ce zicea de bancă?

Cindy îşi trecu degetele prin părul portocaliu făcut permanent.

– Nu ştiu. Era ceva despre bancă, atât. I-au prins pe hoţi? E posibil?

Da, chiar era. Încercă să se relaxeze. Ştia deja că Nald şi Fish fuseseră arestaţi. Nu avusese nici o îndoială. Singura întrebare fusese când sau cât de repede aveau să fie prinşi.

– E vreo problemă, Cal? îl întrebă Stan.

– Nu, nu, răspunse Calvin, străduindu-se să ia o înghiţitură de cafea. Am fost luat prin surprindere, asta e tot. Sunt cam agitat de când a avut loc jaful. Bine că i-au prins pe nătângii ăia doi!

Zâmbi din nou. Atunci interveni şeriful.

– Bănuiesc că aţi auzit cu toţii de atacul cu armă din Madison.

Calvin simţi că-i revine culoarea în obraji. Ceva-ceva tot mersese bine în acea zi. Se încruntă şi se strădui să pară îngrozit şi oripilat. Masca perfectă a personajului politic Candidatul Îngrijorat.

– N-am auzit nimic! Ce s-a întâmplat?

Clemmons îşi trase un scaun şi se aşeză la masa lui Calvin şi Stan.

– A fost un atac armat în piaţa centrală.

– Nu cred! făcu Cindy, care rămăsese în preajmă.

Clemmons dădu din cap.

– Mă tem că-i adevărat. A fost împuşcată o tânără care lucrează la biroul procurorului federal.

– Nu se poate! Chiar aşa, oricine are voie să aibă arme! se dezlănţui Cindy, vânturând periculos recipientul cu cafea. Pun pariu că atacatorul e unul dintre studenţii străini din Madison. Lor chiar nu ar trebui să li se dea voie să deţină arme.

– De aceea trebuie să îl votaţi pe Calvin, interveni Stan, ignorând faptul că Hyman era un candidat care avea o poziţie pro-arme. Trebuie să-i eliminăm pe demenţii aceştia, iar Calvin Hyman este persoana potrivită! Pledează pentru pedepse mai aspre pentru criminali şi pentru punerea mai rapid în practică a pedepsei cu moartea!

–De fapt... începu şeriful Clemmons.

Calvin îl întrerupse fără menajamente.

– A mai fost cineva rănit?

Clemmons luă o gură de cafea înainte să răspundă.

– Nu.

Rahat! Hank eşuase. Turner era în continuare în viaţă. Calvin făcu eforturi disperate să-şi păstreze pe chip o expresie firească. Cum naiba avea să rezolve situaţia? Mai ales că avea probleme şi cu campania electorală.

Cindy pocni din degete.

– Gata! Mi-am amintit ce voia Shannon să-ţi transmită!

– Ce anume? întrebă Calvin, supărat că îi întrerupsese firul gândurilor.

– Auditul băncii va avea loc mâine, ciripi ea.

capitolul 44

Turner îi simţi căldura trupului lângă ea şi suspină adânc, cuprinsă de încântare. Niciodată nu se simţise atât de bine şi de în siguranţă. Era ca o pisică torcând mulţumită în dreptul focului – o imagine ridicolă, pentru că ea nu era câtuşi de puţin o pisică, indiferent ce spunea John.

Deschise ochii.

În cameră era semiîntuneric. Vedea o noptieră ca de hotel ieftin pe care trona o veioză ajustabilă. Lângă veioză, era un ceas care arăta ora 20.16. Dormiseră întreaga după-amiază. Lângă ceasul electronic, văzu două cărţi, dar nu le putea citi titlurile. Curiozitatea fu mai puternică, aşa că întinse mâna şi ridică volumul de deasupra. Era o carte de un oarecare Robert B. Parker. Sub ea, o carte despre războiul civil. O temă destul de erudită pentru un agent FBI. Începu să răsfoiască prima carte. Braţul cu care John o cuprinsese se încordă un pic.

– Îţi plac cărţile lui Robert B. Parker? întrebă el cu o voce somnoroasă.

– N-aş zice.

Puse cartea la loc şi se cuibări înapoi în braţele lui.

– Scrie cărţi pentru bărbaţi.

John o privi cu ochii uşor injectaţi. Avea faţa încreţită din pricina pernei, iar părul înspicat îi era ciufulit. Era atât de sexy că îi lua minţile.

– Cărţi pentru bărbaţi? făcu el ridicând din sprâncene.

– Ştii la ce mă refer. Cu acţiune, arme, bătăi şi femei cu sânii mari.

– Aşadar, ce părere ai despre mine acum, că mi-ai văzut cărţile de pe noptieră?

– Că îţi plac cărţile poliţiste şi de război?

– Ar trebui să fie şi altceva?

Privirea îi fugi spre buzele lui. Stăteau în pat, goi amândoi, apropiaţi intim. Îi simţea pe coapsă părul de pe picioare. Oare era prea obosit? Apoi el mişcă picioarele şi demontă acea ipoteză.

– Poţi descoperi multe lucruri despre oameni în funcţie de ce au pe noptieră.

Ea îl atinse întâmplător cu şoldul.

– Cum ar fi?

– Păi, oamenii lasă multe lucruri pe noptiere... şi în noptiere.

Încercând să-şi menţină expresia relaxată, ea se gândi brusc la ce avea ea în noptieră. Nu-şi amintea decât de pastilele contra tusei. Dar el începu să enumere.

– Arme, droguri, vibratoare în formă de iepuraşi...

Ea se încruntă.

– De iepuraşi?

Bine că nu avea vibratoare. De nici o formă.

– Jurnale, continuă el. Cărţi porno pentru femei...

– Cărţi porno pentru...

Îşi aminti brusc de cartea pe care o avea în noptieră. Cea cu o poveste despre o partidă de sex în trei. O, Doamne, ce moment jenant! Îşi drese vocea.

– Şi ce concluzie ar trage un agent FBI dacă ar da peste aşa ceva?

– Dacă tot ai adus vorba, spuse el, plimbându-şi degetele pe zona sensibilă dintre gâtul şi umărul ei, recent

am dat peste o carte erotică pentru femei în noptiera unei suspecte. Iar concluzia la care am ajuns după o îndelungă analiză a fost că femeilor le plac la nebunie mădularele mari. Şi cât mai multe.

Îi citise cartea. Turner încercă să pară stăpână pe situaţie.

– Nu-i decât o fantezie. Mă îndoiesc că femeile îşi doresc să aibă mai mulţi parteneri în acelaşi timp.

– M-ai scăpat de o grijă, murmură el cu buzele lipite de gâtul ei. Dar interesul pentru mădularele mari rămâne în discuţie. Am fost uimit de dimensiunile menţionate în cărţile de genul ăsta. Unul dintre tipi părea că suferă de nişte probleme hormonale serioase. Şi mă refer la un exces de hormoni de creştere.

Ea ridică sprâncenele amuzată.

– Şi asta te-a surprins?

– Ah, nu! bătu el în retragere.

Mâna lui era pe sânul ei şi o ciupi de sfârc. Ea se arcui involuntar, ca şi cum simţea nişte scântei ce o excitau.

– Dar sunt uşor dezamăgit de superficialitatea femeilor. Le consideram sexul romantic, nu slab.

Turner îşi dădu ochii peste cap.

– Da, sigur, de parcă pentru bărbaţi nu contează mărimea. Mărimea sânilor, de exemplu.

– Ai dreptate, se încruntă el, ciupind-o uşor de un sfârc pentru a-şi întări spusele. Dar nu pentru toţi bărbaţii contează mărimea...

– Aha...

– Iar bărbaţii pot deveni complexaţi de poveştile astea cu mădulare gigantice.

– Te referi la complexe de inferioritate? Turner făcu ochii mari. Tu nu cred că ai motive să te simţi complexat la capitolul ăsta.

– Vă mulţumesc, doamnă, rânji el. Scopul meu e să vă fac pe plac.

Ea deschise gura ca să-i dea o replică usturătoare, dar nu avu timp să scoată vreun sunet, căci el se aplecă şi o sărută. Buzele lui ferme şi uşor umede le acoperiră

pe ale ei, apoi se desprinseră ușor, cât să-i sugă buza de sus. Apoi profitară de întredeschiderea buzelor ei și începură să o devoreze lacom. Limba lui își făcu loc înăuntru. Avea gust de cafea și de bărbat. Ea își lăsă capul pe spate și îi prinse limba între buzele ei, sugând-o și apăsând-o ușor cu limba.

Îl simți încordându-se, iar dintr-o singură mișcare fu deasupra ei, ținuind-o pe pat. Coapsele lui le desfăcură pe ale ei, făcând-o să se simtă deschisă, vulnerabilă și mai excitată ca oricând. Își desfăcu și mai mult picioarele ca să-l primească, până când una dintre coapsele lui se lipi strâns de buzele sexului ei. la cu fiecare mișcare pe care o făcea, îi apăsa înnebunitor mugurul, făcând-o să geamă.

– E prea mult? întrebă el.

Ea își linse buzele. Îi provoca senzații atât de plăcute, de înnebunitor de plăcute, încât nu reușea să mai scoată o vorbă. Se priveau, iar el îi urmărea fiecare tresărire, fiecare grimasă. Știa exact ce făcea, știa exact cum să-i provoace plăcere și voia să-i citească plăcerea în ochi, în respirație, în tot. Și era imposibil să nu simtă cât era de umedă și de plină de dorință.

– Turner, reluă el întrebarea, e prea mult? Spune-mi!

– Eu...

Își linse buzele din nou.

– Nu... nu știu, reuși să articuleze.

El se mișcă din nou, sporind presiunea asupra sexului ei și făcând-o să zvâcnească în brațele lui.

– Nu vreau să te doară, șopti el. Te doare?

Oh, Doamne, îl auzea, dar nu înțelegea aproape nimic din ce-i spunea!

– Ce?

– Unele femei sunt mai sensibile decât altele, explică el, cu acea voce seducătoare care o scotea din minți și mai tare. Unele nu suportă presiunea directă, altora le place la nebunie. Ție cum îți place?

Se apăsă și mai tare pe ea.

– Da... îmi place, e bine așa, răspunse ea, fără să știe prea bine ce spunea.

El însă înțelese.

– Foarte bine. Atunci o să-ți placă și asta.

El se aplecă puțin și își potrivi piciorul în așa fel încât deschiderea mugurului ei era lipită de coapsa lui. Plăcerea deveni și mai intensă. Era oare posibil să îi provoace asemenea senzații doar atingând-o așa? Simțea că nu se putea ridica la nivelul de sofisticare sexuală al lui John. Oare el nu se jena deloc? Mă rog, e drept că nu el era cel pe cale să...

– Rămâi cu ochii deschiși, iubito! Vreau să mă vezi. Să te văd.

– Dar...

– Taci, nu spune nimic! Vreau doar să simți.

Se sprijini în coate și îi acoperi sânii cu palmele.

– E bine? Îți place?

Dacă-i plăcea? Era pe punctul să-și piardă complet controlul. Asupra propriului trup, asupra întregii ei ființe. Asupra a tot.

– Vreau să simți. Gândește-te doar la ce simți, îi mai șopti el.

Era atât de umedă, că la fiecare mișcare a coapsei lui se auzea un clipocit ușor. El îi strânse sfârcurile și se apăsă și mai tare peste ea.

– Doamne, cât ești de sexy! Vreau să țin minte toată viața momentele astea. Să mi te amintesc mereu așa cum te văd acum, murmură el. Cu sfârcurile înroșite sub degetele mele, cu gâtul încordat și arcuit, atât de gingașă și de vulnerabilă... Și cu mugurul frecându-se de piciorul meu, ud și fierbinte.

Oh, Doamne! Nimeni nu-i mai vorbise așa. Atât de explicit, atât de direct, folosind asemenea cuvinte. O excita, deși știa că n-ar fi trebuit. Ea se uita rătăcită la el, abia putându-i vedea albastrul din ochi, simțind că se excită tot mai tare.

– Te simt, iubito, simt cât ești de fierbinte. Îți simt nectarul. O să pătrund cu mădularul meu în miezul tău

fierbinte şi o să te fac să ajungi din nou pe culmile plăcerii. Şi o să te privesc în timp ce eşti în extaz.

– John...

Simţea că se destramă, că se dezintegrează. Începu să tremure. Era pe punctul să alunece în abisul profund al plăcerii. Nu mai era nimic de făcut decât să se lase în voia senzaţiilor care o copleşeau. Îşi desfăcu şi mai mult picioarele şi se frecă frenetic de coapsa lui. Nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic, nu-i mai păsa de nimic. Respira sacadat şi gemea. Iar când deschise ochii, el o privea cu o expresie satisfăcută. Se ridică încet şi îngenunche între coapsele ei aproape inerte. Deschise sertarul de la noptieră şi scoase un prezervativ.

– Eşti pregătită? o întrebă, în timp ce desfăcea ambalajul. Pentru că n-am fost niciodată atât de excitat. Cu greu m-am abţinut privindu-te. Atât de sexy eşti!

Ea îşi umezi buzele. Nu-şi putea dezlipi privirea de mădularul lui tare, ferm, gata să o pătrundă. Îl urmări cu sufletul la gură pregătindu-se pentru ea. Ea se cutremură, ca o anticipare erotică.

Când termină de rulat prezervativul, el făcu un gest care o lăsă fără aer. Lăsă să alunece două degete în vaginul ei, apoi îi împrăştie esenţa pe mădularul lui. Ea probabil că gemu. El se uită la ea şi o pătrunse din nou cu degetele. El îşi apăsă mădularul şi întinse lichidul de sus în jos.

– Vreau să fiu sigur că sunt pregătit.

Ea îl privea, aproape vrăjită.

– Pentru că, odată ce intru în tine, vreau să dureze mult, iubito! Vreau să dureze mult. Şi o să ai din nou orgasm, dar de data asta voi fi în tine. O să ştii cu cine faci dragoste în noaptea asta. Iar când o să termin cu tine, o să fii epuizată.

Se aplecă spre ea, sprijinindu-se în mâini.

– Uită-te! îi ceru.

Iar ea făcu întocmai. Privi în jos, unde mădularul lui îşi căuta drumul către coapsele ei.

– Te uiţi? mârâi el.

– Da...

– Mă simţi?

Ea gemu tare. Era prea mult să vadă şi să simtă ce îi făcea. Ar fi vrut să închidă ochii, dar rămase cu ei deschişi, privindu-l pe John.

– Bun. Sunt unul cu tine acum.

Şi, ca să îşi sublinieze mai bine afirmaţia, se lăsă să alunece în ea cu totul. Ea gemu, îşi ridică şoldurile ca să îl primească şi îl cuprinse cu coapsele.

– Stai uşor, şopti el.

Se retrase aproape de tot, apoi o penetră din nou, cu mai multă forţă. Continuă în acelaşi ritm, izbindu-se în ea tare şi rapid, făcând-o să vibreze. Turner îşi lăsă capul pe spate şi se agăţă cu disperare de umerii lui. Era prea mult. Iar el nu-i dădea deloc timp să se adapteze, să gestioneze senzaţia de plăcere care o invada.

– Nu întoarce capul, îi ceru el, prinzându-i faţa între mâini. Rămâi cu mine, uită-te la mine!

– Nu pot...

El îşi strecură o mână între trupurile lor şi îi atinse mugurul, apăsându-l cu degetul mare, fără să încetinească ritmul penetrării.

– Eu...

– Simţi. Vreau doar să simţi.

O ţintui cu privirea, în timp ce degetul îi freca uşor cel mai sensibil punct. Ea întredeschise buzele, iar el i le strivi cu buzele lui. O săruta pasional, într-o posesiune totală. Îi poseda trupul cu totul, controlând-o cu gura, cu degetele, cu mădularul. Ea se desprinse din sărut, gemu tare şi îşi înfipse degetele în posteriorul lui, trăgându-l mai adânc în ea, ridicându-şi şoldurile ca să vină în întâmpinarea şoldurilor lui.

– Ah, cred că...

Era aproape. Atât de aproape.

O penetra adânc şi rapid, iar ea-şi înfigea unghiile în carnea lui. Şi deodată văzu stele. Milioane de stele multicolore. Strigă fără să se mai poată controla. Nici

trupul, nici mintea nu-i mai aparţineau. Dar nu îi păsa, atât era de bine.

Îl auzi pe John râzând, dar dintr-odată râsul se opri. Pentru că era rândul lui să fie copleşit de intensitatea propriului orgasm.

capitolul 45

- Of, frate! mormăi Fish.

- Asta-i tortură curată, scânci Nald.

Se aflau într-o cămăruţă din incinta biroului şerifului din Sawyer. Aparatul de aer condiţionat nu funcţiona. Pereţii erau albi şi goi. Singurul mobilier din cameră erau o masă şi patru scaune. Cei doi erau îmbrăcaţi în salopetele portocalii rezervate deţinuţilor. Cineva le spusese că hainele lor le fuseseră arse, dar probabil era o glumă. O glumă foarte proastă. Amândoi aveau gleznele legate cu lanţuri care zdrăngăneau când se mişcau. Şi mâinile le erau legate cu lanţuri. Arătau ca nişte prizonieri dintr-un castel medieval.

Era clar că tipii din comitatul Sawyer îi considerau foarte-foarte periculoşi.

Dar nu din cauza asta scâncise Nald. Cireaşa de pe tort fusese apariţia acelui tip care intrase în încăpere cu o pungă maro de hârtie în braţe. Purta un costum închis la culoare şi avea părul dat cu un fel de gel. Probabil era gay, dar asta chiar nu avea nici o importanţă. Important era că aducea mâncare. Toată camera mirosea a mâncare.

Individul puse punga pe masă şi o desfăcu. Mai întâi scoase nişte sendvişuri din acelea cu pâine bună. Apoi o pungă de chipsuri cu aromă de grătar şi câteva cutii de suc. Când bagă din nou mâna în pungă, Nald îşi ţinu respiraţia. Tipul în costum scoase o cutie albă, lungă. Să fie oare...

Nald era atât de înnebunit de nerăbdare, că închise ochii şi începu să se roage. „Te rog..."

Trase cu ochiul şi izbucni. Da! Asta era! Deschise ambii ochi ca să poată privi cu respectul cuvenit cutia cu prăjituri de la Little Debbie Zebra. Erau nişte prăjituri în forme amuzante, cu glazură tare albă şi dungi negre. Nald îi aruncă tipului în costum o privire uimită. Era de-a dreptul incredibil. Avea gusturi impecabile la capitolul mâncare. Pentru un gay.

Bărbatul stătea pe scaun şi îi privea. Nu mai scotea mâncare din pungă şi părea cumva răutăcios. Sub haina de la costum, i se vedea tocul pistolului. Nald se foi neliniştit pe scaun. Bărbatul scoase un reportofon, îl puse pe masă şi apăsă pe buton.

– Numele meu este Dante Torelli, vorbi el fără pic de jenă pentru că avea un nume atât de caraghios.

Abia îşi mişca buzele când vorbea. Era chiar ciudat.

– Sunt agent special FBI.

Nald se întrebă dacă informaţia trebuia să-i sperie. Poate că tipul de la FBI avea să-i bată cu un baston de cauciuc. Cu toate că era de neînţeles de ce i-ar fi lovit cu ceva din cauciuc când cricul de maşină e mult mai tare, de exemplu.

Şi Fish avea întrebări, dar nu era dispus să le ţină pentru el.

– De ce eşti special?

Tipul clipi.

– Aşa ni se zice. Agenţi speciali.

– De ce? întrebă Nald.

– Pentru că aşa li se spune agenţilor FBI.

– Deci nu sunteţi diferiţi de ceilalţi tipi de la FBI, vru să ştie Fish.

– Nu.

– Atunci de ce ai zis că eşti agent special?

Tipul bătu cu mâna în masă, iar cei doi tresăriră. Apoi expiră zgomotos. După care zâmbi. Se vedea că încerca să le zâmbească prietenos, dar nu prea reuşea. Părea un zâmbet ameninţător. Nald îi zâmbi şi el, ca să-i transmită că tactica nu-i funcţionează. Poate, dacă îi devenea simpatic tipului, avea să-i ofere o prăjitură.

– Aşadar, domnilor, spuse domnul de la FBI.

Nu mai zâmbea. Probabil uitase.

– Am câteva întrebări despre jaful de la bancă.

Fish deveni tensionat.

– A, nu-nu! Nu vorbim decât în prezenţa avocatului. Ce, crezi că n-am mai văzut poliţişti până acum? pufni el.

– Chiar aşa! completă Nald. Nu ratăm nici un serial cu poliţişti!

– Ştim că mai întâi şi întâi trebuie să ai avocat.

– Exact.

– Altfel, nu scoatem o vorbă.

Nald încercă să-şi încrucişeze braţele, dar lanţurile nu-i permiteau. Aşa că se mulţumi să se uite dur la tipul de la FBI. Sau cel puţin aşa spera.

Tipului de la FBI îi zvâcni un muşchi de pe faţă. De parcă începea să se enerveze. Apoi desfăcu o pungă de chipsuri şi scoase unul singur. Gestul acela îl convinse pe Nald că avea dreptate – tipul era gay. Nici un bărbat adevărat nu ar mânca chipsurile unul câte unul.

– Păcat, spuse tipul de la FBI.

Nald putea să jure că simţea mirosul de afumătură şi de grătar. Stomacul îi chiorăia.

– Ah, făcu Fish.

Nu mai arăta la fel de dur ca până atunci, pentru că dintr-un colţ al gurii i se prelingea un fir gros de salivă.

– Se pare că...

Tipul de la FBI se întrerupse ca să scoată din pungă alt cartof.

– Avem o oră la dispoziţie, continuă el. Sunteţi siguri că nu vreţi să vorbiţi? întrebă el ronţăind de zor.

– Ah... mormăi Fish din nou.

Agentul FBI ronţăi încet încă un cartof, sub privirile atente ale lui Nald, care îi urmărea fiecare mişcare. Aproape că simţea gustul cartofului crocant şi sărat. Nald scânci.

Agentul FBI îl privi contrariat.

– Vreţi şi voi? îi întrebă de parcă abia atunci i-ar fi venit ideea.

– Ah!

Fish se întinse rapid după pungă, dar lanţurile îi temperară elanul. Chipsurile de cartofi rămâneau departe. Tipul de la FBI se uită la el de parcă era o bunicuţă care îşi privea nepoţii neascultători.

– Ştiţi prea bine, domnule Fish, că avem lucruri de discutat. Aş fi mai mult decât încântat să împart mâncarea cu voi în timp ce vorbim.

– Vai... gemu Fish, iar bărbia începu să îi tremure.

Se vedea că suferă la gândul că trebuia să renunţe la acele chipsuri. Dar spusese mereu că există un cod de onoare al hoţilor.

Nald înghiţi în sec. El, unul, nu era la fel de sigur în privinţa acelui cod al onoarei. Până una-alta, dacă hoţii erau nişte tipi aşa de onorabili, de ce furau?

Tipul de la FBI luă un sendviş şi rupse folia de plastic în care era împachetat. Li-l flutură în faţa ochilor, suficient cât să vadă stratul rozaliu, strălucitor, de sos apetisant. Nald şi-l dorea. Şi-l dorea mai presus de orice.

Tipul de la FBI trase sendvişul înapoi şi ridică o sprânceană, de parcă s-ar fi crezut un afurisit de lord englez.

– Vreţi să spuneţi ceva, domnule Nald?

– Da. Îţi zic tot.

Deja simţea între degete feliile moi de pâine.

– Ce dra... începu Fish, dar tipul de la FBI se aplecă şi îi oferi lui Nald o jumătate din sendviş. Nald luă o muşcătură. Era cel mai bun sendviş pe care îl mâncase în viaţa lui.

– O să mă torni pentru un sendviş? urlă Fish.

– Are sos din ăla bun de tot, se apără Nald cu gura plină.

– Boule!

– Cretinule!

– După tot ce am pătimit împreună...

– Da, exact. Mai ştii fazele din mlaştină? râse Nald, dar începeni de groază când o bucată din sendviş îi căzu din gură.

– Vreau şi eu! îi ceru Fish tipului de la FBI.

– Ca să-ţi dau, trebuie să...

– Da, da, ştiu, o să-ţi zic tot, scrâşni Fish şi primi o muşcătură din cealaltă jumătate.

Nald pusese deja ochii pe celelalte. Unul părea să fie cu pui şi salată. Şi cu muuult sos din ăla bun.

Tipul de la FBI pregăti un pix şi o coală de hârtie galbenă. Era gata să-şi noteze.

– Aşadar, cine a orchestrat jaful?

Fish îi aruncă o privire vicleană.

– Nu ne dai şi nişte suc?

– Mai întâi vorbim, pe urmă beţi suc.

Fish se întristă.

– Păi, să vezi, într-o zi ne-a sunat un tip, începu să povestească Nald.

– Sau o tipă, îi reaminti Fish.

– A, da. Ca tipa aia, Trinity, încuviinţă Nald.

– Da, da.

Fish îşi terminase partea lui de sendviş şi saliva din nou.

– Buuuuun, spuse foarte încet agentul FBI.

Nald observă că nu îşi notase nimic.

– Deci *Trinity* din Matrix a plănuit jaful.

Nald se uită chiorâş. Tipul era prost sau ce avea?

– Nu! Dar avea vocea schimbată. Deghizată. Deci putea fi bărbat sau femeie, nu ştim.

– Exact, încuviinţă Fish.

Tipul de la FBI îşi puse mâinile în cap. Probabil vorbeau prea repede pentru el şi nu reuşea să ţină pasul.

– Era un tip, spuse Nald cât de încet putu.

– Sau. O... începu şi Fish.

– O tipă. Da, am prins ideea, îl întrerupse agentul. Bun, şi cum v-a contactat această persoană?

– Nu! spuse Fish şi se lăsă pe spate în scaun.

– Nu ce? întrebă tipul de la FBI.

– Ți-am spus deja ceva. Acum vreau o prăjitură Little Debbie.

– Vrei o prăjitură Little Debbie, repetă tipul de la FBI, de parcă nu el, ci ei aveau probleme să țină pasul cu discuția. Deci vrei o prăjitură doar pentru că mi-ai spus că v-a sunat un bărbat sau o femeie, pentru că nu sunteți siguri ce era.

Ei încuviințară cu atâta energie, că lanțurile începură să zornăie. Agentul luă un cartof și îl ridică.

– Informația pe care mi-ați dat-o valorează cât cartoful ăsta.

– Bine, dar... începu Nald.

Tipul de la FBI rupse cartoful în două și le dădu câte o bucată. Fish își privi prada.

– Frate, tu n-ai inimă!

Dar mâncă. La fel făcu și Nald.

– Hai! Agentul FBI le făcu semn. Spuneți-mi ceva folositor.

– Păi... spuse Fish, uitându-se la Nald. Într-o zi, am primit un telefon.

– Da! ne uitam la *South Park* în beciul casei lui unchiu-tău. Era episodul când moare Kenny.

– Tâmpitule, Kenny moare în fiecare episod! strigă Fish.

– Știu, dementule! Dar de data asta a fost tare de tot.

– A, da! își aminti Fish. A fost faza aia cu scuipat...

Râseră atât de tare că începură să-i doară burta și le dădură lacrimile. Tipul de la FBI nici nu clipea. Se uita la ei și bătea cu pixul în masă.

– E foarte interesant ce spuneți, dar tot nu mi-ați zis cum a decurs convorbirea telefonică. Vreau să-mi repetați totul cuvânt cu cuvânt.

– A, da, corect, spuse Fish și se încruntă ca să se concentreze cât mai bine. Așa, deci sună telefonul. Eu răspund și zic „Alo".

– Ba nu! interveni Nald.

– Ba da!

– Ba nu!

– Ba da! Mereu zic „Alo" când răspund la telefon.

– Nu de data asta. Erai supărat că nu puteai să desfaci punga aia de pufuleți. Și de aia n-ai zis „Alo". Ai zis „Ce vrei?"

– A, da.

– Domnilor, interveni tipul de la FBI. Îmbătrânesc aici cu voi. Ce a spus persoana care a sunat?

– Păi, el a...

– Sau ea, îi aminti Nald lui Fish.

– Da, el sau ea a zis „Ce vrei?"

– Nu, îl corectă Nald. Tu ai zis asta.

– Da, dar pe urmă și el a zis la fel. Și eu am zis „Ce?" și mi-a zis „Ce ce?"

Nald clătină din cap.

– Mai bine îi închideai.

– Domnilor! spuse iar tipul de la FBI, de data asta ceva mai tare.

Nald tresări. Pentru un tip pe invers, părea destul de amenințător.

– Ce a spus persoana care a sunat după ce ați terminat cu întrebările?

Fish rămase gânditor.

– Ne-a întrebat dacă am vrea să punem gheara pe o grămadă de bani.

Amândoi îl priviră pe tipul de la FBI.

– Așa, și? întrebă agentul.

Probabil tipul era retardat.

– Noi am zis că am vrea, spuse Nald.

– Normal! făcu Fish. Cum să nu vrem o grămadă de bani?

– Cine n-ar vrea? adăugă Nald.

– Doar ultimul prost ar refuza o grămadă de bani.

– Iar noi nu suntem ultimii proști!

Tipul de la FBI închise ochii.

– Bărbatul care v-a sunat...

– Sau femeia, îl corectă Nald.

– Sau femeia, repetă el printre dinţi, a spus şi altceva? A spus când avea să aibă loc jaful? Ce arme să folosiţi? Cum să procedaţi?

Fish se concentră din nou.

– El sau ea a zis să o să găsim armele la carieră. Şi ne-a spus cum să ajungem acolo, că nu mai fuseserăm de mult.

– Şi trebuia să dăm lovitura într-o zi de sâmbătă, îi aminti Nald.

– Da, persoana care a sunat ţinea morţiş să jefuim banca sâmbătă.

– Noi am întrebat de ce nu lunea, punctă Nald.

– În zilele de luni suntem mai treji. Dar persoana nu a vrut.

– Trebuia să fie sâmbătă, încheie Nald. Hei, nu cumva ăsta e un indiciu? Ca în desenele cu Scooby-Doo?

– Merităm o trataţie, ca Scooby-Doo! strigă Fish.

Şi, la fel ca Scooby, deschise gura, aşteptând. Nald râse şi îl imită.

Tipul de la FBI nu se uitase, probabil, niciodată la desenele animate cu Scooby-Doo. Îi privea fix, şi muşchiul de sub ochi începuse iar să-i zvâcnească. Apoi se ridică brusc şi ieşi din cameră fără să-şi ia rămas-bun. Dar nu era grav. Important era că le lăsase prăjiturile Little Debbie.

capitolul 46

Vineri dimineaţă, John se trezi din cauza celui mai cumplit miros pe care îi fusese dat să-l simtă vreodată. Deschise ochii, şi primul lucru pe care îl văzu fu Squeaky, cu urechile ciulite şi limba scoasă. Stătea la câţiva centimetri de perna lui. Doamne, ce mânca acest câine? Respiraţia îi mirosea a stârv. Câinele observă că se trezise, aşa că făcu doi paşi în spate, scheună şi se năpusti peste el, cu gura direct în nasul lui.

– Bine-bine, spuse John şi se ridică din pat, spre marea încântare a câinelui.

– Ce e? mormăi Turner.

–Câinele tău, răspunse John.

Turner dormise pe partea lui de pat şi confiscase ambele perne. Avea faţa puţin umflată de somn, iar părul îi era pe jumătate turtit. Era adorabilă cu aşternuturile mototolite în jurul taliei, cu pielea albă expusă şi sânii la vedere. John avea deja obişnuita erecţie matinală, dar la vederea ei se întări şi mai mult. Se aplecă şi îi sărută un sân.

– Bună dimineaţa.

Ea îi zâmbi cu un aer somnoros, iar Squeaky începu să latre şi mai tare.

John înjură.

– Cred că trebuie să meargă afară, se încruntă Turner.

– Bănuiam, oftă el.

Se ridică şi privi în jur. Nu îşi vedea nicăieri pantalonii. Apoi îşi aminti că rămăseseră pe podeaua din baie, uzi leoarcă. Luă o altă pereche de pantaloni din dulap, chiar dacă erau de trening. Squeaky mai că nu ţopăia prin cameră. John îşi puse nişte încălţări sport şi se uită din nou la câine.

– Rahat. Tot nu i-am luat lesă, aşa e?

– Da. Îmi pare rău. la şi tu o curea.

– O curea? A, bună idee.

Scoase o curea uzată şi o petrecu în jurul zgărzii câinelui. Nu avea încotro, trebuia să se descurce cu ce avea.

– Rămâi aici, îi spuse lui Turner.

Ea zâmbi şi îi urmări cu privirea. Zece minute mai târziu, când plimbarea se termină, el o găsi în bucătărie. Era îmbrăcată cu un tricou şi cu sarafanul de blugi pe care îl avusese cu o zi în urmă şi umbla prin frigider. Squeaky i se alătură, entuziasmat, dar ea îl împinse la o parte.

– Ai cumva anşoa?

– Păi... nu!

John se duse la chiuvetă şi umplu un vas cu apă, cu gândul la aprovizionarea pe care chiar trebuia să o facă. Puse vasul pe podea, iar Squeaky începu să lipăie, împrăştiind apă peste tot.

– Bine, acceptă ea. Facem o omletă?

O omletă? John simţi cum îl cuprinde panica. Era de 17 ani în FBI şi tot nu învăţase să facă omletă. Îşi drese glasul.

– Ştiu să fac ouă jumări.

Ea îl privi nedumerită.

– O fac eu. Întrebam dacă ţi-ar plăcea să mâncăm omletă.

– Dacă o faci tu, da.

Ea îi zâmbi şi scoase ouăle din frigider. John încercă să calculeze iute cât de vechi erau ouăle, dar renunţă la fel de rapid. Dacă erau vechi, avea să afle în curând şi cu asta, basta. Râşni şi pregăti cafeaua, urmărind-o pe Turner cu coada ochiului. Arăta mai bine decât deunăzi. Cu o zi înainte, îi arătase latura ei cea mai fragilă şi îl speriase un pic. Avusese impresia că, dacă ar fi atins-o, s-ar fi spart. În acea dimineaţă, părea calmă şi liniştită. Lui i-ar fi plăcut să creadă că arăta aşa datorită felului în care făcuse dragoste cu ea, dar îşi dădu seama că orele de somn îşi spuseseră, probabil, cuvântul. Plus plânsul binefăcător de sub duş. Cumva, simţea că femeia din faţa lui nu-şi îngăduia prea des luxul de a da frâu liber lacrimilor.

Turner deschise un dulap, scoase o tigaie şi se încruntă. Lui nu i se păru nimic în neregulă cu tigaia, dar ea văzuse, probabil, ceva ce numai ochii unei femei pot depista. Ea decise să o folosească. John se duse spre filtrul de cafea şi aproape că se împiedică de Squeaky.

– Mişcă-ţi fundul, îi spuse câinelui.

Squeaky îi aruncă o privire dezolată şi se dădu un metru mai încolo. Din fericire, Turner îl ignora. Găsise un vas şi bătea ouăle cu o furculiţă. Alături, pe blatul de lucru, erau telefonul şi robotul. John observă că era aprinsă alerta de mesaje. Apăsă pe butonul de redare

a mesajelor, fără să-i dea prin minte că s-ar putea să nu fie o idee bună.

Cineva sunase şi închisese de mai multe ori. La al patrulea mesaj, John se relaxase. Abia la al cincilea se auzi un oftat, apoi o voce spuse:

- John, trebuie să vorbesc cu tine. Te rog să mă suni.

După o clipă de ezitare, continuă:

- Fiica ta la telefon.

Apoi închise. Robotul îl informă că mesajul era de luni după-amiază. Aşadar, Rachel îl sunase de câteva ori pe telefonul fix, înainte să încerce să dea de el pe mobil.

Mai avea un mesaj de la departamentul de poliţie din Madison, în care era informat că Victoria Weidner ieşise din operaţie şi că urma să se refacă în scurt timp.

- Foarte bine, spuse John.

- Da, confirmă şi Turner, fără să îl privească, dar vizibil încordată. Ai spus că tu şi Rachel nu vorbiţi.

Deci îi reţinuse numele, constată el cu plăcere. Încercă să-i răspundă fără a părea prea defensiv.

- M-a sunat de câteva ori zilele astea.

Nu voia să discute chiar în acele momente despre relaţia disfuncţională dintre el şi fiica lui.

- De ce-ţi spune pe nume? întrebă ea pe un ton neutru.

- Ca să mă enerveze, cred.

Cafeaua nu era încă gata. La naiba, avea nevoie de cofeină pentru acea discuţie! Scoase cana în care lichidul brun continua să picure şi îşi turnă o ceaşcă, apoi puse cana la locul ei în filtru.

- Şi se pare că funcţionează, pentru că sunt deja nervos.

- Aha.

Ea puse ouăle în tigaie şi aşteptă să le întoarcă, ţinând în mână o spatulă.

- Iar când te sună ce îţi zice?

Oricine altcineva i-ar fi pus acele întrebări ar fi fost rapid expediat, pe motiv că îşi băga nasul în viaţa lui

personală. Dar era vorba despre Turner. În cazul ei, chiar voia să-şi bage nasul în viaţa lui personală. Deşi nu avea să-i placă rezultatul. Oftă.

– Vrea să ştie motivul pentru care eu şi mama ei ne-am despărţit.

– Nu-l ştie?

– Ştie doar varianta oficială.

– Şi care e aceea?

– Că eu eram mereu ocupat, plecam prea des de acasă şi uite aşa ne-am înstrăinat.

El scoase cutia de lapte din frigider, o mirosi şi decise că ar fi mai sănătos să-şi bea cafeaua neagră.

– Şi care e varianta neoficială?

– Că se culca cu altul.

Ea îi aruncă o privire mirată.

– Îmi pare rău.

Luă o gură de cafea. Ar fi preferat să aibă şi lapte, dar, una peste alta, se mulţumea cu ce avea. Măcar era fierbinte şi conţinea cofeină.

– În fine, nu e doar vina ei că s-a ajuns la aşa ceva. Chiar ne înstrăinaserăm. Sincer să fiu, aproape că nu ne mai vorbeam. Într-o zi, când m-am întors acasă dintr-o misiune, am găsit pe chiuvetă aparatul de ras al unui tip. Atunci mi-am dat seama că ea făcuse o alegere. Şi aşa era. Luase decizia să aibă alături un bărbat mai prezent şi care se pricepea mai bine să asculte. Până la urmă, s-a căsătorit cu Dennis – aşa-l cheamă pe tip –, iar el a adoptat-o pe Rachel. Am fost un soţ de tot rahatul, încheie el ridicând din umeri.

– Îmi vine greu să cred asta, comentă ea luând omleta şi punând-o pe farfurie.

– Da? Dar e adevărat, să ştii. Eram mult mai tânăr pe atunci. Cumva cred că... Îşi drese vocea. Cred că de acum aş fi un soţ şi un tată mai bun.

Ea se întrerupse o clipă din ce făcea, dar nu spuse nimic. El decise să interpreteze asta drept un semn bun, cel puţin deocamdată. Turner împărţi omleta în două şi puse a doua jumătate pe altă farfurie. John pregăti

pâinea şi un borcan cu unt de arahide şi se aşezară la masă. Squeaky deveni imediat atent la mâncare, deşi fusese hrănit deja.

– Aşadar, spuse Turner, de ce nu-i spui şi lui Rachel ce mi-ai spus mie? Poate în termeni mai delicaţi.

– Nu cred că e treaba ei.

– De ce nu? se încruntă ea.

– Nu-i treaba ei să cunoască detalii despre viaţa sexuală a mamei sale. Crezi că e un subiect potrivit pentru o fată de 16 ani?

– Dar vrea să ştie, nu? E clar că simte că i se ascunde ceva, iar varianta asta oficială a voastră nu e completă. În plus, din ea reiese că tu ai fost ticălosul în relaţia voastră de cuplu. Şi nu e corect.

– E un preţ mic pentru fericirea ei.

– Chiar e fericită?

John luă o îmbucătură de omletă şi se gândi la întrebarea lui Turner. Omleta era chiar bună. I-ar fi plăcut ca asemenea dimineţi să devină obişnuinţă.

– Nu e fericită, aşa-i? constată Turner fără să fie nevoie ca el să-i răspundă. Dacă ar fi, nu te-ar suna.

El clătină încet din cap.

– Nu ştiu dacă rezolv ceva spulberându-i iluziile despre maică-sa.

– Dar...

– Sunt adult. Pot să fiu ţapul ispăşitor pentru destrămarea căsniciei noastre.

Ea se încruntă şi vru să mai spună ceva. Convins că ea nu avea de gând să lase lucrurile aşa, el făcu o rapidă schimbare de subiect.

– Cum te simţi? Eşti mai bine ca ieri?

Turner închise gura şi îl privi cu ochii aceia de pisică, neştiind dacă voia sau nu să schimbe subiectul. Până la urmă, oftă şi privi în farfurie.

– Cred că sunt bine. Cred. Nu ştiu cum ar trebui să mă simt.

El încuviință tăcut și îi aruncă lui Squeaky un pic de omletă. Câinele o înhață, o mestecă rapid și continuă să se uite direct în farfuriile lor.

– După un astfel de incident armat, victimelor le poate lua destul de mult timp să asimileze ce s-a întâmplat, spuse John. Multe secții de poliție au terapeuți care stau de vorbă cu polițiștii implicați în schimburi de focuri.

– Mi se pare normal.

Parcă voia să spună ceva, dar ezita. Își făcea de lucru cu o bucată de omletă pe care o plimba prin farfurie.

– Dar?

Ea oftă.

– Nu mă înțelege greșit. Îmi pare nespus de rău pentru ce a pățit Victoria...

El o privi, dar ea se uita în continuare în farfurie.

– Totuși, tot chestia cealaltă mă macină.

John o așteptă să-și adune gândurile și să continue, dar Turner se ridică de la masă și se duse la geam. Apartamentul lui dădea spre spatele altei clădiri, iar priveliștea era un mare aparat de aer condiționat.

– M-am consumat și am investit atât de mult în povestea asta cu Calvin și cu furtul banilor... Practic, asta mi-a mâncat toată viața, iar acum nu mai este. Mă simt în derivă.

– Aha.

– Dar, în același timp, mă simt ușurată.

– Cum adică? se încruntă el.

– Pentru că nu există dovezi. Am căutat și am tot căutat, dar degeaba. Iar acum, că a ieșit din schemă și Victoria, trebuie să recunosc că am pierdut. Onorabil, ce-i drept, dar am pierdut.

John își termină omleta și se lăsă pe spate în scaun, cu cana de cafea în mâini, gândindu-se la cuvintele ei. Trebuia să depășească toată povestea cu răzbunarea. Cum spusese și ea, pierduse onorabil. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, explorase toată pistele. Poate că trebuia să-i fie recunoscător că era dispusă să renunțe. În sfârșit! Dar exista riscul ca toată întâmplarea să o bântuie din nou

peste câteva luni sau peste câţiva ani. Încă era în stare de şoc. Chiar şi pentru cel mai încercat războinic era greu să intre din nou în luptă după o înfrângere. Iar Turner era un fel de războinic. Avea să regrete oare că nu l-a dovedit pe Hyman? Înfrângerea ei însemna victoria lui?

Ea se întoarse de lângă fereastră şi se aşeză din nou la masă.

– Nu ştiu ce o să fac de acum încolo. Poate că nu mai e nimic de făcut. Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu.

John se uita fix în cană, de parcă ar fi putut citi în cafea. Ea îşi încrucişă braţele la piept.

– Eram convinsă că dovezile există. Doar că nu mi-am pus niciodată problema că nu le voi găsi. Sau că nu există.

– Era o presupunere logică faptul că acele dovezi există.

– Mi-am irosit patru ani din viaţă. Ce prostie, nu?

Îşi muşcă buzele şi clipi des, de parcă ar fi vrut să-şi ţină în frâu lacrimile.

– Nu i-ai irosit, îi spuse John cu delicateţe. Voiai să-i faci dreptate unchiului pe care l-ai iubit atât de mult.

– Da, ce bine mi-a făcut mie...

Îşi şterse lacrimile.

– Spune-mi unde ai căutat, îi ceru el.

– Ştii deja! exclamă ea surprinsă. Am căutat în cutia de valori, în casă, în cabană. Peste tot.

– N-ai avut prea mult timp la dispoziţie la cabană.

– Acolo ai căutat şi tu.

– Aşa e. Deci trebuie să fie în altă parte.

– John...

O privi.

– Nu ştiu dacă sunt dispusă să o iau de la capăt. Dacă sunt dispusă să investesc încă patru ani. Dacă vreau să încep din nou să caut ceva care poate nu există.

– Dar dacă există?

Ea clătină din cap.

– Poți să renunți, pur și simplu? Dacă mai există un loc unde nu ai căutat?

Ea tăcu preț de câteva clipe. În ochii ei de pisică se citea o tristețe fără margini. Și multă derută. John îi luă mâinile mici într-ale lui. Erau mici și delicate, ca întreaga ei făptură, de altfel, dar el știa câtă forță se ascunde în acea ființă aparent fragilă.

– M-am întrebat, la un moment dat, dacă nu cumva ține dischetele în mașină, spuse ea. În Cadillacul ăla uriaș cu care umblă.

John clătină din cap.

– Atunci de ce ar trimite un asasin pe urmele tale?

Ea zâmbi. Primul zâmbet din acea zi.

– Pentru că l-am enervat?

– Clar l-ai enervat, zâmbi și el. Dar la mijloc este ceva mai mult. Dovezile, fie ele dischete sau un computer, trebuie să fie într-un loc unde nici măcar el nu are acces foarte ușor.

– De ce spui asta?

– Pentru că s-a străduit să te împiedice să ajungi în acel loc. Dacă le avea în mașină sau acasă, i-ar fi fost foarte simplu să le distrugă și să scape basma curată.

– Așadar, ar putea fi în cabană?

– Acolo sau în altă parte, într-un loc la care încă nu ne-am gândit.

Ea își strânse buzele.

– Deci crezi că a păstrat unele dovezi.

– Da.

Ea se încruntă. Squeaky se apropie și își puse capul la ea în poală, cu ochii la omleta rămasă în farfurie. Ea îi dădu o bucată.

– Calvin are rude? întrebă John.

– Pe Shannon, soția lui, și trei fii, toți trecuți de 30 de ani.

– Unde locuiesc fiii?

– Cel mare este în statul Washington, iar ceilalți doi sunt undeva pe coasta de est. Crezi că le-ar trimite lor dischetele?

– Nu, spuse John. Sunt prea departe. Calvin trebuie să aibă registrele la îndemână. Ce persoane apropiate mai are? Are prieteni?

Turner pufni.

– Am văzut la el pe birou o poză în care apare cu guvernatorul statului Wisconsin şi cu alţi indivizi. Stau toţi în zăpadă şi se laudă cu nişte peşti îngheţaţi.

– Peşti îngheţaţi?

– Da. Pescuiţi la copcă.

– Aha.

John se încruntă. Dacă pescuia la copcă, asta însemna că...

– Ce e?

El o privi.

– Înseamnă că are o baracă pentru pescuit la copcă.

– Eu credeam că oamenii ies pur şi simplu pe lacul îngheţat, se aşază pe ceva şi stau aplecaţi deasupra copcii.

John rânji.

– Îl vezi pe Calvin stând ghemuit, în frig, deasupra unei copci?

– Nu, recunoscu ea.

– Asta înseamnă că are o baracă pentru pescuit la copcă. Şi pun pariu că nu e ieftină.

Ea îl privi cu ochii mari, plini de speranţă.

capitolul 47

John îşi parcă uriaşa camionetă pe aleea din dreptul cabanei lui Calvin, iar Turner privi în jur. Era puţin trecut de ora 2 după-amiaza. Condusese ca un dement. Cu toate acestea, întârziaseră pentru că ea insistase să oprească la un magazin de haine ieftine ca să-şi cumpere o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou pe măsura ei. Sarafanul din blugi pe care îl tot purtase îi dădea senzaţia că era îmbrăcată într-un sac uriaş. După acea oprire, trecuseră pe la biroul lui John, unde acesta scrisese un mandat de percheziţie care acoperea toate

posibilităţile, apoi umblaseră după un amic de-al lui, judecător în Milwaukee. Îl ridicase din pat pe bietul om şi îl bătuse la cap până când îi semnase mandatul ce îi permitea să percheziţioneze cabana lui Calvin şi proprietatea aferentă.

Turner sperase că baraca pentru pescuit la copcă era la cabană. În schimb, John fusese aproape convins că acolo aveau să o găsească. Fusese concentrat şi agitat tot drumul spre Rhinelander, ca o fiară care îşi adulmecase prada. După atâţia ani în care îl filase pe Calvin, sperând să-l prindă pe picior greşit, Turner învăţase din dezamăgiri. Prea des sperase, şi îi fuseseră înşelate aşteptările! Aşa că nu putea să nu se gândească la faptul că nici de data aceasta nu avea să-şi atingă scopul.

John coborî din camionetă, iar Squeaky îl urmă în viteză. Turner închise portiera de pe partea ei şi apucă să-l vadă pe John aruncându-i câinelui o privire vrăjmaşă.

– Nu uita cum se pune pe urlat! îi reaminti ea.

Iniţial, planul lor fusese să-l lase pe Squeaky în apartament, dar câinele începuse să urle din clipa în care închiseseră uşa. Turner se gândea că trebuia să se simtă flataţi că animalul voia să fie mereu lângă ei. Probabil că nu avusese aceeaşi reacţie când fusese cu Calvin şi Shannon, altfel Calvin s-ar fi descotorosit de el. Una peste alta, după ce totul avea să se termine, trebuia să-l ducă la nişte şedinţe de terapie.

John vru să îi răspundă, dar se răzgândi.

– Unde ar ţine Calvin o baracă mobilă pentru pescuit la copcă? întrebă Turner.

El ridică din umeri.

– N-am văzut nimic de genul ăsta când am aruncat o privire în garaj. Poate că o ţine undeva aproape de lac.

El fluieră, iar Squeaky veni în fugă şi îi însoţi pe panta care ducea spre lac. Părea că frunzele copacilor se îngălbeniseră, se gândi Turner, deşi putea fi doar în imaginaţia ei. Fusese acolo cu numai câteva zile în urmă.

Pe mal erau un doc şi o rampă pentru a scoate barca din apă. Undeva într-o parte, se afla un fel de magazie. Când se apropiară, constatară că magazia nu era cătuşi de puţin atât de mică precum crezuseră iniţial. Avea în jur de doi metri pătraţi, fiind mai mare decât o magazie obişnuită, dar mai mică decât un garaj. Era vopsită într-o nuanţă închisă de verde. Avea o singură uşă şi nici o fereastră. Se opriră în dreptul ei, iar Squeaky ridică un picior şi urină într-un colţ.

– Bingo! zise John, arătând spre ceva ce semăna cu nişte tălpici. Probabil o scoate pe gheaţă iarna.

– Aha! Deci asta e? întrebă ea încântată.

Turner nu se aşteptase să o găsească atât de uşor. Se gândise că baraca avea să fie păzită de oameni înarmaţi şi dotată cu cifru secret sau măcar cu nişte încuietori mai zdravene. Şi iată că fusese foarte simplu să o găsească. Nici măcar nu era bine ascunsă.

– Aşa se pare, răspunse John, inspectând încuietoarea. Mă duc la maşină să iau şurubelniţa. Aşteaptă-mă aici!

– Bine.

Turner se apropie de apă. Briza înfiora uşor întinderea lacului, iar soarele se reflecta pe suprafaţa apei. Era un lac frumos. Pe mal, copacii ajungeau până aproape de buza apei şi se reflectau în ea. Peisajul semăna cu cele de pe cărţile poştale. Uneori, uita cât de frumoase erau locurile din nordul statului Wisconsin. Apoi vedea un peisaj ca acela şi i se tăia respiraţia.

Auzi zgomote în spate şi îl auzi pe Squeaky mergând pe doc. Îşi aplecă botul uriaş şi adulmecă apa.

– Nici să nu te gândeşti! îl avertiză ea.

Câinele îi aruncă o privire nevinovată, ridică urechile şi începu să dea din coadă.

– Turner?

John apăru pe mal, cu o şurubelniţă în mână. Părea o unealtă eficientă. Şi chiar fusese. În doar câteva secunde, uşa magaziei era deschisă. Înăuntru găsiră un decor parcă desprins din fermele anilor '70, cu un covor

maro, o canapea bej şi un fotoliu asortat. Existau chiar şi un cuptor cu microunde şi un frigider pe baterii.

– Drăguţ, comentă John.

Cum nu mai văzuse vreo baracă de pescuit la copcă, Turner consideră că e cazul să-l creadă pe cuvânt.

John se îndreptă spre bar şi începu să scotocească. Turner căută în colţul unde era canapeaua. Lângă ea, era o bucată de covor tăiată, cu un inel din metal într-o parte. Probabil, dacă trăgea de inel, dedesubt se putea face o gaură în gheaţă. Apoi tot ce trebuia să faci era să te aşezi pe canapea şi să pescuieşti. Turner pufni. Numai Calvin putea să...

– Turner! o strigă John cu vocea aproape lipsită de expresie.

Ea se grăbi să se ducă lângă el. John pusese un laptop pe bar. Turner simţi cum îi creştea pulsul. El porni computerul, iar ea aproape că îşi ţinu respiraţia când ecranul deveni albastru. Cinci minute mai târziu, John accesa fişierul denumit „Bancă". Pe ecran se succedau rânduri şi coloane de cifre, iar datele începuseră să fie stocate din urmă cu peste zece ani.

– Asta e! şopti Turner.

Se aplecă peste umărul lui John şi urmări cifrele cu atenţie, corelând informaţiile cu cele pe care le cunoştea sau le bănuia. Reieşea că era vorba de mult mai mulţi bani decât anticipase. Era o avere. În zece ani, Calvin Hyman furase de la bancă peste 3 milioane de dolari.

Unde erau oare toţi acei bani? Probabil îi avea ascunşi pe undeva. Casa şi maşina lui nu valorau nici pe departe atât.

– Crezi că l-am înfundat cu astea? murmură ea.

– Oh, da! răspunse John. Se pare că Hyman a fost suficient de amabil cât să ţină evidenţa tuturor activităţilor lui ilegale. Cu dovezile astea, riscă să petreacă mulţi ani la închisoare. Bine că am inclus şi computerul în mandat!

Turner închise ochii. Îşi imaginase că, după patru ani de eforturi, avea să se simtă în al nouălea cer. Însă

nu simţea nimic. Era amorţită. John închise laptopul şi îl puse într-o geantă neagră.

– Hai să luăm...

Afară, Squeaky lătră o dată. Apoi începu să mârâie ameninţător. Turner făcu ochii mari. Nu-l auzise niciodată pe câine mârâind. Era cineva afară. John rămase nemişcat.

– Rămâi aici, scrâşni el.

Îi dădu geanta cu laptopul şi scoase pistolul de sub haină.

– John! spuse ea în şoaptă, strângând laptopul la piept.

O, Doamne! Oare-i urmărise asasinul? Nu voia să-l ştie pe John faţă în faţă cu acel criminal. El se încruntă la ea şi îi făcu un gest ferm să tacă.

– Nu...

Cu spatele lipit de perete, crăpă uşor uşa şi privi în jur. Avu un moment de ezitare, apoi rosti un singur cuvânt.

– Torelli.

Torelli? Nu era partenerul lui John? Slavă Cerului că nu era asasinul! Turner oftă uşurată. Strânse mai puternic laptopul la piept şi se apropie şi ea de uşă.

Afară era un bărbat din cale afară de chipeş, îmbrăcat într-un costum superb. Stătea nemişcat, dar ochii i se mişcau febril între John şi Squeaky. Câinele era aproape ţeapăn, nu dădea deloc din coadă, era în poziţie de atac şi mârâia surd. Blana de pe ceafă i se zbârlise. Bărbatul ţinea în mână o armă asemănătoare cu cea a lui John.

– Să înţeleg că ăsta e câinele furat? întrebă Torelli.

– Ce cauţi aici? spuse John.

Nu părea încântat să îşi vadă partenerul.

– Vrei să potoleşti câinele, te rog? întrebă Torelli.

Vocea îi părea detaşată, dar pe chip totuşi i se citea încordarea.

– Şi ar fi drăguţ dacă ai lăsa arma jos, continuă el.

John nici nu se mişcă.

– Te-am întrebat ceva. Răspunde-mi!

– Mi-am dat seama cine a orchestrat jaful de la bancă, Mac, şi m-am gândit să vin repede să-ţi spun. Tu conduci investigaţia, până una-alta.

John mormăi o înjurătură.

– John! îl strigă încet Turner.

Oare de ce era aşa nesuferit?

Abia atunci o zări Torelli.

– Asta nu-i bibliotecara?

John se încordă.

– Nu o s-o arestezi! spuse John încordat.

Turner surprinse expresia de profundă mirare de pe chipul lui Torelli în clipa în care fu împuşcat în spate.

capitolul 48

– Stai pe loc! îi strigă John lui Turner, încercând să-şi dea seama de unde se trăsese.

Copacii din jur rămăseseră nemişcaţi. Persoana care trăsese în Torelli era bine ascunsă. Când auzise împuşcătura, Squeaky fugise cu coada între picioare şi dispăruse în desiş.

Torelli căzuse cu faţa la pământ. John îl văzu ridicându-se în coate şi încercând să se târască spre baraca de pescuit. O pată de sânge îi apăruse pe materialul albastru-închis al sacoului. Era greu de estimat cât de grav fusese rănit. Tânărul agent era groaznic de încăpăţânat.

Un încăpăţânat care ar fi făcut bine să supravieţuiască!

John începu să tragă ca să-l acopere pe Torelli. Apoi spuse repede o rugăciune şi ieşi în bătaia puştii. Alergă, conştient că putea fi nimerit în orice moment, şi îl apucă pe Torelli de subsuoară. Tânărul agent înjură, dar John îl ignoră şi îl târî mai departe. Ştia că probabil îl apăsa pe rană, dar nu avea încotro. Erau amândoi expuşi, erau ţinte vii şi trebuiau să se adăpostească repede. John îl trase în baracă şi închise uşa. Torelli înjura în continuare.

– Cu plăcere, mormăi John.

Dar unde se dusese trăgătorul?

– John, e rănit, spuse Turner, pe un ton de reproș, încercând să-i scoată sacoul.

– Mulțumesc, scrâșni tânărul agent, iar John observă că nu mai înjura de când Turner începuse să îl dezbrace, deși era sigur că manevrele îi provocau dureri crunte.

– Eu sunt Dante Torelli. Iar tu trebuie să fii Turner Hastings.

– Da.

– Nu a fost ea în spatele jafului de la bancă, spuse John fără să își mute privirea dinspre ușă.

– Știu.

Pentru acel răspuns, merita să-și ia o clipă privirea de la ușă. Cămașa lui Torelli era plină de sânge. John își scoase tricoul și i-l aruncă lui Turner. Îi aruncă și telefonul.

– Sună la 112. Cere întăriri și o ambulanță. Ce vrei să spui că știi? i se adresă celuilalt agent.

Turner își puse telefonul sub bărbie vorbind încet în timp ce presa rana lui Torelli cu tricoul.

– I-am interogat pe SpongeBob și pe Yoda de dimineață, gemu Torelli în timp ce Turner îi presa rana cu tricoul lui John.

Glonțul îl atinsese în zona superioară a umărului. Din fericire, nu părea să-i fi compromis capacitatea de a-și mișca brațul. John nu-și dădea seama dacă Torelli le putea fi de ajutor, dar era nevoit să se descurce cu ce avea la dispoziție.

– Tipul care a plănuit jaful i-a contactat telefonic, continuă rănitul. A folosit un program de schimbare a vocii. Fish și Nald habar nu au cu cine au vorbit.

Făcu o pauză, pentru a dramatiza.

John îi aruncă o privire.

– Trebuie să-i legăm cumva tricoul peste rană. Ia un cuțit și taie-i sacoul! îi spuse lui Turner.

Torelli gemu.

– E un costum Hugo Boss!

– Așa-ți trebuie dacă te îmbraci cu el când ai muncă de teren, replică John. Ce ziceai de persoana care i-a sunat pe SpongeBob și pe Yoda?

– Mai mult de atât n-au fost în stare să-mi spună. Am văzut felii de pâine prăjită cu mai mult creier decât ăștia doi.

– Iar persoana care a sunat ce le-a zis?

– Că vrea neapărat ca jaful să aibă loc într-o zi de sâmbătă, șuieră Torelli în timp ce Turner îl bandaja cu o fâșie de tricou.

– Vezi să fie strâns, îi spuse John.

Lăsase telefonul pe podea, deschis, în timp ce se ocupa de rana agentului. Pălise toată. Era îngrozită. Se uită la John.

– O să mai dureze până când vine ambulanța. Ziceau ceva de un incendiu mare în Tomahawk.

– Rahat, mormăi John.

Torelli îi ignoră și își continuă relatarea:

– M-am gândit că trebuie să existe un motiv pentru care persoana de la telefon voia ca jaful să aibă loc sâmbăta. Așa că am făcut niște verificări. Nu urma să intre vreo sumă de bani în acea sâmbătă. Nici în vinerea de dinainte. Ba chiar în vinerea de dinainte s-a scos din bancă o sumă importantă de bani. Însă luni urma să aibă loc o întâlnire a conducerii băncii cu...

– Auditul, spuse Turner.

– Exact, zise Torelli, privind-o. Așa că singurul motiv pentru care trebuia ca totul să se întâmple sâmbăta era ca să poată fi amânat auditul de luni.

– Iar singura persoană speriată de audit e cea care deturnează fondurile băncii, spuse John.

– Calvin, murmură Turner.

– Da, confirmă Torelli.

Lui John nu prea îi plăcea felul admirativ în care tânărul agent se uita la Turner.

– Bun, dacă știai că Turner nu a orchestrat jaful, ce cauți aici?

– Hyman a dispărut.

– Poftim? întrebă John, privind din nou spre uşă. Cum adică a dispărut?

Torelli ridică din umeri, făcând o grimasă de durere.

– Nu mai e. A plecat de dimineaţă, aşa spune soţia lui. Iar pistolul Smith&Wesson înregistrat pe numele lui nu mai e în casă.

– Rahat!

– Da. Am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis. Probabil nu aveai semnal. Am luat legătura cu biroul din Milwaukee şi mi s-a spus că vii încoace. M-am gândit că e posibil ca şi Hyman să îşi facă apariţia aici şi mi-am zis să vin să te ajut. În privinţa lui Hyman se pare că am avut dreptate. Îmi pare rău că faza cu ajutorul nu prea mi-a ieşit.

– Crezi că Hyman a tras în tine?

– Cine altcineva?

– Nenorocitul care a tras în Madison ieri. Sau, cine ştie, poate amândoi.

– Credeam că lunetistul a fost angajat de Calvin, interveni Turner. De ce să intervină chiar el?

– Se vede treaba că lui Hyman nu prea îi ies planurile. În orice caz, deocamdată nu ştim cine trage.

Unde se dusese individul? Poate că plecase din zonă. În faţa casei era un luminiş care dădea spre lac. Iar în spatele casei se întindea pădurea. Un trăgător avea nenumărate posibilităţi să se ascundă. Iar dacă Torelli nu era preluat curând, avea să intre în şoc ori să sângereze până ce murea.

– Dar... începu Turner.

John luase o decizie.

– Staţi aici! Ies să arunc o privire în jur.

Torelli înjură din nou, dar John era deja afară. Alergă spre liziera pădurii, cu muşchii spatelui încordaţi, aşteptând să fie lovit de un glonţ.

Dar nu se întâmplă nimic. Merse aplecat printre copaci, cu pistolul în mână, şi ascultă. Frunzele foşneau. Undeva, în depărtare, se auzea o ciocănitoare care

îi amintea de după-amiaza în care asasinul fusese la un pas s-o ucidă pe Turner.

John trase aer în piept și înaintă încet printre copacii din spatele barăcii de pescuit, fiind atent pe unde călca. Pământul era plin de crengi uscate care trosneau și-l puteau da de gol. Lumina soarelui strălucea printre copaci, frumoasă și fatală. Se simțea expus. Iar atunci îl văzu.

Văzu pe cineva îmbrăcat în roșu. John rămase nemișcat, apoi se adăposti în spatele unui copac. Cineva tocmai dispăruse după un tufiș, la câteva zeci de metri de el. Se apropie încet. Avea gura uscată, iar inima îi bătea nebunește. Păși încet, cu atenție. Deodată, liniștea pădurii se sparse.

– Ham! Ham-ham!

Rahat! Squeaky îl mirosise pe intrus. Sperând că Marele Danez nu avea să sfârșească împușcat, o luă la fugă, fără să-i mai pese de zgomot. Oricum, lătratul lui Squeaky era mai puternic decât crengile care îi trosneau lui sub picioare.

– Taci! La naiba, Duke, taci!

Duke? John apăru de după un copac exact în momentul în care Hyman îndrepta pistolul spre Squeaky.

– Aruncă arma!

Hyman scoase un țipăt și sări. Aproape că făcu greșeala de a îndrepta arma asupra unui agent federal. John văzu că individul se gândise o clipă la posibilitatea de a-l împușca.

– Nici să nu te gândești, mârâi el.

Squeaky continua să latre amenințător, dezvelindu-și colții. Se vedea că nu-l prea avea la inimă pe fostul stăpân. Hyman lăsă arma să-i cadă, iar John îl trânti cu fața la pământ. Îi puse cătușele în timp ce-i spunea drepturile, conștient, în tot acel timp, că erau șanse mari ca trăgătorul să fie în apropiere. Squeaky se opri din lătrat și se apropie ca să-l adulmece pe Hyman.

– Este o greșeală, se bâlbâi primarul. Nu înțelegeți? E proprietatea mea. Am dreptul de a fi pe proprietatea mea.

– Tacă-ţi gura!

– Deţin arma în mod legal şi...

– Taci dracului din gură!

Hyman tăcu. Lucru îmbucurător, pentru că atenţia lui John era deja distrasă de altceva.

Mirosea a fum.

capitolul 49

Din baracă, Turner se uită cu îngrijorare spre uşă în timp ce îl îngrijea pe Dante. Unde putea fi John? Rana lui Dante sângera în continuare. Fâşiile de tricou cu care îl bandajase erau deja îmbibate de sânge. Lui Turner îi tremurau mâinile. Sângele care începuse să se prelingă pe lângă bandaj îi amintea de ziua precedentă. Îi amintea de Victoria şi de privirile ei acuzatoare. Amintirile erau proaspete, mult prea proaspete. Se strădui să pară calmă. Chiar dacă partenerul lui John era, la rândul lui, agent special FBI, nu voia să-l alarmeze. Era întins pe jos, iar chipul lui cu trăsături frumoase şi armonioase era palid, ca de ceară. Se vedea clar că era mai tânăr decât John, cu atât mai clar în acele momente când avea ochii închişi, iar genele lungi aproape că îi atingeau obrajii. Turner se uită din nou la ceas. Parcă trecuseră ore de când John ieşise din baracă, deşi ştia că nu fuseseră decât câteva minute. Era afară, unde, după toate probabilităţile, stătea la pândă un ucigaş.

În acea clipă, Squeaky începu din nou să latre, la fel ca în momentul în care îl depistase pe Dante. Turner se ridică pe jumătate.

– Stai aici! Mac ştie să aibă grijă de el.

Chiar dacă era slăbit, individul ştia să se impună. Îi aruncă o privire hotărâtă.

– Mac?

– John MacKinnon. Toată lumea-i spune Mac. Nu ţi-a zis?

Ea clătină din cap, iar el îi zâmbi. Avea ochii căprui, cu colţurile un pic căzute. Era tare chipeş.

– Adevărul e că nu văd de ce ţi-ar fi spus.

Ea îl privi cu atenţie.

– De ce nu-l simpatizezi deloc pe John?

– De ce crezi că nu-l simpatizez?

– Ei, haide! Amândoi faceţi eforturi să vă purtaţi civilizat unul cu celălalt.

– Am avut o... cum să-i zic... o dispută profesională data trecută când am lucrat împreună.

– Şi?

– Şi atât. Frate, glonţul ăsta mă omoară! gemu el teatral.

Ea nu se îndoia că durerea pe care Dante o resimţea era cât se poate de reală, dar ştia că încerca să schimbe subiectul.

– Hai, spune-mi ce s-a întâmplat!

– Oh, Doamne, insistentă mai eşti, mormăi el. Bine, îţi spun. Lucram împreună la un caz şi am considerat că Mac se poartă ca un nesimţit. Nu îmi transmitea informaţiile pe care le obţinea, făcea totul pe cont propriu şi mă ţinea la distanţă. Aşa că m-am dus la agentul special care coordona cazul şi i-am comunicat ce făcea Mac. Şi i-am mai spus că, în opinia mea, nu era persoana potrivită să conducă acel caz.

– Aşa ai făcut? exclamă Turner.

Până şi ei i se părea că tânărul agent nu luase o decizie înţeleaptă. Oare la ce se gândise Dante?

– Nu. Dante încercă să se sprijine în braţ pentru a se ridica, dar făcu o grimasă de durere. Nu, îmi făceam doar griji pentru deznodământul cazului.

– Aha. Ea ridică o sprânceană. Şi, când a aflat, John te-a crucificat?

El se strâmbă de durere.

– Aproape. Se părea că el şi agentul coordonator erau prieteni la cataramă.

– Oh!

– Da, recunosc că nu sunt un strateg strălucit în genul ăsta de chestiuni.

Dacă Dante ar fi fost un băieţel, ai fi zis că se bosumflase. Turner îşi înăbuşi un zâmbet.

– De atunci, a evitat să mai lucrăm împreună. Până la cazul ăsta.

– Poţi să-l condamni pentru asta?

– Nu. Dar tot e un nesimţit, chiar dacă tocmai mi-a salvat viaţa.

– Sunteţi de pomină! râse Turner.

Dante o întrerupse.

– Fum. Simt miros de fum, spuse el şi încercă să se ridice într-un cot. Turner întoarse capul şi văzu un nor alb de fum ridicându-se din spatele barului. Chiar atunci se auzi un mic pocnet, după care flăcări mari se înălţară spre acoperiş. Baraca de pescuit luase foc.

– Hai!

Îl cuprinse pe Dante de partea unde nu era rănit.

– Să ieşim de-aici!

Trase de el cât putu, dar nu reuşi decât să-l ridice în fund.

– Nu! spuse el şi începu să tuşească. E posibil să fie o capcană.

– Dacă este o capcană, e al naibii de bună. Pentru că, dacă rămânem aici, vom arde de vii.

– Atunci lasă-mă să ies eu primul!

– Unde să ieşi când nici nu poţi să te ţii pe picioare? Abia stai sprijinit de mine!

– O să...

Uşa se deschise brusc, iar Dante îndreptă pistolul spre intrus. Era John.

– Ieşiţi, strigă el.

– Nu poate sta în picioare, John, spuse Turner.

– Ba pot...

Nu apucă să termine. John îl apucă de mijloc şi începu să-l târască afară din baracă. Turner luă laptopul sub braţ şi ieşi după ei. Afară, cerul era senin, iar soarele

strălucea. Turner tuşi şi privi înapoi. Baraca ardea, cuprinsă de flăcări şi de fum negru.

– Dumnezeule! strigă cineva. Aveţi idee cât m-a costat baraca aia?

Calvin Hyman stătea rezemat de un copac. Avea mâinile prinse la spate cu cătuşe. Squeaky îl păzea. Focul îl agita, dar nu îşi părăsea postul. O agita şi pe Turner. Privi în jur. Vegetaţia era uscată ca iasca. Nu mai plouase de săptămâni întregi.

– Trebuie să sunăm la pompieri!

– Am sunat deja de pe mobilul lui Hyman, spuse atunci John.

Îi ghidă spre cărarea care urca spre cabană. Lui Turner, instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai mult de foc şi cât mai repede. Dar nu puteau alerga. Trebuiau să-l tragă după ei pe Dante, care se lăsa tot mai greu. Turner se întrebă dacă puteau să urce panta cu el. Ce aveau să facă dacă tânărul agent leşina?

– Squeaky, hai aici! strigă John.

Câinele veni în fugă, vizibil încântat să se îndepărteze de foc. Deja ardeau şi copacii din jurul barăcii.

– Hai şi tu, Hyman!

– Trebuie să mă ajuţi. Nu pot să urc legat la mâini, se plânse bancherul.

– Încearcă, îi răspunse John fără pic de compasiune.

Turner alunecă şi căzu într-un genunchi. John gemu şi aproape că pică şi el peste Turner, cu tot cu Dante.

Bum!

Calvin ţipă. Squeaky o luă la goană, cu coada între picioare. Oh, Doamne! Turner se ghemui la pământ. Recunoştea prea bine acel sunet. Cineva trăgea în ei. Din nou. Lăsă laptopul pe jos şi-l apucă pe Dante cu ambele mâini, încercând să-l tragă în pădure.

Bum! Bum! Bum!

Focurile de armă îi răsunau în urechi, iar mirosul de praf de puşcă îi invada nările. Turner scânci. Nu voia să treacă din nou prin asta.

Nu voia să moară!

Calvin înjură crunt şi se aruncă printre copacii de pe partea cealaltă a cărării.

Bum! Bum! Bum!

Turner îşi propti călcâiele în pământul uscat şi trase cât putu de Dante. Alunecară amândoi la adăpostul pădurii. John îi urmă, apoi scoase pistolul şi trase. Zgomotul o îngrozi. Îşi puse mâinile pe urechi, încercând să nu mai audă împuşcăturile. Fără succes. John trăgea, iar celălalt îi răspundea. Dante ţinea şi el pistolul în mână, dar nu mai avea putere să îl folosească. Nici măcar să ridice braţul. Fumul din jur devenea tot mai dens. Pădurea ardea, iar singura cale de scăpare era blocată de un ucigaş.

– Opreşte-te! Eu sunt! urlă Calvin. La dracu', Hank! Sunt eu, Calvin Hyman. În ei trebuie să tragi, nu în mine!

John scrâşni din dinţi.

– Ştiam eu că el l-a angajat pe dobitocul ăla.

Bum! Bum!

Era greu de spus dacă trăgătorul urma instrucţiunile lui Calvin. John se întinse lângă Dante, iar tânărul agent gemu uşor.

– Uite, ia pistolul lui Torelli! Are piedica trasă. Trebuie doar să ţinteşti şi să tragi.

Se întoarse spre ea, şi atunci Turner văzu sânge.

John avea o jumătate din faţă acoperită de sânge. I se prelingea pe sprâncene, pe gene, pe obraji. Ea simţi miros de cupru amestecat cu fum.

John sângera.

„Nu! Nu John!" Se repezi la el, ignorând arma, dar el îi puse pistolul în mâini.

– Fii atentă la ce-ţi spun! Dacă îmi pierd cunoştinţa, trebuie să continui să tragi. Trebuie să-l ţii la distanţă ca să creadă că eu sunt tot aici.

Atâta sânge...

Ea gemu.

– Turner!

Ochii lui deschişi la culoare îi ţintuiau pe ai ei.

– Tipul ăsta e dement. Îi place să împuşte. Trebuie să îl ţii la distanţă când eu nu o să mai pot s-o fac. Altfel, o să te omoare. O să ne omoare pe toţi!

Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar nu mai era timp. Împuşcăturile reîncepură. Ea se ghemui din reflex. O usturau ochii din cauza fumului şi simţea o apăsare în piept. Cât timp mai aveau oare înainte ca incendiul să ajungă până la ei? Cât timp mai aveau oare până în clipa când nu mai puteau respira? Să ardă de vii ori să fie împuşcaţi?

– Dumnezeule! Hank, lasă-mă să ies de-aici! strigă Calvin de pe cealaltă parte a potecii. Nu pot să respir!

Drept răspuns primi încă un tir. Lângă ea, Dante începu să tuşească de i se cutremura pieptul.

– Fir-ar a dracului de viaţă! zbieră Calvin. Ies!

Preşedintele băncii apăru în fugă pe cărare. Fugea şi tuşea, gata să-şi scuipe plămânii. Avea în continuare mâinile încătuşate la spate şi îşi ţinea cu greu echilibrul. În timp ce alerga, văzu laptopul pe jos. Turner aproape că-i citi gândurile. Calvin se lăsă pe vine. Încerca să ia laptopul de pe jos. John înjură şi ridică pistolul, dar trăgătorul i-o luă înainte.

Bum!

Un glonţ se înfipse în pământ la un metru de Calvin, care icni şi se rostogoli. Apoi o ploaie de gloanţe începu să cadă în jurul lui, însă fără să-l atingă. Era evident că trăgătorul avea ceva de reglat cu Calvin. Bancherul îl supărase rău.

John ţinti cu atenţie şi trase trei focuri extrem de rapide, unul după celălalt. Ea îşi acoperi urechile. Iniţial, crezu că John trage în Calvin, dar, în realitate, ţinta lui era mai sus, undeva spre copaci. Se auzi un trosnet, iar un trup căzu în spatele unui copac. I se vedea doar mâna, restul trupului zăcând în liziera pădurii. În jur se lăsă o tăcere mormântală. Turner privea fix braţul bărbatului, aşteptând să vadă o mişcare sau măcar o tresărire. Dar nimic. În schimb, pe poteca începură să şerpuiască flăcările.

Incendiul le bloca calea de scăpare.

capitolul 50

– Trebuie să ajungem la lac! spuse John, apoi fu cuprins de o tuse convulsivă.

Turner încuviinţă din cap. Îi era greu să scoată vreun sunet. Fumul devenea tot mai dens, îi intra pe nări şi pe gură, îi strângea pieptul şi îi făcea ochii să lăcrimeze. Scântei roşii parcă dansau în aer. Una îi ateriză pe ceafă, iar ea se plesni, cuprinsă de panică. John îl apucă pe Dante de braţul drept, iar ea îl luă de celălalt. Traseră în acelaşi timp şi reuşiră să-l ridice pe tânărul agent. Atârna inert, probabil din cauza hemoragiei.

Îl târâră pe Dante până la potecă, aproape împiedicându-se de crengile de pe jos. Calvin se ridicase deja şi şchiopăta spre lac. Însă nici urmă de Squeaky. Lui Turner i se strânse inima. Cum avea să se descurce câinele? Ştia oare să iasă teafăr din pădure? Dar nu avea timp să-şi facă griji pentru Squeaky. Trebuia să facă tot ce putea ca să-l susţină pe Dante. Coborâră încet pe potecă şi ajunseră în locul unde se afla laptopul, plin de praf şi funingine. Turner se aplecă rapid şi luă geanta.

John îi aruncă o privire, dar nu comentă. În faţă se vedea lacul, limpede şi liniştit. Poteca era abruptă, aşa că încetiniră. John se împiedică, se reechilibră, apoi se împiedică din nou. Dante se lăsă cu toată greutatea pe Turner, şi căzură toţi trei, ca piesele de domino. Turner ateriză în fund. Dante alunecă pe pietriş, cu capul înainte, înjurând încet. Turner zâmbi. Măcar era în viaţă.

Se ridică în picioare, tuşind. Vântul, care mai devreme abia dacă adiase, devenise violent şi amplifica vâlvătaia, aducând spre ei flăcări şi fum. Privi în jur şi văzu printre lacrimi lacul care brusc îi părea înnebunitor de departe.

– Dă-i drumul mai departe! îi ceru John.

Când se uită spre el, îl văzu stând pe coate şi genunchi. Ţinea capul în jos şi din el îi curgea sânge.

– Du-te! Eu o să vin în urma ta cu Dante.

În acel moment, ea văzu totul limpede.

Nu avea să vină în urma ei cu Dante. Era aproape sigur că nu avea să ajungă la lac. Şi voia ca măcar ea să se salveze. Să meargă mai departe singură.

Ochii i se umplură de lacrimi. Cum era posibil ca, după ce trecuseră prin atâtea împreună, el să creadă că avea să îl părăsească? Credea că a rămas aceeaşi femeie singuratică şi distantă de acum şase zile? Nu era acea femeie.

Nu mai era.

Turner lăsă laptopul jos şi începu să tragă de John.

- Hai!

- Du-te, spuse el stins.

- Nu. Nu te las aici. Nu plec fără tine. O să ajungem împreună la lac.

Îl trase din nou, iar John se ridică precum un colos. Sângele de pe faţă i se amestecase cu praful şi transpiraţia. Se aplecă şi-l apucă din nou de un braţ pe Dante, în timp ce Turner îl luă de celălalt braţ. Nu avea sens să mai încerce să îl ridice, aşa că se mulţumiră să îl târască pe spate. Încet, agonizant şi dureros, începură să îl târască spre lacul albastru.

Spre siguranţă.

Spre viaţă.

Turner nu mai aruncă nici o privire în spate, unde lăsase laptopul. Tot ce conta cu adevărat era lângă ea şi în faţa ei. Nimic din ce era în urmă nu mai avea importanţă. Iar când ajunseră, în sfârşit, pe malul lacului, apa îi cuprinse ca într-o îmbrăţişare blândă şi răcoroasă. Intrară în apă până la mijloc, apoi până la bărbie. John îi ţinea lui Dante capul deasupra apei. Abia atunci se uită înapoi.

Malul ardea ca o făclie. Limbile de foc cuprinseseră copacii şi îi devorau cu lăcomie şi repeziciune, îndreptându-se către cer. Poteca unde lăsase laptopul nici nu se mai vedea din cauza fumului. Totul părea înghiţit de foc şi de moarte.

În afară de lac. Lacul era nemişcat şi liniştit. Răcoros. Era un sanctuar al vieţii şi le oferea adăpost şi salvare.

- Aha! făcu Calvin, care făcea eforturi să plutească pe apă. Aţi rămas fără laptop. Nu aveţi nici o dovadă împotriva mea.

- Crimă cu premeditare, mormăi Dante. Contractarea unui ucigaş plătit. Jaf la bancă, atacarea unui...

Leşină din nou, dar John îi continuă ideea.

- Şi, una peste alta, eşti un ticălos de primă mână.

Îi zâmbi lui Turner.

- Hyman va face ani grei de închisoare.

Turner îi zâmbi şi ea. Chiar atunci, Squeaky apăru dintre copaci, făcu un salt şi îi împroşcă pe toţi cu apă.

capitolul 51

John se uită la ceasul de bord şi gemu. Era aproape miezul nopţii. La volan era Turner, care îl ducea acasă. Cei de la spital ar fi vrut să îl ţină sub observaţie peste noapte, dar el nu se lăsase înduplecat. Voia să doarmă acasă, în patul lui. Din fericire, Turner nu era rănită, altfel medicul de gardă nu l-ar fi lăsat să plece. Slavă Cerului! Era sătul de spitale şi de proceduri medicale.

Elicopterul venise să-i salveze când deja erau de o oră în apă. Odată ce aparatul de zbor aterizase, Hyman fusese dus în arest, iar John şi Dante fuseseră preluaţi de alt elicopter, către spital. Turner îi urmase cu maşina. Şi cu Squeaky. Lui John nu-i era deloc clar cum şi unde găsise o maşină ca să-l ducă în Milwakee. Chevroletul lui Silverado fusese făcut scrum în incendiu.

Îşi făcuse griji pentru Dante. Tânărul fusese inconştient în cea mai mare parte a călătoriei cu elicopterul. Pierduse mult sânge, iar osul omoplatului fusese aproape zdrobit, dar medicii se arătaseră încrezători

că, dacă avea să se îngrijească, urma să se recupereze complet.

– Întoarce aici, îi spuse lui Turner, care tăcuse aproape tot drumul.

Squeaky sforăia pe bancheta din spate. Blana îi era încă jilavă și mirosea a lac. Lumina discretă de pe bord se răsfrângea pe chipul lui Turner. John nu se sătura s-o privească. Fusese atât de puternică în acea zi, atât de neînfricată! Iar la final, preferase să lase baltă, de dragul lui, computerul în care se afla dovada infracțiunilor comise de Hyman.

Ce se putea spune despre o femeie care sacrificase atâtea pentru un bărbat?

Vru să-i spună ceva, dar tocmai atunci ea coti și intră în parcare. John se încruntă ușor și decise că tot ceea ce voia să-i spună suporta amânare. Parcară, iar el coborî încet din mașină. La spital, îi dăduseră niște calmante, dar îl durea în continuare capul, de parcă-l lovise un camion.

– Ești bine?

Turner îl privea îngrijorată. Probabil se temea că avea să leșine și că era nevoită să îl târască pe scări.

– Nu am nimic, stai liniștită.

Nu părea convinsă, dar nu spuse nimic. Intrară în clădire și urcară scările. John mergea preocupat, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte ca să-i spună ce avea de zis. Se opri pe hol, chiar în dreptul ușii apartamentului.

– Turner, începu el, apoi se strâmbă de durere în timp ce căuta cheile în buzunarul pantalonilor.

– Ce e? întrebă ea.

– Eu...

– Tată!

Dumnezeule! Vocea îl făcu să tresară. Se întoarse și dădu cu ochii de Rachel. Era mai înaltă decât și-o amintea, iar părul blond era mai lung. Arăta mult mai matură.

– Rachel? întrebă el prostește.

– Cine-i tipa? se răsti ea. Şi de ce nu mi-ai răspuns la telefon?

– Rachel, nu vrei să vorbim în casă?

– Vreau răspunsuri, John, şi le vreau acum. Ea e...

– Tatăl tău a fost rănit de un glonţ azi. A fost la un pas să moară, interveni Turner.

Rachel îşi îndreptă furia spre Turner.

– Cine te crezi să-mi zici mie...

Apoi păru să înţeleagă sensul cuvintelor lui Turner. Rămase cu gura căscată şi cu ochii mari.

– Tati?

– Hai înăuntru, îi ceru John, strâmbându-se din nou din cauza durerii.

O voce stridentă îl întrerupse şi îi făcu pe toţi să se întoarcă.

– Rachel!

Minunat. Amy gonea pe scări spre ei, urmată, desigur, de boul de Dennis. John simţi că îi explodează capul.

– Rachel! strigă din nou femeia şi se opri în dreptul lor, cu mâinile înfipte în şolduri. Cum ţi-ai permis să vii până aici fără să ne anunţi nici pe mine, nici pe tatăl tău?

Dennis ridică o mână şi îl salută pe muteşte pe John, care dădu din cap. Individul era în regulă, până la urmă. Pentru un bou.

– Tu ai plănuit toată chestia asta, Mac? îl întrebă atunci Amy.

– Vrea să ştie de ce aţi divorţat, spuse Turner.

– Ce? Cine naiba eşti tu?

– E iubita lui, rânji Rachel.

– Ea e Turner, spuse John tare şi răspicat. E femeia cu care urmează să mă căsătoresc.

Rachel rămase cu gura căscată, Dennis clipi des şi Amy amuţi, lucru care se vedea că nu i se întâmpla des.

– Hm, tuşi Turner, aveţi multe de discutat, iar John trebuie să se odihnească. Rachel, eşti drăguţă să-l iei de braţ înainte să se prăbuşească aici peste noi?

Spre surprinderea tuturor însă, fata se grăbi să-i vină în ajutor.

– Mă duc jos să-l aduc pe Squeaky. Mi-a părut bine, adăugă Turner privind-o pe Amy.

Astfel, singura persoană pe care el o voia alături plecă.

John oftă. Nu avea încotro. Urma să fie o discuţie dureroasă, indiferent de momentul când avea loc. Poate că era bine să se termine acum, când se afla sub efectul calmantelor.

Rachel îl sprijini şi-l ajută să intre în apartament.

– Poate că ar fi mai bine să venim altă dată, începu Dennis. John a fost rănit şi...

– A, nu! răspunse John, forţându-se să zâmbească. Rămâneţi! Haideţi, intraţi!

– Îţi aduc un pahar cu apă, spuse Amy, care se calmase dintr-odată.

Dennis se scuză şi dispăru în baie. John luă loc pe canapeaua bej, iar fiica lui se aşeză lângă el. Deja îi era dor de Turner.

– Ce ai păţit? întrebă Rachel. E adevărat, ai fost împuşcat?

– Da, dar tipul a ratat ţinta, din fericire. Sunt bine. Bandajul face rana să pară mai gravă decât e.

Amy trăgea de timp în bucătărie. Poate că voia să le dea ocazia să stea de vorbă între patru ochi.

– Chiar te însori cu ea? şopti Rachel.

– Da.

– Aha.

Colţurile gurii începură să îi tremure.

– O să te iubesc indiferent ce se întâmplă, îi spuse John cu delicateţe. Vei fi mereu fata mea.

– Nu-i adevărat. Ai renunţat la mine acum trei ani, protestă ea, însă se cuibări mai strâns lângă el.

– Tu ai vrut asta, draga mea. Ai spus că îl consideri pe Dennis tatăl tău şi că nu mai ai nevoie de mine.

– Poate... m-am răzgândit. Am voie să mă răzgândesc, nu-i aşa?

Amy intră în cameră şi îi dădu un pahar de apă rece cu gheaţă. Se aşeză pe un scaun în faţa lor.

- M-ai speriat de moarte, Rachel. De ce ai făcut asta?

John luă o înghiţitură de apă şi rămase tăcut.

- Are dreptate tipa, logodnica lui tati, spuse Rachel. Vreau să ştiu de ce v-aţi despărţit.

- Ştii deja, răspunse Amy pe un ton defensiv.

- Ba nu ştiu. Nu ştiu adevărul. Sunt sigură că nu mi-aţi spus totul.

- Eu şi mama ta aveam o relaţie, interveni Dennis. Eram amanţi.

Nimeni nu observase când intrase în cameră.

- Dennis, spuse Amy cu glasul pierit.

Dar el nici nu o privi.

- A fost urât din partea noastră, pentru că mama ta încă era măritată cu Mac. Dar ne iubeam, iar adulţii iau uneori decizii greşite când sunt îndrăgostiţi. Când Mac a aflat, a divorţat de mama ta.

- Au fost multe motive care au dus la infidelitate, spuse John. Eram mereu plecat şi...

- Dar n-a fost vina mea, murmură Rachel.

- Bineînţeles că nu! exclamă mama ei.

John îşi privi fiica.

- Ce te-a făcut să crezi că ne-am despărţit din cauza ta?

Ea ridică din umeri şi îşi privi mâinile. Ţin minte că plângeam mult când eram mică. Înainte ca tu să pleci.

- Şi ce-i cu asta?

- M-am gândit că asta era problema, că ai plecat din cauză că plângeam mult şi te deranjam.

Lui John îi luă câteva secunde ca să înţeleagă. Era, probabil, din pricina calmantelor. Dar înţelegea, în cele din urmă, că Rachel crezuse că crizele ei din copilărie îl îndepărtaseră. El şi Amy îi ascunseseră motivul real al despărţirii, deci nu era de mirare că fata trăsese concluzii greşite.

– Nici vorbă, spuse el. Nu ne-am despărţit din cauza ta, Rachel. Din contră, dacă nu erai tu, eu şi mama ta ne-am fi despărţit chiar mai curând decât am făcut-o.

– Rachel, scumpa mea! spuse Amy.

Începură să stea de vorbă. Să stea de vorbă cu adevărat. Să explice. Să promită. Să îşi spună tot ce ar fi trebuit să-şi mărturisească de atâta vreme. Le luă doar o oră să detensioneze lucrurile. La final, John se simţea secătuit, dar fericit că găsise o punte de comunicare cu fiica pe care o crezuse pierdută.

– O să-ţi trimitem un e-mail cu datele şi zborurile, spuse Amy înainte să iasă din apartament.

Deciseseră ca Rachel să vină în vizită într-o săptămână, după ce avea să lămurească lucrurile cu mama ei şi tatăl adoptiv.

– Va sta doar câteva zile, pentru că începe şcoala.

– E bine pentru început, spuse John.

Unde era Turner?

– Pa, tati! spuse Rachel şi, după un moment de ezitare, îl îmbrăţişă cu putere. Te iubesc!

– Şi eu te iubesc.

Îi urmări cu privirea, iar când dispărură după colţ, începu să se uite febril după Turner. Spusese că avea să-l ia pe Squeaky, dar de atunci trecuse mai bine de o oră. Unde era? Poate că se speriase când auzise că avea de gând să se însoare cu ea. Nu ar fi vrut să-i afle intenţiile în faţa lui Rachel. Nu fusese nici cel mai bun moment, nici cel mai potrivit loc. Îşi imaginase o cină la lumina lumânărilor, dar se purtase ca un ţărănoi. Coborî scările şi ieşi în parcare.

Maşina nu mai era acolo.

Rămase cu privirea aţintită în gol, apoi se întoarse. Scările i se părură mai lungi ca niciodată. Turner fugise. Se speriase că, pentru prima dată în viaţa ei, lăsase un bărbat să-i pătrundă în intimitate. Probabil se folosise de prezenţa lui Rachel ca să facă ce ştia mai bine: să fugă.

Dumnezeule!

Capul îl durea de 100 de ori mai tare când ajunse în dreptul uşii. Ştia unde locuieşte, dar erau şanse mari să se ascundă din nou. Trebuia să...

Din apartament se auzi sunetul de apel al mobilului. John înjură şi reuşi cu greu să descuie uşa şi să intre.

- Alo?

- Agent special John MacKinnon?

Închise ochii şi aproape că-i dădură lacrimile de fericire.

- Da, iubito! Eu sunt.

Turner îşi drese vocea.

- Ţi-a plecat familionul?

- Da. Dar familia mea e Rachel. Şi tu.

Ea nu spuse nimic.

- Spune-mi, te-ar deranja dacă eu şi Squeaky ne-am preda acum?

- Mi-ar plăcea. Unde sunteţi?

- Deschide uşa.

El se ridică şi deschise uşa pe care tocmai o închisese cu puţin timp în urmă. În prag stătea ea, cu telefonul la ureche şi cu câinele uriaş lângă ea. Îşi zâmbiră.

capitolul 52

Când John deschise uşa, primul lucru la care se gândi Turner fu că arăta extrem de obosit. Poate că trebuia să-l lase în pace. Să doarmă la un motel şi să se întoarcă la apartament a doua zi de dimineaţă, ca el să doarmă liniştit. Dar John întinse braţele spre ea şi o cuprinse strâns. Micul telefon mobil îi căzu din mână, iar grijile i se risipiră. John o săruta de parcă ar fi sorbit de pe buzele ei elixirul vieţii veşnice. De parcă ea ar fi fost cea mai importantă fiinţă din lume. De parcă ar fi iubit-o.

Era conştientă că lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obraji. Le simţea. Le simţea gustul sărat, dar nu îi păsa câtuşi de puţin. Era acasă. Era, în sfârşit, acasă, după

patru ani de rătăciri. Patru ani de izolare, în care nu-şi îngăduise să trăiască. Acum îl putea lăsa pe Rusty să se odihnească în pace şi putea uita de furia împotriva lui Calvin. Putea, în sfârşit, să îşi vadă de viaţa ei.

Alături de bărbatul care o ţinea în braţe.

John o trase în apartament, fără să-şi desprindă buzele de ale ei. Telefonul lui începu să sune, dar îl ignoră. Se lipeau şi se dezlipeau de pereţi, se loveau de mobilă. Nici unul nu voia să se desprindă din sărut. Ea spera că măcar el are ochii deschişi. Ai ei sigur erau închişi. Îl auzi ca prin vis pe Squeaky scâncind şi trântindu-se undeva ca să se culce, după care uită complet de el.

John o dusese în dormitor şi o dezbrăca febril. Îi scoase tricoul şi îl aruncă pe un scaun.

– Să nu mă părăseşti niciodată, şopti el.

– Nu o să te părăsesc.

Telefonul continua să sune.

– Nu răspunzi?

– Nu vreau să fiu nevoit să te urmăresc şi să te caut şi pe lumea cealaltă, mai spuse el, desfăcându-i sutienul.

– N-o să fie nevoie. Ai făcut deja asta. Ce ziceai de telefonul ăla?

El îi scoase rapid sutienul şi-l aruncă triumfător peste umăr.

– Am crezut că ai fugit din nou, îi şopti.

– N-am fugit. M-am dus la magazin ca să-i cumpăr lui Squeaky ceva de mâncare şi să-mi iau un telefon mobil. Că veni vorba, chiar nu ai de gând să răspunzi?

El înjură şi întinse mâna după telefon.

– Ce e?

Turner trase cuvertura de pe pat, ca să-şi facă de lucru. Se gândi că nu i-ar strica o cuvertură într-o culoare mai veselă decât maroul acela ridicol. Una roşie, poate.

– Bine. Bine, mulţumesc.

John închise înainte să fi terminat de vorbit cealaltă persoană şi smulse firul din perete.

– Nu vei face închisoare.

– Ce?!

– La telefon era şeful meu.

Ea mări ochii de groază.

– I-ai închis în nas şefului?

– Da, mormăi el cu ochii la sânii ei. A zis că banca nu va depune nici o plângere împotriva ta şi, date fiind circumstanţele, nici domnul Hyman n-o va face.

– Dar cum...

– L-am sunat de la spital pe Tim, ofiţerul meu coordonator, ca să-l întreb dacă poate rezolva ceva. Şi a putut.

– De ce...?

Dar el n-o mai auzea. Îşi lipise buzele de sânul ei. Turner gemu când el o apucă de mijloc, o ridică şi o puse pe pat. O aşeză pe marginea patului, cu picioarele atingând podeaua. El îngenunche pe jos, între coapsele ei, sărutându-i pieptul şi abdomenul. Ea încercă să se sprijine în coate.

– John, mai bine vino şi tu în pat! Eşti rănit la cap.

– E doar o zgârietură, zâmbi el în timp ce se lupta cu nasturii pantalonilor ei scurţi. Mereu am vrut să am ocazia să dau replica asta. Serios, chiar mă simt mult mai bine.

Îi dădu jos pantalonii şi îi desfăcu uşor coapsele, apoi începu să îi sărute şi să-i lingă mugurul. Turner lăsă capul pe spate şi închise ochii. Oh, Doamne, John chiar ştia ce să facă! Mâinile ei se încleştară pe bandajul de pe capul lui. Îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos şi simţi din nou cum ochii i se umplu de lacrimi. O reacţie complet nelalocul ei, dat fiind cât de mult îi plăcea tot ce-i făcea el. Fusese la un pas să îl piardă. Dacă glonţul l-ar fi atins un centimetru mai încolo, l-ar fi ucis. Iar ea ar fi pierdut dragostea care îi lega.

John făcu cercuri cu limba în jurul mugurului ei, iar Turner suspină şi îşi ridică şoldurile. Apoi începu să o soarbă când mai lent, când mai apăsat. O savura fără oprire, provocându-i o dulce tortură între coapse. Senzaţiile erau atât de intense, încât ea îşi muşcă buzele aproape până la sânge.

– John...

Se arcui, încercă să se ridice, dar mâinile lui îi ţintuiau şoldurile.

– John...

Niciodată nu-i îngăduise vreunui bărbat să îi facă ce îi făcea el. I se păruse mereu un act prea intim. Şi chiar era. Dar îşi depărtă şi mai mult coapsele ca să îl primească. Pe el şi dragostea lui.

Pentru că era el. Era John.

Se simţea înfierbântată, cu simţurile incandescente. Nu mai putea îndura atâta plăcere, dar nu voia ca el să se oprească.

– John...

Degetul lui îşi făcu loc încet în ea, în timp ce cu buzele îi prinse şi îi supse mugurul. Ea se cutremură, se arcui, apoi o cuprinse un val de plăcere nebănuită, care crescu tot mai mult, până când, într-un final, rămase pe pat inertă şi epuizată. Se simţea cuprinsă de pace, de pace absolută. Era cu John.

Simţi patul mişcându-se şi cum mâinile lui se dezlipesc de ea. I se făcu parcă frig fără atingerea lui, dar el reveni. O ridică şi o aşeză pe pat. Simţi cum mâinile lui îi apucă din nou şoldurile, iar mădularul lui se lipeşte de carnea ei fierbinte şi sensibilă. Deschise ochii şi îl văzu aplecat deasupra ei, privind-o cu ochii aceia gri, aproape nepământeni. Ridurile îi păreau săpate pe chip.

– Te iubesc, îi spuse el în timp ce o pătrunse. Vreau să ştii asta. Acum şi pentru totdeauna.

O penetra cu intensitate, iar ea îi simţea fiecare centimetru, savurând senzaţiile delicioase ale invaziei lui.

– Nu trebuie să-mi spui nimic acum. Ştiu că e prea curând. Ne cunoaştem abia de-o săptămână.

Se întinse complet deasupra ei, cald şi greu. Ea încercă să se mişte sub el, dar fără succes.

– Dă-mi timp să învăţ să te cunosc. Să te curtez. O luăm uşor. Nu vreau să pun presiune.

Se îndoia de asta. Mai ales că alesese să îi facă declaraţia tocmai când era în ea. John era genul de bărbat care se străduia să fie cât mai convingător. Nu se putea abţine să nu pună un pic de presiune, chiar dacă nu voia neapărat să o facă.

– Vreau să ştii că...

Ea zâmbi şi îi puse un deget pe buze, ca să-l facă să tacă.

– Te iubesc, John MacKinnon.

Liniile de pe faţa lui pierdură un pic din asprime.

– Eşti sigură?

– Da.

El îşi mişcă un pic şoldurile. Doamne, era divin! Lui Turner îi venea din nou să închidă ochii, dar făcu un efort să-i ţină deschişi.

El se retrase încet din ea.

– Pentru că...

– John?

El se blocă. Nu asta fusese intenţia ei. Trase adânc aer în piept şi se strădui să fie cât mai coerentă.

– Te iubesc din toată inima, cu tot sufletul. Eşti soarele meu. Eşti cerul meu înstelat. Când suntem împreună, mă simt completă. Întreagă. Şi, cu toate că nu mi-ai pus oficial întrebarea, răspunsul meu e da. Da, vreau să mă căsătoresc cu tine şi să fiu soţia ta până când moartea ne va despărţi.

– A, da? Păi... asta e bine...

Ea îşi încolăci coapsele în jurul şoldurilor lui cât putu de strâns.

– Gata? Ne-am înţeles?

– Da.

Ea îl privi în ochi.

– Bine. Acum, te rog mult, fă dragoste cu mine şi fă-mă să ţip de plăcere!

Un zâmbet îi cuprinse încet toată faţa.

– Da, să trăiţi!

Şi făcu exact ce-i ceru.

capitolul 53

Între timp, undeva în nordul statului Wisconsin

– Frate, ce deprimant! exclamă Fish.

Microbuzul închisorii tocmai trecuse peste încă o groapă, făcându-i lanţurile să zdrăngăne.

– E mai rău ca sfârşitul din *Stăpânul inelelor*, gemu şi Nald. După nouă ore stupide, Frodo rămâne fără un deget şi trebuie să se ducă pe tărâmul ăla nasol cu vrăjitorul, cum îi zice...

– E rău de tot aici, adăugă Fish, foindu-se pe scaunul tare.

– Ficăţei şi ceapă, mormăi Nald.

Încă era în stare de şoc. Cine mânca ficat cu ceapă? Era musai să le povestească tuturor ce porcării se mâncau la închisoare. În felul ăsta, nu s-ar mai fi înghesuit atâţia să jefuiască bănci.

– Tipul de lângă mine a mai cerut o porţie, se oripilă Fish. Parcă mânca... nu ştiu, creier de extraterestru.

– Scârbos! Creier de extraterestru.

– Şi nu-i nici televiziune prin cablu la închisoare.

– Nici posturi de desene animate.

– Nici de lupte.

– O să ne oblige să ne uităm la *Ştii şi câştigi*. Sau la Martha Stewart!

– La Martha Stewart?

– Dumnezeule! exclamă gardianul de la volan. Nu vreţi să tăceţi naibii odată?

Individul se pierdea cam uşor cu firea. Urla la ei de o oră, de când plecaseră de la închisoare. Maşina dădu din nou peste o groapă adâncă şi se opri. Gardianul înjură şi coborî, trântind portiera.

– Cred că avem o problemă, spuse Fish şi încercă să se uite pe geam.

Afară era întuneric beznă.

– Nu-mi pasă, zise Nald.

Două lumini orbitoare se apropiau. Gardianul strigă ceva şi lovi cu pumnul în uşa microbuzului.

– Frate, tipul ăsta ar trebui să treacă pe faza scurtă! Mă orbeşte.

Luminile deveneau tot mai intense. La fel şi bătăile în uşă. Microbuzul începu să se clatine.

– Să deschidem oare uşa? întrebă Nald.

Deodată, se auzi un claxon asurzitor, foarte aproape. Uşa se deschise, iar gardianul apăru, foarte nervos, şi începu să-i tragă de uniformele portocalii de deţinuţi.

– Hei, ce naiba faci? protestă Fish.

Gardianul aproape că îi târî jos din microbuz. Patruzeci de secunde mai târziu, Nald şi Fish stăteau pe marginea unei căi ferate şi asistau la momentul în care un tren intra cu violenţă în microbuzul închisorii.

– Marfă! ţipă Fish când microbuzul zbură în urma impactului.

– Frateeee! strigă Nald, sărind pe loc.

Era cea mai tare scenă pe care o văzuse în viaţa lui. Trenul încetini şi, într-un sfârşit, se opri, iar şoferul microbuzului dădu fuga la mecanic şi începu să urle la el. Apărură mai multe ambulanţe şi maşini de poliţie, dar nimeni nu fusese rănit. Nald încetă să sară şi privi în jur. Toată lumea se uita la microbuzul distrus şi vorbea la staţie. Nimeni nu le dădea atenţie. Nald avu atunci prima lui idee de sâmbăta trecută încoace.

– Frate...

Fish încă trăia momentul impactului.

– Ai văzut cum a sărit parbrizul?

- Frate...
- Şi ce figură avea gardianul, de milioane!
- Frate...
- Ai văzut şi roata aia care a aterizat în cealaltă parte?
- Frate! strigă Nald.
- Ce ai?! întrebă Fish.
- Încotro e Canada?